

กิจการ

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26	27	28										

บท 1

- 1** ้าแต่ท่านเรโอไฟล์ส ในหนังสือเรื่องแรกนั้น ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้วถึงบรรดาการซึ่งพระเยซูได้ทรงตั้งต้นกระทำ และสั่งสอน
- 2** จนถึงวันที่พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไป ในเมื่อได้ตรัสสั่งโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่อัครสาวก ซึ่งพระองค์ทรงเลือกไว้แล้ว
- 3** ครั้นพระองค์ทรงทนทุกขุทธานแล้ว ได้ทรงแสดงพระองค์แก่คนพวกนั้น ด้วยหลักฐานหลายอย่าง พิสูจน์ว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และได้ทรงปรากฏแก่เขาทั้งหลายถึงสี่สิบวัน และได้ทรงกล่าวถึงเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า
- 4** เมื่อพระองค์ได้ทรงชุมนุมกันกับอัครสาวก จึงกำชับเขามิให้ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม แต่ให้คอยรับตามพระสัญญาของพระบิดา คือพระองค์ตรัสว่า "ตามที่ท่านทั้งหลายได้ยินจากเรานั้นแหละ
- 5** เพราะว่าಯhornให้รับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่ไม่ช้าไม่นานท่านทั้งหลายจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์"
- 6** เมื่อเขาทั้งหลายได้ประชุมพร้อมกัน เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะทรงตั้งราชอาณาจักรขึ้นใหม่ให้แก่อิสราเอลในครั้งนี้หรือ"
- 7** พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ไม่ใช่ธุระของท่านที่จะรู้เวลาและวาระซึ่งพระบิดาได้ทรงกำหนดไว้โดยสิทธิอำนาจของพระองค์
- 8** แต่ท่านทั้งหลายจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาเหนือท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นพยานฝ่ายเราทั้งในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก"
- 9** เมื่อพระองค์ตรัสเช่นนั้นแล้ว ในขณะที่เขาทั้งหลายกำลังฟังนิจจุ พระองค์ก็ถูกรับขึ้นไป และมีเมฆคลุมพระองค์ให้พ้นสายตาของเขา
- 10** เมื่อเขากำลังเขม่นดูฟ้าเวลาที่พระองค์เสด็จขึ้นไปนั้น ดูเถิด มีชายสองคนสวมเสื้อขาวมายืนอยู่ข้างๆเขา
- 11** สองคนนั้นกล่าวว่า "ชาวกาลิลีเอ๋ย เหตุไฉนท่านจึงยืนเขม่นดูฟ้าสวรรค์ พระเยซูองค์นี้ซึ่งทรงรับไปจากท่านขึ้นไป ยังสวรรค์นั้น จะเสด็จมาอีกเหมือนอย่างที่ท่านทั้งหลายได้เห็นพระองค์เสด็จไปยังสวรรค์นั้น"
- 12** แล้วอัครสาวกจึงลงจากภูเขามะกอกเทศ ซึ่งอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็มระยะทางเท่ากับระยะที่อนุญาตให้คนเดินในวันสะบาโต กลับไปกรุงเยรูซาเล็ม
- 13** เมื่อเข้ากรุงแล้วเขาเหล่านั้นจึงขึ้นไปยังห้องชั้นบน ซึ่งมีทั้งเปโตร ยากอบ ยอห์นกับอันดรูว์ ฟิลิปกับโธมัส บาร์โธโลมิวกับมัทธิว ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส ซีโมนเศโลเท กับยูดาพี่น้องชายของยากอบ พักอยู่นั้น
- 14** พวกเขาพร้อมใจกันอธิษฐานอ้อนวอนต่อเนื่องพร้อมกับพวกผู้หญิง และมีมารีย์มารดาของพระเยซูและพวกน้องชายของพระองค์ด้วย
- 15** คราวนั้นเปโตรจึงได้ยืนขึ้นท่ามกลางเหล่าสาวก (ที่ประชุมกันอยู่นั้นมีรวมทั้งสิ้นประมาณร้อยยี่สิบชื่อ) และกล่าวว่า
- 16** "พี่น้องทั้งหลาย จำเป็นจะต้องสำเร็จตามพระคัมภีร์ ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสไว้โดยโอรุของดาวิด ด้วยเรื่องยูดาส ซึ่งเป็นผู้นำทางคนที่ไปจับพระเยซู
- 17** เพราะยูดาสนั้นได้นับเข้าในพวกเรา และได้รับส่วนในภารกิจนี้
- 18** ฝ่ายผู้นี้ได้เอาบาเหน็จแห่งการชั่วช้าของตนไปซื้อที่ดิน แล้วก็ล้มคะมำลงแตกกลางตัวไว้พุ่งทะลักออกมาหมด

- 19 เหตุการณ์นี้คนทั้งปวงที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มก็รู้ เขาจึงเรียกที่ดินแปลงนั้นตามภาษาของเขาว่า อาเคลดามา คือนาเลียด
- 20 ด้วยมีคำเขียนไว้ในหนังสือสดุดีว่า `ขอให้ที่อาศัยของเขารกร้างและอย่าให้ผู้ใดอาศัยอยู่ที่นั่น' และ `ขอให้อีกผู้หนึ่งมายึดตำแหน่งผู้ปกครองดูแลของเขา'
- 21 เหตุฉะนั้นในบรรดาชายเหล่านี้ที่เป็นพวกเดียวกับเราเสมอตลอดเวลาที่พระเยซูเจ้าได้เสด็จเข้าออกกับเรา
- 22 คือตั้งแต่บัดนี้ของยอห์น จนถึงวันที่พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปจากเรา คนหนึ่งในพวกนี้จะต้องตั้งไว้ให้เป็นพยานกับเราถึงการคืนพระชนม์ของพระองค์"
- 23 เขาทั้งหลายจึงเสนอชื่อคนสองคน คือโยเซฟที่เรียกว่าบารซับบาส มีนามสกุลว่ายูลัส และมัทธิอัส
- 24 แล้วพวกสาวกจึงอธิษฐานว่า "พระองค์เจ้าข้า ผู้ทรงทราบใจของมนุษย์ทั้งปวง ขอทรงสำแดงว่าในสองคนนี้ พระองค์ทรงเลือกคนไหน
- 25 ให้รับส่วนในการปรนนิบัตินี้ และรับตำแหน่งเป็นอัครสาวกแทนยูดาส ซึ่งโดยการละเมิดนั้นได้หลงจากหน้าที่ไปยังที่ของตน"
- 26 เขาทั้งหลายจึงจับสลากกัน และสลากนั้นได้แก่มัทธิอัสจึงนับเขาเข้ากับอัครสาวกสิบเอ็ดคนนั้น

บท 2

- 1 เมื่อวันเทศกาลเพ็นเทคอสเตมาถึง จำพวกสาวกจึงมารวมใจกันอยู่ในที่แห่งเดียวกัน
- 2 ในทันใดนั้น มีเสียงดังมาจากฟ้าเหมือนเสียงพายุกาล่าสั่นก้องทั่วบ้านที่เขานั่งอยู่นั้น
- 3 มีเปลวไฟสีฐานเหมือนลิ้นปรากฏแก่เขา และกระจายอยู่บนเขาสิ้นทุกคน
- 4 เขาเหล่านั้นก็ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงตั้งต้นพูดภาษาแปลกๆตามที่พระวิญญาณทรงโปรดให้พูด
- 5 มีพวกยิวจากทุกประเทศทั่วใต้ฟ้า ซึ่งเป็นผู้เกรงกลัวพระเจ้ามาอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม
- 6 เมื่อมีเสียงอย่างนั้น เขาจึงพากันมาและสับสนเพราะต่างคนต่างได้ยินเขาพูดภาษาของตนเอง
- 7 คนทั้งปวงจึงประหลาดและอัศจรรย์ใจพูดกันว่า "ดูเถิด คนทั้งหลายที่พูดกันนั้นเป็นชาวกาลิลีทุกคนไม่ใช่หรือ
- 8 เหตุไฉนเราทุกคนได้ยินเขาพูดภาษาของบ้านเกิดเมืองนอนของเรา
- 9 เช่นชาวปารเธียและมิเดีย ชาวเอลามและคนที่อยู่ในเขตแดนเมโสโปเตเมีย และแคว้นยูเดียและแคว้นคัปปาโดเซียในแคว้นปอนทัสและเอเซีย
- 10 ในแคว้นฟรีเจีย แคว้นปัมฟีเลียและประเทศอียิปต์ ในแคว้นเมืองลิเบียซึ่งขึ้นกับนครไซริน และคนมาจากกรุงโรม
- 11 ชาวเกาะครีตและชาวอาระเบีย เราทั้งหลายต่างก็ได้ยินคนเหล่านี้กล่าวถึงมหกิจของพระเจ้าตามภาษาของเราเอง"
- 12 เขาทั้งหลายจึงอัศจรรย์ใจและฉงนสนเท่ห์พูดกันว่า "นี่อะไรกัน"
- 13 แต่บางคนเยาะเย้ยว่า "คนเหล่านั้นเมาเหล้าองุ่นใหม่"
- 14 ฝ่ายเปโตรได้ยืนขึ้นกับอัครสาวกสิบเอ็ดคน และได้กล่าวแก่คนทั้งปวงด้วยเสียงอันดังว่า "ท่านชาวยูเดียและบรรดาคนที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม จงทราบเรื่องนี้ และฟังถ้อยคำของข้าพเจ้าเถิด
- 15 ด้วยว่าคนเหล่านี้มิได้เมาเหล้าองุ่นเหมือนอย่างที่ท่านคิดนั้น เพราะว่าเป็นเวลาสามโมงเช้า
- 16 แต่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นตามคำซึ่งโยเอลศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้ว่า
- 17 `พระเจ้าตรัสว่า ต่อมาในวันสุดท้าย เราจะเทพระวิญญาณของเรามาเหนือเนื้อหนังทั้งปวง บุตรชายบุตรสาวของท่านจะพยากรณ์ คนหนุ่มของท่านจะเห็นนิมิต และคนแก่จะฝันเห็น
- 18 ในคราวนั้นเราจะเทพระวิญญาณของเราบนทาสและทาสีของเรา และคนเหล่านั้นจะพยากรณ์
- 19 เราจะสำแดงการมหัศจรรย์ในอากาศเบื้องบนและหมายสำคัญที่แผ่นดินเบื้องล่างเป็นเลือด ไฟและไอควัน
- 20 ดวงอาทิตย์จะมืดไปและดวงจันทร์จะกลับเป็นเลือด ก่อนถึงวันใหญ่นั้น คือวันใหญ่ยิ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า
- 21 และจะเป็นเช่นนี้คือทุกคนที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด'
- 22 ท่านทั้งหลายผู้เป็นชนชาติอิสราเอล ขอฟังคำเหล่านี้เถิด คือพระเยซูชาวนาซาเร็ธ เป็นผู้ที่พระเจ้าทรงโปรดขึ้นแจ้งให้ท่านทั้งหลายทราบโดยการอัศจรรย์ การมหัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำโดยพระองค์นั้นท่ามกลางท่านทั้งหลาย ดังที่ท่านทราบอยู่แล้ว

- 23 พระองค์นี้ทรงถูกมอบไว้ตามที่พระเจ้าได้ทรงดำริแน่นอนล่วงหน้าไว้ก่อน ท่านทั้งหลายได้ให้คนชั่วจับพระองค์ไปตรึงที่กางเขนและประหารชีวิตเสีย
- 24 พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้พระองค์คืนพระชนม์ ด้วยทรงกำจัดการเจ็บปวดแห่งความตายเสีย เพราะว่าความตายจะครอบงำพระองค์ไว้ไม่ได้
- 25 เพราะดาวิดได้ทรงกล่าวถึงพระองค์ว่า `ข้าพเจ้าได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าตรงหน้าข้าพเจ้าเสมอ เพราะว่าพระองค์ประทับที่มือขวาของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะมีได้วันไหน
- 26 เพราะฉะนั้นจิตใจของข้าพเจ้าจึงยินดี และลิ้นของข้าพเจ้าจึงเปรมปรีดิ์ ยิ่งกว่านี้เนื้อหนังของข้าพเจ้าจะพักพิงอยู่ในความหวังใจด้วย
- 27 เพราะพระองค์จะไม่ทรงทิ้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในนรก ทั้งจะไม่ทรงให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เปื่อยเน่าไป
- 28 พระองค์ได้ทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทราบทางแห่งชีวิตแล้ว พระองค์จะทรงโปรดให้ข้าพระองค์มีความยินดีเต็มเปี่ยมด้วยสี่พระพักตร์อันชอบพระทัยของพระองค์'
- 29 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้ามีใจกล้าที่จะกล่าวแก่ท่านทั้งหลายถึงดาวิดบรรพบุรุษของเราว่า ท่านสิ้นพระชนม์แล้วถูกฝังไว้ และอุโมงค์ฝังศพของท่านยังอยู่กับเราจนถึงทุกวันนี้
- 30 ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์และทราบพระเจ้าตรัสสัญญาไว้แก่ท่านด้วยพระปณิธานว่า พระองค์จะทรงประทานผู้หนึ่งจากบ้านเอวของท่าน และตามเนื้อหนังนั้น พระองค์จะทรงยกพระคริสต์ให้ประทับบนพระที่นั่งของท่าน
- 31 ดาวิดก็ทรงล่วงรู้เหตุการณ์นี้ก่อน จึงทรงกล่าวถึงการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ว่า จิตวิญญาณของพระองค์ไม่ต้องละไว้ในนรก ทั้งพระมั่งสละของพระองค์ก็ไม่เปื่อยเน่าไป
- 32 พระเยซูนี้พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้คืนพระชนม์แล้ว ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นพยานในข้อนี้
- 33 เหตุฉะนั้นเมื่อพระหัตถ์เบื้องขวาของพระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ขึ้น และครั้นพระองค์ได้ทรงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์จากพระบิดาตามพระสัญญา พระองค์ได้ทรงเทฤทธิ์เดชนี้ลงมา ดังที่ท่านทั้งหลายได้ยินและเห็นแล้ว
- 34 เหตุว่าท่านดาวิดไม่ได้ขึ้นไปยังสวรรค์ แต่ท่านได้กล่าวว่า `องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา
- 35 จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน'
- 36 เหตุฉะนั้นในห้วงศวันอิสราเอลทั้งปวงทราบแน่นอนว่า พระเจ้าได้ทรงยกพระเยซูนี้ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ตรึงไว้ที่กางเขน ทรงตั้งขึ้นให้เป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นพระคริสต์"
- 37 เมื่อคนทั้งหลายได้ยินแล้วก็รู้สึกแปลกปลอบลบใจ จึงกล่าวแก่เปโตรและอัครสาวกอื่นๆว่า "พี่น้องเอ๋ย เราจะทำอย่างไรดี"
- 38 ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวแก่เขาว่า "จงกลับใจเสียใหม่และรับบัพติศมาในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์สืบทุกคน เพื่อว่าพระเจ้าทรงยกความผิดบาปของท่านเสีย และท่านจะได้รับของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์
- 39 ด้วยว่าพระสัญญานั้นตกแก่ท่านทั้งหลายกับลูกหลานของท่านด้วย และแก่คนทั้งหลายที่อยู่ไกล คือทุกคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราทรงเรียกมาเฝ้าพระองค์"
- 40 เปโตรจึงกล่าวอีกหลายคำเป็นพยาน และได้เตือนสติเขาว่า "จงเอาตัวรอดจากยุคที่คดโกงนี้เถิด"
- 41 คนทั้งหลายที่รับคำของเปโตรด้วยความยินดีก็รับบัพติศมา ในวันนั้นมีคนเข้าเป็นสาวกเพิ่มอีกประมาณสามพันคน
- 42 เขาทั้งหลายได้ตั้งมั่นลงในคำสอนและสามัคคีธรรมของจำพวกอัครสาวก และร่วมใจกันในการหักขนมปังและการอธิษฐาน
- 43 เขามีความเกรงกลัวด้วยกันทุกคน และพวกอัครสาวกทำการมหัศจรรย์และหมายสำคัญหลายประการ
- 44 บรรดาผู้ที่เชื่อถือนั้นก็อยู่พร้อมกัน ณ ที่แห่งเดียว และทรัพย์สินของของเขาเหล่านั้นเขาเอามารวมกันเป็นของกลาง
- 45 เขาจึงได้ขายทรัพย์สินสมบัติและสิ่งของมาแบ่งให้แก่คนทั้งปวงตามซึ่งทุกคนต้องการ
- 46 เขาได้ร่วมใจกันไปในพระวิหาร และหักขนมปังตามบ้านของเขาาร่วมรับประทานอาหารด้วยความชื่นชมยินดีและด้วยจริงใจ ทุกวันเรื่อยไป
- 47 ทั้งได้สรรเสริญพระเจ้าและคนทั้งปวงก็ชอบใจ ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดให้ผู้ที่กำลังจะรอด เข้าสมทบกับคริสตจักรทวีขึ้นทุกๆวัน

ฝ่ายเปโตรกับยอห์นกำลังขึ้นไปจะเข้าพระวิหารในเวลาอธิษฐาน เป็นเวลาบ่ายสามโมง

2 มีชายคนหนึ่งเป็นง่อยตั้งแต่ครรภ์มารดา ทุกวันคนเคยหามเขามาวางไว้ริมประตูพระวิหาร ซึ่งมีชื่อว่าประตูกาม เพื่อให้ขอทานจากคนที่เข้าไปในพระวิหาร

3 คนนั้นพอเห็นเปโตรกับยอห์นจะเข้าไปในพระวิหารก็ขอทาน

4 ฝ่ายเปโตรกับยอห์นเพ่งดูเขาบอกว่า "จงดูพวกเราเถิด"

5 คนขอทานนั้นได้เข้มนดู คาดว่าจะได้อะไรจากท่าน

6 เปโตรกล่าวว่า "เงินและทองข้าพเจ้าไม่มี แต่ที่ข้าพเจ้ามีอยู่ข้าพเจ้าจะให้ท่าน คือในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์ชื่อนาซาเร็ธ จงลุกขึ้นเดินไปเถิด"

7 แล้วเปโตรจับมือขวาของเขายูงขึ้น และในทันใดนั้นเท้าและข้อเท้าของเขาก็มีกำลัง

8 เขาจึงกระโดดขึ้นยืนและเดินเข้าไปในพระวิหารด้วยกันกับเปโตรและยอห์น เดินเดินโลดสรเรยถวายพระเจ้าไป

9 คนทั้งปวงเห็นเขาเดินและสรรเสริญพระเจ้า

10 จึงรู้ว่าเป็นคนนั้นซึ่งนั่งขอทานอยู่ที่ประตูกามแห่งพระวิหาร เขาจึงพากันมีความประหลาดและอัศจรรย์ใจอย่างยิ่งในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแก่คนนั้น

11 เมื่อคนง่อยที่หายนั้นยังยึดเปโตรและยอห์นอยู่ ผู้คนก็วิ่งไปหาท่านที่เฉลียวพระวิหารซึ่งเรียกว่า เฉลียวของชาโลมอน ด้วยความอัศจรรย์ใจยิ่งนัก

12 พอเปโตรแลเห็นก็กล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า "ท่านชนชาติอิสราเอลทั้งหลาย ไฉนท่านพากันประหลาดใจด้วยคนนี้ เข้มนดูเราทำไมเล่า อย่างกับว่าเราทำให้คนนี้ได้โดยฤทธิ์หรือความบริสุทธิ์ของเราเอง"

13 พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ คือพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเรา ได้ทรงโปรดประทานพระเกียรติแด่พระเยซูบุตรของพระองค์ ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายได้มอบไว้แล้ว และได้ปฏิเสธพระองค์ต่อหน้าปีลาต เมื่อเขาตั้งใจจะปล่อยพระองค์ไป

14 แต่ท่านทั้งหลายได้ปฏิเสธพระองค์ซึ่งเป็นองค์บริสุทธิ์และชอบธรรม และได้ขอให้เขาปล่อยผู้ฆาตกรให้ท่านทั้งหลาย

15 จึงสาปพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าชีวิตเสีย ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงโปรดให้เป็นขึ้นมาจากความตาย เราเป็นพยานในเรื่องนี้

16 โดยความเชื่อในพระนามของพระองค์ พระนามนั้นจึงได้กระทำให้คนนี้ซึ่งท่านทั้งหลายเห็นและรู้จักกำลังขึ้น คือความเชื่อซึ่งเป็นไปโดยพระองค์ได้กระทำให้คนนี้หายปกติต่อหน้าท่านทั้งหลาย

17 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าทราบที่ท่านทั้งหลายได้กระทำการนั้นเพราะไม่รู้เรื่องราวอะไร ทั้งคณะผู้ครอบครองของท่านก็ทำเหมือนกันด้วย

18 แต่ว่าเหตุการณ์เหล่านั้น ซึ่งพระเจ้าได้ทรงประกาศไว้ล่วงหน้าโดยปากของศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายของพระองค์ ว่า พระคริสต์ต้องทนทุกข์ทรมาน พระองค์จึงทรงให้สำเร็จตามนั้น

19 เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงหันกลับและตั้งใจใหม่ เพื่อจะทรงลบล้างความผิดบาปของท่านเสีย เพื่อเวลาขึ้นใจยินดีจะได้มาจากพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า

20 และเพื่อพระองค์จะได้ทรงใช้พระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งเมื่อก่อนนั้นได้แจ้งไว้แก่ท่านทั้งหลายแล้ว

21 พระองค์นั้น สวรรค์จะต้องรับไว้จนถึงวาระเมื่อสิ่งสารพัดจะตั้งขึ้นใหม่ ตามซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้โดยปากบรรดาศาสดาพยากรณ์บริสุทธิ์ของพระองค์ ตั้งแต่เริ่มสร้างโลก

22 ที่จริงโมเสสได้กล่าวไว้แก่บรรพบุรุษว่า `องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้เป็นพระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงโปรดประทานศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง เหมือนอย่างเราให้แก่ท่านจากจำพวกพี่น้องของท่าน ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังผู้นั้นในสิ่งสารพัดซึ่งพระองค์จะได้ตรัสแก่ท่าน

23 และจะเป็นเช่นนั้นคือถ้าผู้หนึ่งผู้ใดไม่เชื่อฟังศาสดาพยากรณ์ผู้นั้น เขาจะต้องถูกตัดขาดให้พินาศไปจากท่ามกลางประชาชน'

24 และบรรดาศาสดาพยากรณ์ ตั้งแต่ซามูเอลเป็นลำดับมาก็กล่าวเป็นเสียงเดียวกันพยากรณ์ถึงกาลครั้งนี้

25 ท่านทั้งหลายเป็นลูกหลานของศาสดาพยากรณ์นั้น และของพันธสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษ

ของเรา คือได้ตรัสแก้ข้อว่า 'บรรดาครอบครัวทั่วแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรเพราะเชื้อสายของเจ้า'

26 ครั้นพระเจ้าทรงโปรดให้พระเยซูพระบุตรของพระองค์เป็นขึ้นแล้ว จึงทรงใช้พระองค์มายังท่านทั้งหลายก่อน เพื่ออวยพระพรแก่ท่านทั้งหลาย โดยให้ท่านทั้งหลายทุกคนกลับจากความชั่วช้าของตน"

บท 4

1 ขณะที่เปโตรกับยอห์นยังกล่าวแก่คนทั้งปวงอยู่ บุโรทิตทั้งหลายกับนายทหารรักษาพระวิหารและพวกสะดูสีมาหาท่านทั้งสอง

2 ด้วยเขาเป็นทุกข์ร้อนใจ เพราะท่านทั้งสองได้สั่งสอน และประกาศแก่คนทั้งหลายถึงเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย โดยทางพระเยซู

3 เขาจึงจับท่านทั้งสองจำไว้ในคุกจนวันรุ่งขึ้น เพราะว่าเย็นแล้ว

4 แต่คนเป็นอันมากที่ได้ฟังคำสอนนั้นก็เชื่อ ซึ่งนับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน

5 ต่อมาครั้นรุ่งขึ้นพวกครอบครองกับพวกผู้ใหญ่และพวกธรรมาจารย์

6 ทั้งอันนาสมหาบุโรทิต และคายาฟาส ยอห์น อเล็กซานเดอร์ กับคนอื่นๆ ที่เป็นญาติของมหาบุโรทิตนั้นด้วย ได้ประชุมกันในกรุงเยรูซาเล็ม

7 เมื่อเขาให้เปโตรและยอห์นยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้วจึงถามว่า "ท่านทั้งสองได้ทำการนี้โดยฤทธิ์หรือในนามของผู้ใด"

8 ขณะนั้นเปโตรประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็กล่าวแก่เขาว่า "ท่านผู้ครอบครองพลเมืองและพวกผู้ใหญ่ทั้งหลายของอิสราเอล

9 ถ้าท่านทั้งหลายจะถามพวกเราในวันนี้ถึงการดีซึ่งได้ทำแก่คนปวงนี้ว่า เขาหายเป็นปกติด้วยเหตุอันใดแล้ว

10 ก็ให้ท่านทั้งหลายกับบรรดาชนอิสราเอลทราบเถิดว่า โดยพระนามของพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ตรึงไว้ที่กางเขน และซึ่งพระเจ้าได้ทรงโปรดให้คืนพระชนม์ โดยพระองค์นั้นแหละชายคนนี้ได้หายโรคเป็นปกติแล้วจึงยืนอยู่ต่อหน้าท่าน

11 พระองค์เป็น 'ศิลา' ที่ท่านทั้งหลายผู้เป็น 'ช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย' ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว'

12 ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย ด้วยว่านามอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้ ไม่ทรงโปรดให้มีในท่ามกลางมนุษย์ทั่วได้ฟ้า"

13 เมื่อเขาเห็นความกล้าหาญของเปโตรกับยอห์น และรู้ว่าท่านทั้งสองขาดการศึกษาและเป็นคนมีความรู้เล็กน้อยก็ประหลาดใจ แล้วสำนึกว่าคนทั้งสองเคยอยู่กับพระเยซู

14 เมื่อเขาเห็นคนนั้นที่หายโรคยืนอยู่กับเปโตรและยอห์น เขาก็ไม่มีข้อคัดค้านที่จะพูดขึ้นได้

15 แต่เมื่อเขาสั่งให้เปโตรและยอห์นออกไปจากที่ประชุมสภาแล้ว เขาจึงปรึกษากัน

16 ว่า "เราจะทำอย่างไรกับคนทั้งสองนี้ เพราะการที่เขาได้กระทำการอัศจรรย์อันเด่น ก็ได้ปรากฏแก่คนทั้งปวงที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มแล้ว และเราปฏิเสธไม่ได้

17 แต่ให้เราชูเขาอย่างแข็งแรงห้ามไม่ให้พูดอ้างชื่อนั้นกับผู้หนึ่งผู้ใดเลย เพื่อเรื่องนี้จะไม่ได้เลื่องลือแพร่หลายไปในหมู่คนทั้งปวง"

18 เขาจึงเรียกเปโตรและยอห์นมา แล้วห้ามปรามเด็ดขาดไม่ให้พูดหรือสอนออกพระนามของพระเยซูอีกเลย

19 ฝ่ายเปโตรและยอห์นตอบเขาว่า "การที่จะฟังท่านมากกว่าฟังพระเจ้าจะเป็นการถูกต้องในสายพระเนตรของพระเจ้าหรือ ขอท่านทั้งหลายพิจารณาดูเถิด

20 ซึ่งข้าพเจ้าจะไม่พูดตามที่เห็นและได้ยินนั้นก็ไม่ได้"

21 เมื่อเขาชูสาทักท่านทั้งสองนั้นอีกแล้วก็ปล่อยไป ไม่เห็นมีเหตุที่จะทำโทษท่านอย่างไรได้เพราะกลัวคนเหล่านั้น เหตุว่าคนทั้งหลายได้สรรเสริญพระเจ้าเนื่องด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น

22 ด้วยว่าคนที่หายโรคโดยการอัศจรรย์นั้น มีอายุกว่าสี่สิบปีแล้ว

23 เมื่อเขาปล่อยท่านทั้งสองแล้ว ท่านจึงไปหาพวกของท่าน เล่าเรื่องทั้งสิ้นที่พวกบุโรทิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ได้ว่าแก่ท่าน

24 เมื่อเขาทั้งหลายได้ฟังจึงพร้อมใจกันเปล่งเสียงทูลพระเจ้าว่า "พระองค์เจ้าข้า ผู้เป็นพระเจ้าซึ่งได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ทะเล และสรรพสิ่งที่มีอยู่ในที่เหล่านั้น

25 พระองค์ตรัสไว้ด้วยปากของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ว่า 'เหตุใดชนต่างชาติจึงกระทำโกลาหลขึ้น และชนชาติ

ทั้งหลายคิดอ่านในการที่ไร้ประโยชน์

26 บรรดาภคินีแห่งแผ่นดินโลกตั้งตนเองขึ้น และนักปกครองชุมนุมกันต่อสู้องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์ของพระองค์'

27 ความจริงทั้งเฮโรดและปอนทัสปีลาต กับพวกต่างประเทศ และชนชาติอิสราเอลได้ชุมนุมกันต่อสู้อย่างพระบุตรผู้บริสุทธิ์ของพระองค์ ซึ่งทรงเจิมไว้แล้ว

28 ให้กระทำการสืบสวนตามที่พระหัตถ์ และพระดำริของพระองค์ได้กำหนดตั้งแต่ก่อนมาแล้วให้เกิดขึ้น

29 บัดนี้พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดทอดพระเนตรการชู้ของเข และโปรดประจานให้ผู้รับใช้ของพระองค์กล่าวถ้อยคำของพระองค์ด้วยใจกล้า

30 เมื่อพระองค์ได้ทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออกรักษาโรคให้หาย และได้โปรดให้หมายสำคัญกับการมหัศจรรย์บังเกิดขึ้น โดยพระนามแห่งพระเยซูพระบุตรผู้บริสุทธิ์ของพระองค์"

31 เมื่อเขาอธิษฐานแล้ว ที่ซึ่งเขาประชุมอยู่นั้นได้หัวันไหว และคนเหล่านั้นประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้กล่าวพระวาทะของพระเจ้าด้วยใจกล้าหาญ

32 คนทั้งปวงที่เชื่อเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และไม่มีใครอ้างว่าสิ่งของของตนมีอยู่เป็นของตน แต่ทั้งหมดเป็นของกลาง

33 อัครสาวกจึงเป็นพยานด้วยฤทธิ์เดชใหญ่ยิ่งถึงการคืนพระชนม์ของพระเยซูเจ้า และพระคุณอันใหญ่ยิ่งได้อยู่กับเขาทุกคน

34 และในพวกศิษย์ไม่มีใครใดขัดสน เพราะผู้ใดมีไร่นาบ้านเรือนก็ขายเสีย และได้นำเงินค่าของที่เขาได้นั้นมา

35 วางไว้ที่เท้าของอัครสาวก อัครสาวกจึงแจกจ่ายให้ทุกคนตามที่ต้องการ

36 ฝ่ายโยเสส ที่อัครสาวกเรียกว่า บารนาบัส (แปลว่าลูกแห่งการหนุนน้ำใจ) เป็นพวกเลวี ชาวเกาะไซปรัส

37 มีที่ดินก็ขายเสียและนำเงินค่าที่นั้นมาวางไว้ที่เท้าของอัครสาวก

บท 5

1 แต่มีชายคนหนึ่งชื่ออานาเนียกับภรรยาชื่อสัปไฟราได้ขายที่ดินของตน

2 และเงินค่าที่ดินส่วนหนึ่งเขายักเก็บไว้ ภรรยาของเขารู้ด้วย และอีกส่วนหนึ่งเขานำมาวางไว้ที่เท้าของอัครสาวก

3 ฝ่ายเปโตรจึงถามว่า "อานาเนีย เหตุใดจงซัดตานึงทำให้ใจของเจ้าเต็มไปด้วยการมุสาต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ และทำให้เจ้าเก็บค่าที่ดินส่วนหนึ่งไว้

4 เมื่อที่ดินยังอยู่ก็เป็นของเจ้ามิใช่หรือ เมื่อขายแล้วเงินก็ยังอยู่ในอำนาจของเจ้ามิใช่หรือ มีเหตุอะไรเกิดขึ้นให้เจ้าคิดในใจเช่นนั้นเล่า เจ้ามิได้มุสาต่อมนุษย์แต่ได้มุสาต่อพระเจ้า"

5 เมื่ออานาเนียได้ยินคำเหล่านั้นก็ล้มลงตาย และเมื่อคนทั้งปวงทราบเรื่องก็พากันสะดุ้งตกใจกลัวอย่างยิ่ง

6 พวกคนหนุ่มก็ลุกขึ้นห่อศพเขาไว้แล้วหามเอาไปฝัง

7 หลังจากนั้นประมาณสามชั่วโมง ภรรยาของเขายังไม่ทราบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจึงเข้าไป

8 ฝ่ายเปโตรถามนางว่า "เจ้าชายที่ดินได้ราคาเท่าไรหรือ จงบอกเราเถิด" หญิงนั้นจึงตอบว่า "ได้เท่าไรนั้นเจ้าคะ"

9 เปโตรจึงถามนางว่า "ไฉนเจ้าทั้งสองได้พร้อมใจกันทดลองพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าเล่า จงดูเถิด เท้าของพวกคนที่ฝังศพสามีของเจ้าก็อยู่ที่ประตู และเขาจะหามศพของเจ้าออกไปด้วย"

10 ในทันใดนั้นนางก็ล้มลงตายแทบเท้าของเปโตร และพวกคนหนุ่มได้เข้ามาเห็นว่าหญิงนั้นตายแล้ว จึงได้หามศพออกไปฝังไว้ข้างสามีของนาง

11 ความเกรงกลัวอย่างยิ่งเกิดขึ้นในคริสตจักร และในหมู่คนทั้งปวงที่ได้ยินเหตุการณ์นั้น

12 มีหมายสำคัญและการมหัศจรรย์หลายอย่างซึ่งอัครสาวกได้ทำด้วยมือของตนในหมู่ประชาชน (พวกสาวกอยู่พร้อมใจกันในเฉลียงของซาโลมอน

13 และคนอื่น ๆ ไม่อาจเข้ามาอยู่ด้วย แต่ประชาชนเคารพพวกเขา)

14 มีชายหญิงเป็นอันมากที่เชื่อถือ ได้เข้ามาเป็นสาวกขององค์พระผู้เป็นเจ้ามากกว่าก่อน)

15 จนเขาหามคนเจ็บป่วยออกไปที่ถนนทางบนที่นอนและแคร่ เพื่อเมื่อเปโตรเดินผ่านไป อย่างน้อยเงาของท่านจะได้ถูกเขาบางคน

16 ประชาชนได้ออกมาจากเมืองที่อยู่ล้อมรอบกรุงเยรูซาเล็ม พาคนป่วยและคนที่มีผีโสโครกเบียดเบียนมาและทุก

คนก็หาย

- 17 ฝ่ายมหาปุโรหิตและพรรคพวกของท่านก็ลุกขึ้น (คือพวกสะดูส) มีความโกรธอย่างยิ่ง
- 18 จึงได้จับพวกอัครสาวกจำไว้ในคุกหลวง
- 19 แต่ในเวลากลางคืน ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้มาเปิดประตูคุก พาอัครสาวกออกไป บอกว่า
- 20 "จงไปยืนในพระวิหาร ประกาศบรรดาข้อความแห่งชีวิตนี้ให้ประชาชนฟัง"
- 21 เมื่ออัครสาวกได้ยินอย่างนั้น พอเวลารุ่งเช้าจึงเข้าไปสั่งสอนในพระวิหาร ฝ่ายมหาปุโรหิตกับพรรคพวกของท่าน ได้เรียกประชุมสภา พร้อมกับบรรดาผู้เฒ่าทั้งหมดของชนอิสราเอล แล้วใช้คนไปที่คุกให้พาอัครสาวกออกมา
- 22 แต่เมื่อเจ้าพนักงานไปถึงก็ไม่พบพวกอัครสาวกในคุก จึงกลับมารายงาน
- 23 ว่า "ข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นคุกปิดอยู่มั่นคงและคนเฝ้าก็ยืนอยู่หน้าประตู ครั้นเปิดประตูแล้วก็ไม่เห็นผู้ใดอยู่ข้างใน"
- 24 เมื่อมหาปุโรหิตและนายทหารรักษาพระวิหารกับพวกปุโรหิตใหญ่ ได้ยินคำเหล่านี้ ก็ฉงนสนเท่ห์ในเรื่องของอัครสาวกว่าจะเป็นอย่างไรต่อไป
- 25 มีคนหนึ่งมาบอกเขาว่า "ดูเถิด คนเหล่านั้น ซึ่งท่านทั้งหลายได้จำไว้ในคุกกำลังยืนสั่งสอนคนทั้งปวงอยู่ในพระวิหาร"
- 26 แล้วนายทหารรักษาพระวิหารกับพวกเจ้าพนักงานจึงได้ไปพาพวกอัครสาวกมาโดยดี เพราะกลัวว่าคนทั้งปวงจะเอาหินขว้าง
- 27 เมื่อเขาได้พาพวกอัครสาวกมาแล้วก็ให้ยืนหน้าสภา มหาปุโรหิตจึงถาม
- 28 ว่า "เราได้กำชับพวกเจ้าอย่างแข็งแรงมิให้สอนนอกข้อนี้ ก็ดูเถิด เจ้าได้ให้คำสอนของเจ้าแพร่ไปทั่วกรุงเยรูซาเล็ม และปรารถนาให้ความผิดเนื่องด้วยโลหิตของผู้นั้นตกอยู่กับเรา"
- 29 ฝ่ายเปโตรกับอัครสาวกอื่นๆตอบว่า "ข้าพเจ้าทั้งหลายจำต้องเชื่อฟังพระเจ้ายิ่งกว่าเชื่อฟังมนุษย์
- 30 พระเยซูซึ่งท่านทั้งหลายได้ฆ่าเสียโดยขวานไวกัณฑ์ไม้ไผ่ นั้น พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเราได้ทรงบันดาลให้เป็นขึ้นใหม่
- 31 พระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ไว้ด้วยพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ให้เป็นเจ้านาย และองค์พระผู้ช่วยให้รอด เพื่อจะให้ชนอิสราเอลกลับใจใหม่ แล้วจะทรงโปรดยกความผิดบาปของเขา
- 32 เราทั้งหลายจึงเป็นพยานของพระองค์ถึงเรื่องเหล่านี้ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงประทานให้ทุกคนที่เชื่อฟังพระองค์นั้นก็เป็นพยานด้วย"
- 33 เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินอย่างนี้ ก็รู้สึกบาดใจ คิดกันว่าจะฆ่าพวกอัครสาวกเสีย
- 34 แต่คนหนึ่งชื่อกามาลิเอลเป็นพวกฟาริสี และเป็นธรรมจารย์ฝ่ายพระราชบัญญัติ เป็นที่นับถือของประชาชน ได้ยืนขึ้นในสภาแล้วสั่งให้พาพวกอัครสาวกออกไปเสียภายนอกครู่หนึ่ง
- 35 ท่านจึงได้กล่าวแก่เขาว่า "ท่านชนชาติอิสราเอล ซึ่งท่านหวังจะทำแก่คนเหล่านี้ จงระวังตัวให้ดี
- 36 เมื่อคราวก่อนมีคนหนึ่งชื่อตุดาสอวดตัวว่าเป็นผู้วิเศษ มีผู้ชาติติดตามประมาณสี่ร้อยคน แต่ตุดาสถูกฆ่าเสีย คนทั้งหลายซึ่งได้เชื่อฟังเขาก็กระจัดกระจายสาบสูญไป
- 37 ภายหลังผู้นี้มีอีกคนหนึ่งชื่อยูดาสเป็นชาวกาลิลี ได้ปรากฏขึ้นในคราวจذبยูซีสามะโนครว และได้เกลี้ยกล่อมผู้คนให้ติดตามตัวไปเป็นอันมาก ผู้นั้นก็พินาศด้วย และคนทั้งหลายที่ได้เชื่อฟังเขาก็กระจัดกระจายไป
- 38 ในกรณีนี้ ข้าพเจ้าจึงว่าแก่ท่านทั้งหลายว่า จงปล่อยคนเหล่านี้ไปตามเรื่อง อย่าทำอะไรแก่เขาเลย เพราะว่าถ้าความคิดหรือกิจการนี้มาจากมนุษย์ก็จะล้มละลายไปเอง
- 39 แต่ถ้ามาจากพระเจ้า ท่านทั้งหลายจะทำลายเสียก็ไม่ได้ เกลือกว่าท่านกลับจะเป็นผู้สู้รบกับพระเจ้า"
- 40 เขาทั้งหลายจึงยอมเห็นด้วยกับกามาลิเอล และเมื่อได้เรียกพวกอัครสาวกเข้ามาแล้ว จึงเขียนและกำชับไม่ให้ออกพระนามของพระเยซู แล้วก็ปล่อยไป
- 41 พวกอัครสาวกจึงออกไปให้พ้นหน้าสภาด้วยความยินดีที่เห็นว่า ตนสมจะได้รับ การหลั่งเกียรติเพราะพระนามของพระองค์นั้น
- 42 ที่ในพระวิหารและตามบ้านเรือน เขาได้สั่งสอนและประกาศข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ ทุกๆวันมิได้ขาด

- ในคราวนั้น เมื่อศิษย์กำลังทวีมากขึ้น พวกกรีกปณิเตียนพวกอีบรูเพราะในการแจกทานทุกวันนั้น เขาเว้นไม่ได้ แจกให้พวกแม่ม่ายชาวกรีก
- 2 ฝ่ายอัครสาวกทั้งสิบสองคนจึงเรียกบรรดาศิษย์ให้มาหาเขาแล้วกล่าวว่า "ซึ่งเราจะละเลยพระวาระของพระเจ้ามิวไปแจกอาหารก็หาควรไม่
- 3 เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงเลือกเจ็ดคนในพวกท่านที่มีชื่อเสียงดี ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และสติปัญญา เราจะตั้งเขาไว้ดูแลการงานนี้
- 4 ฝ่ายพวกเราจะแซมกษมัทธิฐานและสั่งสอนพระวาระเสมอไป"
- 5 คนทั้งหลายเห็นชอบกับคำนี้ จึงเลือกสเทเฟน ผู้ประกอบด้วยความเชื่อและพระวิญญาณบริสุทธิ์ กับฟีลิป โปร์โด้ รุส นิคาโนร์ ทิโมน ปารเมนัส และนิโคเลัสชาวเมืองอันทีกิออส ซึ่งเป็นผู้เข้าจารีตฝ่ายศาสนายิว
- 6 คนทั้งเจ็ดนี้เขาให้มาอยู่ต่อหน้าพวกอัครสาวก และเมื่อพวกอัครสาวกได้อธิษฐานแล้ว จึงได้วางมือบนเขา
- 7 การประกาศพระวาระของพระเจ้าได้เจริญขึ้น และจำพวกศิษย์ก็ทวีขึ้นเป็นอันมากในกรุงเยรูซาเล็ม และพวกปุโรหิตเป็นอันมากก็ได้เชื่อฟังในความเชื่อนั้น
- 8 ฝ่ายสเทเฟนประกอบด้วยความเชื่อและฤทธิ์เดช จึงกระทำการมหัศจรรย์และการอัศจรรย์ใหญ่ท่ามกลางประชาชน
- 9 แต่มีบางคนมาจากธรรมศาลาที่เรียกว่า ธรรมศาลาของพวกลิเบเรติน มีทั้งชาวไซรีน ชาวอเล็กซานเดอร์ กับบางคนจากซีลีเชียและเอเชีย ได้ลุกขึ้นพากันมาโต้เถียงกับสเทเฟน
- 10 คนเหล่านั้นผู้สติปัญญาและน้ำใจของท่านเมื่อท่านกล่าวแก่เขาไม่ได้
- 11 เขาจึงลอบปลุกพยานเท็จว่า "เราได้ยินคนนี้พูดหมิ่นประมาทต่อโมเสสและต่อพระเจ้า"
- 12 เขายูงคนทั้งปวงและพวกผู้ใหญ่กับพวกธรรมอาจารย์ แล้วเข้ามาจับสเทเฟนและนำไปยังสภา
- 13 ให้พยานเท็จมากล่าวว่า "คนนี้พูดหมิ่นประมาทสถานบริสุทธิ์นี้และพระราชบัญญัติไม่หยุดเลย
- 14 เพราะเราได้ยินเขาว่า พระเยซูชวาวนาซาเร็ฐนี้จะทำลายสถานที่นี้ และจะเปลี่ยนธรรมเนียมซึ่งโมเสสให้ไว้แก่เรา"
- 15 พวกสมาชิกสภาต่างเพ่งดูสเทเฟน เห็นหน้าของท่านเหมือนหน้าทูตสวรรค์

บท 7

มหาปุโรหิตจึงถามว่า "เรื่องนี้เป็นจริงหรือ"

- 2 ฝ่ายสเทเฟนจึงตอบว่า "พี่น้องและท่านผู้ใหญ่ทั้งหลาย ขอฟังเถิด พระเจ้าแห่งสงสาราซีได้ปรากฏแก่อับราฮัมบิดาของเรา เมื่อท่านยังอยู่ในประเทศเมโสโปเตเมียก่อนที่ไปอาศัยอยู่ในเมืองฮาราน
- 3 และได้ตรัสกับท่านว่า 'เจ้าจงออกไปจากประเทศของเจ้า จากญาติพี่น้องของเจ้า ไปยังแผ่นดินที่เราจะชี้ให้เจ้าเห็น'
- 4 อับราฮัมจึงออกจากแผ่นดินของชาวเคลเดียไปอาศัยอยู่ที่เมืองฮาราน หลังจากที่บิดาของท่านสิ้นชีพแล้ว พระองค์ทรงให้ท่านออกจากที่นั่น มาอยู่ในแผ่นดินนี้ที่ท่านทั้งหลายอาศัยอยู่ทุกวันนี้
- 5 แต่พระองค์ไม่ทรงโปรดให้อับราฮัมมีมรดกในแผ่นดินนี้แม้เท่าฝ่าเท้าก็ไม่ได้ และขณะเมื่อท่านยังไม่มีบุตร พระองค์ทรงสัญญาไว้ว่าจะให้แผ่นดินนี้เป็นกรรมสิทธิ์ของท่าน และเชื้อสายของท่านที่มาภายหลังท่าน
- 6 พระเจ้าตรัสดังนั้นว่า เชื้อสายของท่านจะไปอาศัยอยู่ในต่างประเทศ และชาวประเทศนั้นจะเอาเขาเป็นทาส และจะข่มเหงเขาเป็นเวลาสี่ร้อยปี
- 7 พระเจ้าตรัสว่า 'และเราจะพิพากษาประเทศที่เขาจะเป็นทาสนั้น ภายหลังเขาจะออกมาและปรนนิบัติเรา ณ สถานที่นี้'
- 8 พระองค์ได้ทรงตั้งพันธสัญญาพิธิเข้าสู่หน้ดไว้กับอับราฮัม เหตุฉะนั้นเมื่ออับราฮัมให้กำเนิดบุตรชื่ออิสอัค จึงให้เข้าสู่หน้ดในวันที่แปด อิสอัคให้กำเนิดบุตรชื่อยาโคบ และยาโคบให้กำเนิดบุตรสิบสองคน ซึ่งเป็นบรรพบุรุษของเรา
- 9 ฝ่ายบรรพบุรุษเหล่านั้นคิดอิจฉาโยเซฟจึงขายเขาไปยังประเทศอียิปต์ แต่พระเจ้าทรงสถิตกับโยเซฟ
- 10 ทรงโปรดช่วยโยเซฟให้พ้นจากความทุกข์ลำบากทั้งสิ้น และทรงให้ท่านเป็นที่โปรดปรานและมีสติปัญญาในสายพระเนตรของฟาโรห์ กษัตริย์ของประเทศอียิปต์ ท่านจึงตั้งโยเซฟให้เป็นผู้ปกครองประเทศอียิปต์กับทั้งพระราชสำนักของท่าน
- 11 แล้วบังเกิดการกันดารอาหารทั่วแผ่นดินอียิปต์และแผ่นดินคานาอัน และมีความลำบากมาก บรรพบุรุษของเราจึงไม่มีอาหาร
- 12 ฝ่ายยาโคบเมื่อได้ยินว่ามีชาวอยู่ในประเทศอียิปต์ จึงใช้บรรพบุรุษของเราไปเป็นครั้งแรก

- 13 พอคราวที่สองโยเซฟก็สำแดงตัวให้พี่น้องรู้จัก และให้ฟาโรห์รู้จักวงศ์ญาติของตนด้วย
- 14 ฝ่ายโยเซฟจึงได้เชิญยาโคบบิดากับบรรดาญาติของตนเจ็ดสิบห้าคนให้มาหา
- 15 ยาโคบได้ลงไปยังประเทศอียิปต์ แล้วท่านกับพวกบรรพบุรุษของเราได้สิ้นชีพ
- 16 เขาจึงได้นำศพไปฝังไว้ในเมืองเซเคมีนอุโมงค์ที่อับราฮัมเอาเงินจำนวนหนึ่งซื้อจากบุตรชายของฮาโมรบิดาของเซเคมีน
- 17 เมื่อใกล้เวลาตามพระสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ปฏิญาณไว้กับอับราฮัม ชนชาติอิสราเอลได้ทวีมากขึ้นในประเทศอียิปต์
- 18 จนกระทั่งกษัตริย์องค์หนึ่งซึ่งไม่รู้จักโยเซฟได้ขึ้นเสวยราชย์
- 19 กษัตริย์องค์นั้นได้ทรงออกอุบายทำกับญาติของเรา ชมเหษรรพบุรุษของเรา บังคับให้ทิ้งลูกอ่อนของเขาเสียไม่ให้มีชีวิตรอดอยู่ได้
- 20 คราวนั้นโมเสสเกิดมามีรูปร่างงดงาม เขาจึงได้เลี้ยงไว้ในบ้านบิดาจนครบสามเดือน
- 21 และเมื่อลูกอ่อนนั้นถูกทิ้งไว้นอกบ้านแล้ว ราชธิดาของฟาโรห์จึงรับมาเลี้ยงไว้ต่างบุตรชายของตน
- 22 ฝ่ายโมเสสจึงได้เรียนรู้ในวิชาการทุกอย่างของชาวอียิปต์ มีความเนียนแหลมมากในการพูดและกิจการต่างๆ
- 23 แต่ครั้นโมเสสมีอายุได้สี่สิบปีเต็มแล้ว ก็นึกอยากจะไปเยี่ยมญาติพี่น้องของตน คือชนชาติอิสราเอล
- 24 เมื่อท่านได้เห็นคนหนึ่งถูกชมเหษรจึงเข้าไปช่วย โดยฆ่าชาวอียิปต์ซึ่งเป็นผู้กดขี่นั้นเป็นการแก้แค้น
- 25 ด้วยคิดว่าญาติพี่น้องคงเข้าใจว่า พระเจ้าจะทรงช่วยเขาให้รอดด้วยมือของตน แต่เขาหาเข้าใจดังนั้นไม่
- 26 วันรุ่งขึ้นโมเสสได้เข้ามาพบเขาขณะวิวาทกัน ก็อยากจะให้เขากลับดีกันอีก จึงกล่าวว่า 'เพื่อนเอ๋ย ท่านเป็นพี่น้องกัน ไฉนจึงทำร้ายกันเล่า'
- 27 ฝ่ายคนที่ชมเหษรเพื่อนนั้นจึงผลักโมเสสออกไปและกล่าวว่า 'ใครแต่งตั้งเจ้าให้เป็นผู้ครอบครองและผู้พิพากษาพวกเรา
- 28 เจ้าจะฆ่าเราเสียเหมือนชาวอียิปต์เมื่อวานนี้หรือ'
- 29 เมื่อโมเสสได้ยินคำนั้นจึงหนีไปอาศัยอยู่ที่แผ่นดินมีเดีย และให้กำเนิดบุตรชายสองคนที่นั้น
- 30 ครั้นล่วงไปได้สี่สิบปีแล้ว ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่โมเสสในเปลวไฟที่พุ่มไม้ ในถิ่นทุรกันดารแห่งภูเขาซีนาย
- 31 เมื่อโมเสสเห็นก็ประหลาดใจด้วยเรื่องนิมิตนั้น ครั้นเข้าไปดูใกล้ๆก็มีพระสุรเสียงขององค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขา
- 32 ว่า 'เราเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของเจ้า เป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ' โมเสสจึงกลัวจนตัวสั่นไม่อาจมองดู
- 33 ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสกับโมเสสว่า 'จงถอดรองเท้าของเจ้าออกเสีย เพราะว่าที่ซึ่งเจ้ายืนอยู่นี้เป็นที่บริสุทธิ์
- 34 ดูกิจได้ เราได้เห็นความทุกข์ของชนชาติของเราที่อยู่ในประเทศอียิปต์แล้ว และเราได้ยินเสียงคร่ำครวญของเขา และเราลงมาเพื่อจะช่วยเขาให้รอด จงมาเถิด เราจะใช้เจ้าไปยังประเทศอียิปต์'
- 35 โมเสสผู้ซึ่งถูกเขาปฏิเสธโดยกล่าวว่า 'ใครแต่งตั้งเจ้าให้เป็นผู้ครอบครองและผู้พิพากษาพวกเรา' โดยมีของทูตสวรรค์ซึ่งได้ปรากฏแก่ท่านที่พุ่มไม้ พระเจ้าทรงใช้โมเสสคนนี้แหละให้เป็นทั้งผู้ครอบครองและผู้ช่วยให้พ้น
- 36 คนนี้แหละ เป็นผู้นำเขาทั้งหลายออกมา โดยที่ได้ทำการมหัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆในแผ่นดินอียิปต์ ที่ทะเลแดงและในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี
- 37 โมเสสคนนี้แหละได้กล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงโปรดประทานสาดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง เหมือนอย่างเราให้แก่ท่านจากจำพวกพี่น้องของท่าน ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังผู้นั้น'
- 38 โมเสสนี้แหละได้อยู่กับพลไพร่ในถิ่นทุรกันดารกับทูตสวรรค์ซึ่งได้ตรัสแก่ท่านที่ภูเขาซีนาย และอยู่กับบรรพบุรุษของเรา ที่ได้รับพระดำรัสอันทรงชีวิตมาให้เราทั้งหลาย
- 39 บรรพบุรุษของเราไม่ยอมเชื่อฟังโมเสสผู้นี้ แต่ได้ผลักไสท่านให้ไปจากเขา ด้วยมีใจปรารถนาจะกลับไปยังแผ่นดินอียิปต์
- 40 จึงกล่าวแก่อาโรนว่า 'ขอสร้างพระให้แก่พวกข้าพเจ้า ซึ่งจะนำพวกข้าพเจ้าไป ด้วยว่าโมเสสคนนี้ได้นำข้าพเจ้าออกมาจากประเทศอียิปต์เป็นอะไรไปเสียแล้ว ข้าพเจ้าไม่ทราบ'
- 41 ในคราวนั้นเขาทั้งหลายได้ทำรูปโคหุนุ่ม และได้นำเครื่องสัตวบูชามาถวายแก่รูปนั้น และมีใจยินดีในสิ่งซึ่งมือของตนเองได้ทำขึ้น
- 42 แต่พระเจ้าทรงหันพระพักตร์ไปเสียและปล่อยให้เขาหมัศจรรย์หมูดาวในท้องฟ้า ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์แห่งสาดาพยากรณ์ว่า 'โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เจ้าได้ฆ่าสัตวบูชาเราและถวายเครื่องบูชาให้แก่เราในถิ่นทุรกันดารถึง

สี่สิบปีหรือ

43 แล้วเจ้าทั้งหลายได้หามพลับพลาของพระโมเลค และได้เอาดาวพระเรฟาน รูปพระที่เจ้าได้กระทำขึ้นเพื่อกราบนมัสการรูปนั้นต่างหาก เราจึงจะกวาดเจ้าทั้งหลายให้ไปอยู่พ้นเมืองบาบิโลนอีก'

44 บรรพบุรุษของเราเมื่ออยู่ในถิ่นทุรกันดารก็มีพลับพลาแห่งสักชีพยาน ตามที่พระองค์ทรงสั่งไว้เมื่อตรัสกับโมเสสว่าให้ทำพลับพลาตามแบบที่ได้เห็น

45 ฝ่ายบรรพบุรุษของเราที่มาภายหลัง เมื่อได้รับพลับพลานั้นจึงขนตามโยชูวาไป เมื่อได้เข้ายึดแผ่นดินของบรรดาประชาชาติ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงขับไล่ไปให้พ้นหน้าบรรพบุรุษของเรา พลับพลานั้นก็มีสืบมาจนถึงสมัยดาวิด

46 ดาวิดนั้นมีความชอบจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และมีใจปรารถนาที่จะหาพระนิเวศสำหรับพระเจ้าของยาโคบ

47 แต่ซาโลมอนเป็นผู้ได้สร้างพระนิเวศสำหรับพระองค์

48 ถึงกระนั้นก็ดี องค์ผู้สูงสุดหาได้ประทับในพระวิหารซึ่งมีมนุษย์ได้ทำไว้ไม่ ตามที่ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้ว่า

49 'องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า สวรรค์เป็นบัลลังก์ของเรา และแผ่นดินโลกเป็นแท่นรองเท้าของเรา เราจะสร้างนิเวศอะไรสำหรับเรา หรือที่พำนักของเราอยู่ที่ไหน

50 สิ่งเหล่านี้มือของเราได้กระทำทั้งสิ้น มิใช่หรือ'

51 โอ คนชาติคอแข็งใจดื้อหูตึง ท่านทั้งหลายขัดขวางพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่เสมอ บรรพบุรุษของท่านทำอย่างไร ท่านก็ทำอย่างนั้นด้วย

52 มิใคร่บังในพวกศาสดาพยากรณ์ซึ่งบรรพบุรุษของท่านมิได้ชมเชย และเขาได้ฆ่าบรรดาคนที่พยากรณ์ถึงการเสด็จมาขององค์ผู้ชอบธรรม ซึ่งท่านทั้งหลายได้ทรยศและฆ่าพระองค์นั้นเสีย

53 คือท่านทั้งหลายผู้ที่ได้รับพระราชบัญญัติจากเหล่าทูตสวรรค์ แต่หาได้ประพฤติตามพระราชบัญญัตินั้นไม่"

54 เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินดังนั้น ก็รู้สึกบาดใจ และซบเซี้ยวเคี้ยวฟันเข้าใส่สเทเฟน

55 ฝ่ายสเทเฟนประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้เข้มน้ดูสวรรค์เห็นสง่าราศีของพระเจ้า และพระเยซูทรงยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า

56 แล้วท่านได้กล่าวว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นท้องฟ้าแหวกเป็นช่อง และบุตรมนุษย์ยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า"

57 แต่เขาทั้งปวงร้องเสียงดังและอุดหูวิ่งกรูกันเข้าไปยังสเทเฟน

58 แล้วขับไล่ท่านออกจากกรุงและเอาหินขว้าง ฝ่ายคนที่เป็นพยานปรักปรัสสเทเฟนได้ผ่ากเสื้อผ้าของตนวางไว้ที่เท้าของชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อเฮโล

59 เขาจึงเอาหินขว้างสเทเฟนเมื่อกำลังอ่อนวอนพระเจ้าอยู่ว่า "ข้าแต่พระเยซูเจ้า ขอทรงโปรดรับจิตวิญญาณของข้าพระองค์ด้วย"

60 สเทเฟนก็คุกเข่าลงร้องเสียงดังว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดอย่าทรงถือโทษเขาเพราะบาปนี้" เมื่อกล่าวเช่นนั้นแล้วก็ล่วงลับไป

บท 8

กิการที่เขาสาสเทเฟนเสียนั้นเขาโลกิเห็นชอบด้วย คราวนั้นเกิดการข่มเหงคริสตจักรครั้งใหญ่ในกรุงเยรูซาเล็ม และศิษย์ทั้งปวงนอกจากพวกอัครสาวกได้กระจัดกระจายไปทั่วแคว้นยูเดียกับสะมาเรีย

2 ผู้ที่เกรงกลัวพระเจ้ายิ่งก็ฝังศพสเทเฟนไว้ แล้วคร่ำครวญอาลัยถึงท่านอย่างยิ่ง

3 ฝ่ายเฮโลพยายามทำลายคริสตจักร โดยเข้าไปปลุกลากชายหญิงจากทุกบ้านทุกเรือนเอาไปจำไว้ในคุก

4 ฉะนั้นฝ่ายศิษย์ทั้งหลายซึ่งกระจัดกระจายไปก็เที่ยวประกาศพระวาทะนั้น

5 ส่วนฟิลิปจึงลงไปยังเมืองสะมาเรียและประกาศเรื่องพระคริสต์ให้ชาวเมืองนั้นฟัง

6 ประชาชนก็พร้อมใจกันฟังถ้อยคำที่ฟิลิปได้ประกาศ เพราะเขาได้ยืนท่านพูด และได้เห็นการอัศจรรย์ซึ่งท่านได้กระทำนั้น

7 ด้วยว่าผีโสโครกที่สิงอยู่ในคนหลายคนได้พากันร้องด้วยเสียงดัง แล้วออกมาจากคนเหล่านั้น และคนที่เป็โรคอัมพาตกับคนง่อยก็หายเป็นปกติ

8 จึงเกิดความปลื้มปิติอย่างยิ่งในเมืองนั้น

9 ยังมีชายคนหนึ่งชื่อซีโมนเคยทำเวทมนตร์ในเมืองนั้นมาก่อน และได้ทำให้ชาวสะมาเรียพิศวงหลงใหล เขายกตัว

ว่าเป็นผู้วิเศษ

10 ฝ่ายคนทั้งปวงทั้งผู้น้อยผู้ใหญ่ก็สนใจฟังคนนั้น แล้วว่า "ชายคนนี้เป็นมหิททิฤทธิ์ของพระเจ้า"

11 คนทั้งหลายนับถือเขา เพราะเขาได้ทำเวทมนตร์ให้คนทั้งหลายพิศวงหลงไหลมานานแล้ว

12 แต่เมื่อฟิลิปได้ประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า และพระนามแห่งพระเยซูคริสต์แล้ว คนทั้งหลายก็เชื่อ และรับบัพติศมาทั้งชายและหญิง

13 ฝ่ายซีโมนเองจึงเชื่อด้วย เมื่อรับบัพติศมาแล้วก็อยู่กับฟิลิปต่อไป และประหลาดใจที่เห็นการอัศจรรย์กับหมายสำคัญต่างๆซึ่งฟิลิปได้กระทำ

14 เมื่อพวกอัครสาวกซึ่งอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มได้ยินว่า ชาวสะมาเรียได้รับพระวาทะของพระเจ้าแล้ว จึงให้เปโตรกับยอห์นไปหาเขา

15 ครั้นเปโตรกับยอห์นลงไปถึงกัทธิฐานเมื่อเขา เพื่อให้เขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์

16 (ด้วยว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ยังไม่ได้เสด็จลงมาสถิตกับผู้ใด เป็นแต่เขาได้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระเยซูเจ้าเท่านั้น)

17 เปโตรกับยอห์นจึงวางมือบนเขา แล้วเขาทั้งหลายก็ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์

18 เมื่อซีโมนเห็นว่า คนเหล่านั้นได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยการวางมือของอัครสาวก จึงนำเงินมาให้อัครสาวก

19 และว่า "ขอให้ข้าพเจ้ามีฤทธิ์อย่างนี้ด้วย เพื่อว่าเมื่อข้าพเจ้าจะวางมือบนผู้ใด ผู้นั้นจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์"

20 ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวแก่ซีโมนว่า "ให้เงินของเจ้าพินาศไปด้วยกันกับเจ้าเถิด เพราะเจ้าคิดว่าจะซื้อของประทานแห่งพระเจ้าด้วยเงินได้"

21 เจ้าไม่มีส่วนหรือส่วนแบ่งในการนี้เลย เพราะใจของเจ้าไม่ซื่อตรงในสายพระเนตรของพระเจ้า

22 เหตุฉะนั้น จงกลับใจใหม่จากการชั่วร้ายของเจ้านี้ และอธิษฐานขอพระเจ้าชะรอยพระองค์จะทรงโปรดยกความผิดซึ่งเจ้าคิดในใจของเจ้า

23 ด้วยเราเห็นว่าเจ้าจะต้องรับความขมขื่นและติดพันระงับแห่งความชั่วช้า"

24 ฝ่ายซีโมนจึงตอบว่า "ขอท่านอธิษฐานต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเมื่อข้าพเจ้าด้วย เพื่อเหตุการณ์ที่ท่านได้กล่าวแล้วนั้นจะไม่ได้อุบัติแก่ข้าพเจ้าสักอย่างเดียว"

25 ครั้นพวกอัครสาวกเป็นพยานและประกาศพระวาทะขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว ก็กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และได้ประกาศข่าวประเสริฐตามทางในหมู่บ้านชาวสะมาเรียหลายแห่ง

26 แต่ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้สั่งฟิลิปว่า "จงลุกขึ้นไปยังทิศใต้ตามทางที่ลงไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงเมืองกาซา ซึ่งเป็นทางป่าทราย"

27 ฝ่ายฟิลิปก็ลุกขึ้นไป และดูเถิด มีชาวเอธิโอเปียคนหนึ่งเป็นขันที เป็นข้าราชการของพระนางคานดาสี พระราชินีของชาวเอธิโอเปีย และเป็นนายคลังทรัพย์ทั้งหมดของพระราชินีนั้น ได้มานมัสการในกรุงเยรูซาเล็ม

28 ขณะนั่งรถม้ากลับไป ท่านอ่านหนังสืออิสยาห์ศาสดาพยากรณ์อยู่

29 ฝ่ายพระวิญญาณตรัสสั่งฟิลิปว่า "จงเข้าไปให้ชิดรถม้าท่านเถิด"

30 ฟิลิปจึงวิ่งเข้าไปใกล้ และได้ยืนท่านอ่านหนังสืออิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ จึงถามว่า "ซึ่งท่านอ่านนั้นท่านเข้าใจหรือ"

31 ท่านจึงตอบว่า "ถ้าไม่มีใครอธิบายให้ ที่ไหนจะเข้าใจได้" ท่านจึงเชิญฟิลิปขึ้นนั่งรถกับท่าน

32 พระคัมภีร์ตอนที่ท่านอ่านอยู่นั้นคือข้อเหล่านี้ เขาได้นำท่านเหมือนแกะที่ถูกนำไปฆ่า และเหมือนลูกแกะที่เป็นใบ้ยืนหน้าผู้ตัดชนของมันฉันใด ท่านก็ไม่ประกาศของท่านเลยฉันนั้น

33 ในคราวที่ท่านถูกเหยียดลงนั้น ท่านไม่ได้รับความยุติธรรมเสียเลย และผู้ใดเล่าจะประกาศเกี่ยวกับพงศ์พันธุ์ของท่าน เพราะว่าชีวิตของท่านต้องถูกตัดเสียจากแผ่นดินโลกแล้ว'

34 ท่านจึงถามฟิลิปว่า "ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวอย่างนั้นถึงผู้ใด เล็งถึงตัวท่านเอง หรือเล็งถึงผู้อื่น บอกข้าพเจ้าเถิด"

35 ฝ่ายฟิลิปจึงเริ่มเล่าจับต้นกล่าวตามพระคัมภีร์ข้อนั้น ชี้แจงถึงเรื่องพระเยซู

36 ครั้นกำลังเดินทางไปก็มาถึงที่มีน้ำแห่งหนึ่ง ท่านจึงบอกว่า "ดูเถิด มีน้ำ มีอะไรขัดข้องไม่ให้ข้าพเจ้ารับบัพติศมา"

37 และฟิลิปจึงตอบว่า "ถ้าท่านเต็มใจเชื่อท่านก็รับได้" และท่านจึงตอบว่า "ข้าพเจ้าเชื่อว่า พระเยซูคริสต์เป็นพระบุตรของพระเจ้า"

38 แล้วท่านจึงสั่งให้หยุดรถม้า และคนทั้งสองลงไปในน้ำทั้งฟิลิปกับขันที ฟิลิปก็ให้ท่านรับบัพติศมา

- 39 เมื่อท่านทั้งสองขึ้นจากน้ำแล้ว พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับฟิลิปไปเสีย และท่านก็ขึ้นที่นั่นไม่ได้เห็นท่านอีก จึงเดินทางต่อไปด้วยความยินดี
- 40 แต่มีผู้ได้พบฟิลิปที่เมืองอาโซทิส และเมื่อเดินทางมา ท่านได้ประกาศข่าวประเสริฐในทุกเมืองจนท่านมาถึงเมืองซีซารียา

บท 9

ฝายเขาโลยังผู้ศรัทธามากล่าวว่าจะสาทิษย์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเสีย จึงไปห้ามหาปุโรหิต

- 2 ขอหนังสือไปยังธรรมศาลาในเมืองดามัสกัส เพื่อว่าถ้าพบผู้ใดถือทางนั้นไม่ว่าชายหรือหญิง จะได้จับมัดพามายังกรุงเยรูซาเล็ม
- 3 เมื่อเขาโลเดินทางไปถึงใกล้จะถึงเมืองดามัสกัส ในทันใดนั้นมีแสงสว่างส่องมาจากฟ้าล้อมตัวเขาไว้รอบ
- 4 เขาโลจึงล้มลงถึงดินและได้ยินพระสุรเสียงตรัสแก่เขาว่า "เขาโล เขาโลเอ๋ย เจ้าชมเหิงเราทำไม"
- 5 เขาโลจึงทูลถามว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด" องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "เราคือเยซู ที่เจ้าชมเหิง ซึ่งเจ้าลืบประตักก็ยากนัก"
- 6 เขาโลก็ตัวสั่นและรู้สึกประหลาดใจจึงถามว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์ประสงค์จะให้ข้าพระองค์ทำอะไร" องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่เขาว่า "เจ้าจงลุกขึ้นเข้าไปในเมือง และเจ้าจะต้องทำประการใดจะมีคนบอกให้รู้"
- 7 คนทั้งหลายที่เดินทางไปด้วยกันก็ยืนนิ่งพูดไม่ออก ได้ยินพระสุรเสียงนั้นแต่ไม่เห็นใคร
- 8 ฝ่ายเขาโลได้ลุกขึ้นจากพื้นดิน เมื่อลืมตาแล้วก็มองอะไรไม่เห็น เขาจึงจูมมือท่านไปยังเมืองดามัสกัส
- 9 ตาของท่านก็มืดมัวไปถึงสามวันและท่านมิได้กินหรือดื่มอะไรเลย
- 10 ในเมืองดามัสกัสมีศิษย์คนหนึ่งชื่ออานาเนีย องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับผู้นั้นโดยนิมิตว่า "อานาเนียเอ๋ย อานาเนียจึงทูลตอบว่า "พระองค์เจ้าข้า ดูเถิด ข้าพระองค์อยู่ที่นี้"
- 11 องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสกับเขาว่า "จงลุกขึ้น ไปที่ถนนที่เรียกว่าถนนตรง ถามหาชายคนหนึ่งชื่อเขาโลชาวเมืองทาร์ซัสอยู่ในบ้านของยูดาส เพราะดูเถิด เขากำลังอธิษฐานอยู่
- 12 และในนิมิตเขาได้เห็นคนหนึ่งชื่ออานาเนียเข้ามาวางมือบนเขา เพื่อเขาจะเห็นได้อีก"
- 13 แต่อานาเนียทูลตอบว่า "พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้ยินหลายคนพูดถึงคนนั้นว่า เขาได้ทำร้ายวิสุทธิชนของพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็มมาก
- 14 และในที่นี้เขาได้อ่านมาจากพวกปุโรหิตใหญ่ ให้ผูกมัดคนทั้งปวงที่ร้องออกพระนามของพระองค์"
- 15 ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับท่านว่า "จงไปเถิด เพราะว่าคนนั้นเป็นภาระที่เราได้เลือกสรรไว้ สำหรับจะนำนามของเราไปยังประชาชาติ กษัตริย์และชนชาติอิสราเอล
- 16 เพราะว่าเราจะสำแดงให้เขาเห็นว่า เขาจะต้องทนทุกข์ลำบากมากเท่าใดเพราะนามของเรา"
- 17 แล้วอานาเนียก็ไป และเข้าไปในบ้านวางมือบนเขาโลกกล่าวว่า "พี่เขาโลเอ๋ย องค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระเยซู ได้ทรงปรากฏแก่ท่านกลางทางที่ท่านมานั้น ได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามาเพื่อท่านจะเห็นได้อีก และเพื่อท่านจะประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์"
- 18 และในทันใดนั้นมีอะไรเหมือนเกล็ดตกจากตาของเขาโล แล้วก็เห็นได้อีก ท่านจึงลุกขึ้นรับบัพติศมา
- 19 พอรับประทานอาหารแล้วก็มีกำลังขึ้น เขาโลพักอยู่กับพวกศิษย์ในเมืองดามัสกัสหลายวัน
- 20 ท่านไม่ได้รีรอ ท่านประกาศตามธรรมศาลา กล่าวเรื่องพระคริสต์ว่า พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า
- 21 คนทั้งหลายที่ได้ยินก็พากันประหลาดใจแล้วว่า "คนนี้มีใช้หรือที่ได้ทำลายคนในกรุงเยรูซาเล็มที่ร้องออกพระนามนี้ และเขามาที่นี่หวังจะผูกมัดพวกนั้นส่งให้พวกปุโรหิตใหญ่"
- 22 แต่เขาโลยังมีกำลังทวีขึ้น และทำให้พวกยิวในเมืองดามัสกัสนั่งอึ้งอยู่ โดยพิสูจน์ให้เขาเห็นว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์
- 23 ครั้นต่อมาอีกหลายวันพวกยิวได้ปรึกษากันจะฆ่าเขาโลเสีย
- 24 แต่เรื่องการปองร้ายของเขารู้ถึงเขาโล เขาทั้งหลายได้เฝ้าประตูเมือง คอยฆ่าเขาโลทั้งกลางวันกลางคืน
- 25 แต่เหล่าสาวกได้ให้เขาโลนั่งในเชิงใหญ่ แล้วหย่อนลงจากกำแพงเมืองในเวลากลางคืน
- 26 ครั้นเขาโลไปถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว ท่านใคร่จะคบให้สนิทกับพวกสาวก แต่เขาทั้งหลายกลัว เพราะไม่เชื่อว่าเขาโลเป็นสาวก

- 27 แต่บรรณาปส์ได้พาท่านไปหาพวกอัครสาวก แล้วเล่าให้เขาฟังว่าเขาได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าที่กลางทาง และพระองค์ตรัสแก่ท่าน ท่านจึงประกาศออกพระนามพระเยซูโดยใจกล้าหาญในเมืองดามัสกัส
- 28 แล้วเขาโล่เข้านอกออกนอกในอยู่กับพวกอัครสาวกในกรุงเยรูซาเล็ม
- 29 ประกาศออกพระนามของพระเยซูเจ้าด้วยใจกล้าหาญ ท่านพูดไล่เลียงกับพวกกรีก แต่พวกนั้นหาช่องที่จะฆ่าท่านเสีย
- 30 เมื่อพี่น้องรู้อย่างนั้นจึงพาท่านไปยังเมืองซีซารียา แล้วส่งไปยังเมืองทาร์ซัส
- 31 เหตุฉะนั้น คริสตจักรตลอดทั่วแคว้นยูเดีย กาลิลี และสะมาเรีย จึงมีความสุขและเจริญขึ้น ประพฤติตนด้วยใจยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า และได้รับความปลอบประโลมใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ คริสตศาสนิกก็ยิ่งทวีมากขึ้น
- 32 ต่อมาเมื่อเปโตรเที่ยวไปตลอดทุกแห่งแล้ว ก็ลงมาหาพวกวิสุทธิชนซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองลิดดาด้วย
- 33 เปโตรพบชายคนหนึ่งชื่อไอเนอัสที่นั่น เขาเป็นอัมพาตอยู่กับที่นอนแปดปีมาแล้ว
- 34 เปโตรจึงกล่าวแก่เขาว่า "ไอเนอัสเอ๋ย พระเยซูคริสต์ทรงโปรดท่านให้หายโรค จงลุกขึ้นเก็บที่นอนของท่านเกิด" ในทันใดนั้นไอเนอัสได้ลุกขึ้น
- 35 ฝ่ายคนทั้งปวงที่อยู่ในเมืองลิดดา และที่ราบซาโรนได้เห็นแล้วจึงกลับใจมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า
- 36 ในเมืองยัฟฟามีหญิงคนหนึ่งเป็นศิษย์ชื่อทาบิธา ซึ่งแปลว่าโดรอส หญิงคนนี้เคยกระทำการอันเป็นคุณประโยชน์และให้ทานมากมาย
- 37 ต่อมาระหว่างนั้นหญิงคนนี้ก็ป่วยลงจนถึงแก่ความตาย เขาจึงอาบน้ำศพวางไว้ในห้องชั้นบน
- 38 เมืองลิดดาอยู่ใกล้กับเมืองยัฟฟา พวกสาวกได้ยินว่าเปโตรอยู่ที่นั่น จึงใช้ชายสองคนไปหาท่าน เชิญท่านมาหาเขาโดยเร็ว
- 39 ฝ่ายเปโตรจึงลุกขึ้นไปกับเขา เมื่อถึงแล้วเขาพาท่านขึ้นไปในห้องชั้นบน และบรรดาหญิงม่ายได้ยืนอยู่กับท่านพากันร้องไห้และขอให้ท่านดูเสื้อคลุมกับเสื้อผ้าต่างๆซึ่งโดรอสทำเมื่อยังมีชีวิตอยู่
- 40 ฝ่ายเปโตรให้คนทั้งปวงออกไปข้างนอก และได้คุกเข่าลงอธิษฐาน แล้วหันมายังศพนั้นก็กล่าวว่า "ทาบิธาเอ๋ย จงลุกขึ้น" ทาบิธาก็ลืมตา เมื่อเห็นเปโตรจึงลุกขึ้นนั่ง
- 41 ฝ่ายเปโตรยื่นมือออกพวยเธอขึ้น จึงเรียกวิสุทธิชนทั้งหลายกับพวกแม่ม่ายเข้ามา แล้วมอบหญิงที่เป็นขึ้นนั้นให้กับเขาทั้งหลาย
- 42 เหตุการณ์นั้นลือไปตลอดทั่วเมืองยัฟฟา คนเป็นอันมากมาเชื่อถือองค์พระผู้เป็นเจ้า
- 43 ต่อมาฝ่ายเปโตรอาศัยอยู่ในเมืองยัฟฟาหลายวัน อยู่กับคนหนึ่งชื่อซีโมนเป็นช่างฟอกหนัง

บท 10

- ยั้มีชายคนหนึ่งชื่อโครเนลิอัส อาศัยอยู่ในเมืองซีซารียา เป็นนายร้อยอยู่ในกองทหารที่เรียกว่ากองอิตาเลีย
- 2 เป็นคนมีศรัทธามาก คือท่านและทั้งครอบครัวเป็นคนยำเกรงพระเจ้า ท่านเคยให้ทานมากมายแก่ประชาชน และอธิษฐานต่อพระเจ้าเสมอ
- 3 เวลาประมาณบ่ายสามโมงนายร้อยนั้นเห็นนิมิตแจ่มกระจ่าง คือเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า เข้ามาหาท่าน และกล่าวแก่ท่านว่า "โครเนลิอัสเอ๋ย"
- 4 และเมื่อโครเนลิอัสเข้มนดูทูตสวรรค์องค์นั้นด้วยความตกใจกลัว จึงถามว่า "นี่เป็นการใด พระองค์เจ้าข้า" ทูตสวรรค์จึงตอบท่านว่า "คำอธิษฐานและทานของท่านนั้น ได้ขึ้นไปเป็นที่ระลึกถึงจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าแล้ว
- 5 บัดนี้จงใช้คนไปยังเมืองยัฟฟาเชิญซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา
- 6 เปโตรอาศัยอยู่กับคนหนึ่งชื่อซีโมนเป็นช่างฟอกหนัง บ้านของเขายูริมฝั่งทะเล เปโตรจะบอกท่านว่าท่านควรจะทำอะไร"
- 7 ครั้นทูตสวรรค์ที่ได้พูดกับโครเนลิอัสไปแล้ว ท่านได้เรียกคนใช้สองคนกับทหารคนหนึ่งซึ่งเป็นคนมีศรัทธามาก ที่เคยปรนนิบัติท่านเสมอ
- 8 และเมื่อโครเนลิอัสได้เล่าเหตุการณ์ทั้งปวงให้คนเหล่านั้นฟังแล้ว ท่านจึงใช้เขาไปยังเมืองยัฟฟา
- 9 วันรุ่งขึ้นคนเหล่านั้นกำลังเดินทางไปใกล้เมืองยัฟฟาแล้ว ประมาณเวลาเที่ยงวันเปโตรก็ขึ้นไปบนหลังคาบ้านเพื่อจะอธิษฐาน
- 10 ก็หิวอยากจะรับประทานอาหาร แต่ในระหว่างที่เขายังจัดอาหารอยู่ เปโตรได้เคลิ้มไป

- 11 และได้เห็นท้องฟ้าแหวกออกเป็นช่อง มีภาชนะอย่างหนึ่งเหมือนผ้าผืนใหญ่ ผูกติดกันทั้งสี่มุมหย่อนลงมายังพื้นโลก
- 12 ในนั้นมีสัตว์ทุกอย่างที่อยู่บนแผ่นดิน คือสัตว์สี่เท้า สัตว์ป่า สัตว์เลื้อยคลานและนกที่อยู่ในท้องฟ้า
- 13 มีพระสุรเสียงมาว่าแก่ท่านว่า "เปโตรเอ๋ย จงลุกขึ้นผากินเถิด"
- 14 ฝ่ายเปโตรจึงทูลว่า "มิได้ พระองค์เจ้าข้า เพราะว่าสิ่งซึ่งเป็นของต้องห้ามหรือของมลทินนั้น ข้าพระองค์ไม่เคยได้รับประทานเลย"
- 15 แล้วจึงมีพระสุรเสียงอีกเป็นครั้งที่สองว่าแก่ท่านว่า "ซึ่งพระเจ้าได้ทรงชำระแล้ว อย่าว่าเป็นของต้องห้าม"
- 16 เห็นอย่างนั้นถึงสามครั้ง แล้วสิ่งนั้นก็ถูกรับขึ้นไปอีกในท้องฟ้า
- 17 เมื่อเปโตรยังคิดสงสัยเรื่องนิมิตที่เห็นนั้นว่ามีความหมายอย่างไร ดูเถิด คนที่โครเนลิอัสใช้ไปนั้น เมื่อถามหาและพบบ้านของซีโมนแล้วก็มายืนอยู่หน้าประตู
- 18 และร้องถามว่า ซีโมนที่เรียกว่าเปโตรอยู่ที่นั่นหรือไม่
- 19 เมื่อเปโตรตรัสตอบเรื่องนิมิตนั้น พระวิญญาณก็ตรัสกับท่านว่า "ดูเถิด ชายสามคนตามหาเจ้า
- 20 จงลุกขึ้นลงไปข้างล่างและไปกับเขาเถิด อย่าลังเลใจเลย เพราะว่าเราได้ใช้เขามา"
- 21 เปโตรจึงลงไปหาคนเหล่านั้นซึ่งโครเนลิอัสได้ใช้มากล่าวว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้าเป็นคนที่ท่านมาหานั่น ท่านมาธุระอะไร"
- 22 เขาจึงตอบว่า "นายร้อยโครเนลิอัส เป็นคนชอบธรรมและเกรงกลัวพระเจ้า และเป็นคนมีชื่อเสียงดีในบรรดาชาวยิว โครเนลิอัสผู้นั้นได้รับคำเตือนจากพระเจ้าโดยผ่านทูตสวรรค์บริสุทธ์ ให้มาเชิญท่านไปที่บ้านเพื่อจะฟังถ้อยคำของท่าน"
- 23 เปโตรจึงเชิญเขาให้เข้ามาหยุดพักอยู่ที่นั่น วันรุ่งขึ้นเปโตรก็ไปกับเขาและพวกพี่น้องบางคนในเมืองยัฟฟา ก็ไปด้วย
- 24 ล่วงมาอีกวันหนึ่งเขาก็ไปถึงเมืองซีซารียา โครเนลิอัสกำลังคอยรับรองอยู่ และเชิญญาติพี่น้องกับเพื่อนสนิทให้มาประชุมกันอยู่แล้ว
- 25 ครั้นเปโตรเข้าไป โครเนลิอัสก็ต้อนรับเปโตร และหมอบที่เท้ากราบไหว้ท่าน
- 26 ฝ่ายเปโตรจึงจับตัวโครเนลิอัสให้ลุกขึ้นและกล่าวว่า "จงยืนขึ้นเถิด ข้าพเจ้าก็เป็นแต่มนุษย์เหมือนกัน"
- 27 เมื่อกำลังสนทนากันอยู่ เปโตรจึงเข้าไปแลเห็นคนเป็นอันมากมาพร้อมกัน
- 28 จึงกล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า "ท่านทั้งหลายทราบแล้วว่า คนชาติยิวนั้นจะคบให้สนิทกับคนต่างชาติหรือเข้าเฝ้าเยมก็เป็นทีพระราชบัญญัติห้ามไว้ แต่พระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าแล้วว่า ไม่ควรเรียกคนหนึ่งคนใดว่าเป็นที่ห้ามหรือมลทิน
- 29 เหตุฉะนั้น เมื่อท่านใช้คนไปเรียกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็มาโดยไม่ชักช้า ข้าพเจ้าจึงขอลาว่าท่านเรียกข้าพเจ้ามาด้วยประสงค์อะไร"
- 30 โครเนลิอัสจึงตอบว่า "ส่วนมาแล้ว ข้าพเจ้ากำลังถืออดอาหารอยู่จนถึงเวลานี้ และประมาณเวลาบ่ายสามโมง ข้าพเจ้าได้อธิษฐานอยู่ในบ้านของข้าพเจ้า ดูเถิด มีชายคนหนึ่งยืนอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้าสวมเสื้อมีนระยิบ
- 31 ผู้นั้นได้กล่าวว่า 'โครเนลิอัสเอ๋ย คำอธิษฐานของท่านนั้นทรงสดับฟังแล้ว และท่านของท่านนั้นก็เป็นที่ระลึกถึงในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้ว
- 32 เหตุฉะนั้น จงใช้คนไปยังเมืองยัฟฟา เชิญซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา ผู้นั้นอาศัยอยู่ในบ้านของซีโมนช่างฟอกหนังที่ฝั่งทะเล ผู้นั้นเมื่อมาถึงแล้วจะกล่าวแก่ท่าน'
- 33 ข้าพเจ้าจึงใช้คนไปเชิญท่านมาทันที ที่ท่านมาก็ดีแล้ว บัดนี้พวกข้าพเจ้าจึงอยู่พร้อมกันต่อพระพักตร์พระเจ้า เพื่อจะฟังสิ่งสารพัดซึ่งพระเจ้าได้ตรัสสั่งท่านไว้"
- 34 ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเห็นจริงแล้วว่า พระเจ้าไม่ทรงเลือกหน้าผู้ใด
- 35 แต่คนใดๆในทุกชาติที่เกรงกลัวพระองค์และประพฤติตามทางชอบธรรมก็เป็นที่ยอมรับของพระทัยพระองค์
- 36 พระคำที่พระเจ้าได้ทรงฝากไว้กับชนชาติอิสราเอล คือการประกาศข่าวดีเรื่องสันติสุขโดยพระเยซูคริสต์ (ผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของคนที่ปวง)
- 37 ข้าพเจ้ากล่าวว่า พระคำนั้นท่านทั้งหลายก็รู้ คือพระคำที่ได้เสกกันตั้งแต่ต้นที่แคว้นกาลิลี ไปจนตลอดทั่วแคว้นยูเดีย ภายหลังการพิบัติสมาที่ยอห์นได้ประกาศนั้น
- 38 คือเรื่องพระเยซูชาวนาซาเร็ธว่า พระเจ้าได้ทรงเจิมพระองค์ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยฤทธานุภาพอย่างไร และพระเยซูเสด็จไปกระทำคุณประโยชน์และรักษาบรรดาคนซึ่งถูกพญามารเบียดเบียน ด้วยว่าพระเจ้าได้ทรงสถิต

กับพระองค์

39 เราทั้งหลายเป็นพยานถึงกิจการทั้งปวง ซึ่งพระองค์ทรงกระทำในแผ่นดินของชนชาติยิวและในกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์นั้นเขาได้ฆ่าและแขวนไว้ที่ต้นไม้

40 ในวันที่สามพระเจ้าได้ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์และทรงให้ปรากฏ

41 มิใช่ทรงให้ปรากฏแก่คนทั่วไป แต่ทรงปรากฏแก่เหล่าพยานซึ่งพระเจ้าได้ทรงเลือกไว้แต่ก่อน คือทรงปรากฏแก่พวกเราที่ได้รับประทานและดื่มกับพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงคืนพระชนม์แล้ว

42 พระองค์ทรงสั่งให้เราทั้งหลายประกาศแก่คนทั้งปวง และเป็นพยานว่าพระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ไว้เป็นผู้พิพากษาทั้งคนเป็นและคนตาย

43 ศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายยอมเป็นพยานถึงพระองค์ว่า ทุกคนที่เชื่อถือในพระองค์นั้นจะได้รับการทรงยกความผิดบาปของเขา เพราะพระนามของพระองค์"

44 เมื่อเปโตรยังกล่าวคำเหล่านั้นอยู่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาสถิตกับคนทั้งปวงที่ฟังพระวจนะนั้น

45 ฝ่ายพวกที่ได้เข้าสู่หน้ซึ่งเชื่อถือแล้ว คือคนที่มาด้วยกันกับเปโตรก็ประหลาดใจ เพราะว่าของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ลงมามาบนคนต่างชาติด้วย

46 เพราะเขาได้ยินคนเหล่านั้นพูดภาษาแปลกๆและยกย่องสรรเสริญพระเจ้า เปโตรจึงย้อนถามว่า

47 "ใครอาจจะห้ามคนเหล่านี้ที่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนเรา โดยมีให้เขาได้รับบัพติศมาด้วยน้ำได้"

48 เปโตรจึงสั่งให้เขาได้รับบัพติศมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า และเขาทั้งหลายได้ขอให้เปโตรยังอยู่อยู่กับเขาอีกสองสามวัน

บท 11

ฝ่ายพวกอัครสาวกกับพี่น้องทั้งหลายที่อยู่ในแคว้นยูเดียได้ยินว่า คนต่างชาติได้รับพระวจนะของพระเจ้าเหมือนกัน

2 เมื่อเปโตรขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พวกที่เข้าสู่หน้จึงต่อว่าท่าน

3 ว่า "ท่านไปหาคนที่ไม่ได้เข้าสู่หน้ และรับประทานอาหารกับเขา"

4 แต่เปโตรได้อธิบายให้เขาฟังตั้งแต่ต้นเป็นลำดับมาว่า

5 "เมื่อข้าพเจ้าอยู่ในเมืองยัฟฟาและกำลังอธิษฐานก็เคลิ้มไป แล้วนิมิตเห็นภาพหนึ่ง เหมือนผ้าผืนใหญ่หย่อนลงมาทั้งสี่มุมจากฟ้ามายังข้าพเจ้า

6 ครั้นข้าพเจ้าเขม่นดูผ้านั้น ข้าพเจ้าได้พิจารณาได้เห็นสัตว์สี่เท้าของแผ่นดิน กับสัตว์ป่า สัตว์เลื้อยคลาน และนกที่อยู่ในท้องฟ้า

7 แล้วข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงตรัสกับข้าพเจ้าว่า `เปโตรเอ๋ย จงลุกขึ้น ฆ่ากินเถิด'

8 แต่ข้าพเจ้าทูลว่า `หามิได้ พระองค์เจ้าข้า เพราะว่าสิ่งของซึ่งต้องห้ามหรือซึ่งเป็นมลทินยังไม่ได้เข้าปากข้าพระองค์เลย'

9 แต่มีพระสุรเสียงตรัสจากฟ้าครั้งที่สองว่า `ซึ่งพระเจ้าได้ทรงชำระแล้ว เจ้าอย่าว่าเป็นของต้องห้าม'

10 เป็นอย่างนั้นถึงสามครั้ง แล้วสิ่งนั้นทั้งสี่ก็ถูกรับขึ้นไปบนฟ้าอีก

11 ดูกิด ในทันใดนั้นมีชายสามคนมายืนอยู่ตรงหน้าบ้านที่ข้าพเจ้าอยู่ รับใช้มาจากเมืองซีซารียามาหาข้าพเจ้า

12 พระวิญญาณจึงสั่งให้ข้าพเจ้าไปกับเขาโดยไม่ลังเลใจเลย และพวกพี่น้องทั้งหลายได้ไปกับข้าพเจ้าด้วย เราทั้งหลายจึงเข้าไปในบ้านของผู้นั้น

13 ผู้นั้นจึงกล่าวแก่พวกเราว่า ตัวท่านได้เห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งยืนอยู่ในบ้านของท่าน และบอกท่านว่า `จงใช้คนไปยังเมืองยัฟฟา เชิญซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา

14 เปโตรนั้นจะกล่าวให้ท่านฟังเป็นถ้อยคำซึ่งจะให้ท่านกับทั้งครอบครัวของท่านรอด'

15 เมื่อข้าพเจ้าตั้งต้นกล่าวข้อความนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาสถิตกับเราทั้งหลาย เหมือนได้เสด็จลงมาบนพวกเราในตอนต้นนั้น

16 แล้วข้าพเจ้าได้ระลึกถึงคำตรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งพระองค์ตรัสไว้ว่า `ยอห์นให้รับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่ท่านทั้งหลายจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์'

17 เหตุฉะนั้น ถ้าพระเจ้าได้ทรงโปรดประทานของประทานแก่เขาเหมือนแก่เราทั้งหลาย ผู้ที่ได้เชื่อในพระเยซูคริสต์

เจ้า ข้าพเจ้าเป็นผู้ใดเล่าที่จะขัดขึ้นพระเจ้าได้"

18 ครั้นคนทั้งหลายได้ยินคำเหล่านั้นก็นิ่งอยู่ แล้วได้สรรเสริญพระเจ้าว่า "พระเจ้าได้ทรงโปรดแก่คนต่างชาติให้กลับใจใหม่จนได้ชีวิตรอดด้วย"

19 ฝ่ายคนทั้งหลายที่กระจัดกระจายไปเพราะการเคียดแค้นเนื่องจากสเทเฟน ก็พากันไปยังเมืองฟีนิเชีย เกาะไซปรัส และเมืองอันติโอก และไม่ได้กล่าวพระวจนะแก่ผู้ใดนอกจากแก่ยิวพวกเดียว

20 และมีบางคนในพวกเขาเป็นชาวเกาะไซปรัสกับชาวไซริน เมื่อมายังเมืองอันติโอก ก็ได้กล่าวประกาศข่าวประเสริฐเรื่องพระเยซูเจ้าแก่พวกกรีกด้วย

21 และพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่กับเขา คนเป็นอันมากได้เชื่อและกลับมามีใจเป็นพระเจ้า

22 ชาวนี้ก็เลาะลือไปยังคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม เขาจึงใช้บารนาบัสให้ไปยังเมืองอันติโอก

23 เมื่อบารนาบัสมาถึงแล้ว และได้เห็นพระคุณของพระเจ้าก็เปิตินดี จึงได้เตือนคนเหล่านั้นให้ตั้งมั่นคงติดสนิทอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า

24 บารนาบัสเป็นคนดี ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และความเชื่อ จำนวนคนเป็นอันมากก็เพิ่มเข้ากับองค์พระผู้เป็นเจ้า

25 บารนาบัสได้ไปที่เมืองทาร์ซัสเพื่อตามหาเซาโล

26 เมื่อพบแล้วจึงพาเขามายังเมืองอันติโอก ต่อมาท่านทั้งสองได้ประชุมกันกับคริสตจักรตลอดปีหนึ่ง ได้สั่งสอนคนเป็นอันมากและในเมืองอันติโอกนั่นเอง พวกเขาได้ชื่อว่าคริสเตียนเป็นครั้งแรก

27 คราวนี้มีพวกศาสนาดพยากรณ์ลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มจะไปยังเมืองอันติโอก

28 ฝ่ายผู้หนึ่งในจำนวนนั้นชื่ออากาบัส ได้ลุกขึ้นกล่าวโดยพระวิญญาณว่าจะบังเกิดการกันดารอาหารมากยิ่งขึ้นทั่วแผ่นดินโลก การกันดารอาหารนั้นได้บังเกิดขึ้นในรัชสมัยคลาودیอัสซีซาร์

29 พวกเขาทุกคนจึงตกลงใจกันว่า จะถวายตามกำลังฝากไปช่วยบรรเทาทุกข์พวกพี่น้องที่อยู่ในแคว้นยูเดีย

30 เขาจึงได้ทำดังนั้น และฝากไปกับบารนาบัสและเซาโลเพื่อนำไปให้พวกเขาผู้ปกครอง

บท 12

1 แล้วคราวนั้นกษัตริย์เฮโรได้เหยียดพระหัตถ์ออกทำร้ายบางคนในคริสตจักร

2 ท่านได้พยายามข่มขู่ของยอห์นด้วยดาบ

3 เมื่อท่านเห็นว่าการนั้นเป็นที่ชอบใจพวกยิว ท่านก็จับเปโตรด้วย (นี่เป็นระหว่างเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ)

4 เมื่อจับเปโตรแล้วจึงให้จำคุก ให้ทหารสี่หมู่จะสับคนคุมไว้ ตั้งใจว่าเมื่อสิ้นเทศกาลปัสกาแล้วจะพาออกมาให้แกคนทั้งหลาย

5 เพราะฉะนั้นเปโตรจึงถูกจำไว้ในคุก แต่ว่าคริสตจักรได้อธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อเปโตรโดยไม่หยุด

6 ในคืนวันนั้นเอง ครั้นเฮโรจะพาเปโตรออกมา เปโตรนอนหลับอยู่ระหว่างทหารสองคน มีโซ่สองเส้นล่ามไว้ และคนยามเฝ้าอยู่หน้าประตูคุก

7 ดูเถิด มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏ และมีแสงสว่างส่องเข้ามาในคุก ทูตองค์นั้นจึงกระตุ้นเปโตรที่ลีงให้ตื่นขึ้นแล้วว่า "จงลุกขึ้นเร็ว" โซ่นั้นก็หลุดตกจากมือของเปโตร

8 ทูตสวรรค์องค์นั้นจึงสั่งเปโตรว่า "จงคาดเอวและสวมรองเท้า" เปโตรก็ทำตาม ทูตองค์นั้นจึงสั่งเปโตรว่า "จงห่มผ้าและตามเรามาเถิด"

9 เปโตรจึงตามออกไป และไม่รู้ว่าการซึ่งทูตสวรรค์ทำนั้นเป็นความจริง แต่คิดว่าได้เห็นนิมิต

10 เมื่อออกไปพ้นทหารยามชั้นที่หนึ่งและที่สองแล้ว ก็มาถึงประตูเหล็กที่จะเข้าไปในเมือง ประตูนั้นก็เปิดเองให้ท่านทั้งสอง ท่านจึงออกไปเดินตามถนนแห่งหนึ่ง และในทันใดนั้นทูตสวรรค์ก็ได้อันตรธานไปจากเปโตร

11 ครั้นเปโตรรู้สึกตัวแล้วจึงว่า "เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้ารู้ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์มาช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากพระหัตถ์ของเฮโร และพ้นจากการมุ่งร้ายของพวกยิว"

12 เมื่อเปโตรคิดอย่างนั้นแล้ว ก็มาถึงบ้านของมารีย์มารดาของยอห์นผู้มีชื่ออีกว่า มาระโก ที่นั่นมีหลายคนได้ประชุมอธิษฐานกันอยู่

13 พอเปโตรเกาะประตูรั้ว มีหญิงสาวคนหนึ่งชื่อโรดาม่าฟ

14 เมื่อจำได้ว่าเป็นเสียงของเปโตร เพราะความยินดีก็ยังไม่เปิดประตู แต่วิ่งเข้าไปบอกว่า เปโตรยืนอยู่หน้าประตู

- 15 คนทั้งหลายจึงพูดกับหญิงนั้นว่า "เจ้าเป็นบ้า" แต่หญิงคนนั้นยืนยันว่าเป็นอย่างนั้นจริง เขาทั้งหลายจึงว่า "เป็นทูตสวรรค์ประจำตัวเปโตร"
- 16 ฝ่ายเปโตรยังยืนเกาะประตูอยู่ เมื่อเขาเปิดประตูเห็นท่าน ก็อัศจรรย์ใจ
- 17 แต่เปโตรบอกมิให้เขาฟัง และเล่าให้เขาฟังถึงเรื่องท้องพระผู้เป็นเจ้าได้ทรงพาท่านออกจากคุกอย่างไร แล้วท่านสั่งว่า "จงไปบอกเรื่องนี้แก่ยากอบกับพวกพี่น้องให้ทราบ" เปโตรจึงออกไปเสียที่อื่น
- 18 แล้วครั้นรุ่งเช้า พวกทหารก็ขังหญิงหนีดีฝอยมิไฉนเลย เปโตรหายไปไหนหนอ
- 19 เมื่อเฮโรดหาตัวเปโตรไม่พบ จึงได้สวนพวกทหารยามและรับสั่งให้ฆ่าเสีย ฝ่ายเฮโรดก็ออกจากแคว้นยูเดีย ลงไปพักอยู่ที่เมืองซีซารียา
- 20 ฝ่ายเฮโรดก็รวชาวเมืองไทระและเมืองไซดอน แต่ชาวเมืองนั้นได้พากันมาหาท่าน เมื่อได้เอาใจปลื้มสัสมักรวมวังของกษัตริย์แล้ว จึงได้ขอกลับเป็นไมตรีกันอีก เพราะว่าเมืองของเขาต้องอาศัยอาหารเลี้ยงชีพจากแผ่นดินของกษัตริย์นั้น
- 21 เมื่อถึงวันนัด เฮโรดทรงเครื่องกษัตริย์เสด็จประทับบนราชบัลลังก์ แล้วมีพระราชดำรัสแก่เขา
- 22 คนทั้งหลายจึงร้องขึ้นว่า "เป็นพระสุรเสียงของพระ มิไซเสียมุขนุส"
- 23 ในทันใดนั้น ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ท่านเกิดโรคร้าย เพราะท่านมิได้ถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า แล้วก็มิได้ทบทวนก่อกำเนิดร่างกายของท่านจนถึงแก่พิราลัย
- 24 แต่พระวามะของพระเจ้ายิ่งแผ่เจริญมากขึ้น
- 25 ฝ่ายบารนาบัสกับเขาโล เมื่อได้ทำภารกิจที่รับมอบหมายสำเร็จแล้ว จึงจากกรุงเยรูซาเล็มกลับไป พาย่อนผู้มีชื่ออีกว่ามาระโกไปด้วย

บท 13

- 1 คราวนั้นในคริสตจักรที่อยู่ในเมืองอันท็อก มีบางคนที่เป็นผู้พยากรณ์และอาจารย์ มีบารนาบัส สิเมโอนที่เรียกว่านิเกอร์ กับลูสิอัสชาวเมืองไทริน มานาเอน ผู้ได้รับการเลี้ยงดูเติบโตขึ้นด้วยกันกับเฮโรดเจ้าเมือง และเขาโล
- 2 เมื่อคนเหล่านั้นกำลังรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า และถืออดอาหารอยู่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสสั่งว่า "จงตั้งบารนาบัสกับเขาโลไว้สำหรับการซึ่งเราเรียกให้เขาทำนั้น"
- 3 เมื่อถืออดอาหารและอธิษฐาน และวางมือบนบารนาบัสกับเขาโลแล้ว เขาก็ใช้ท่านไป
- 4 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งสองที่ได้รับใช้จากพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงลงไปเมืองเซลุเกีย และได้เล่นเรือจากที่นั่นไปยังเกาะไซปรัส
- 5 ครั้นมาถึงเมืองซาลามิส ท่านได้ประกาศพระวามะของพระเจ้าในธรรมศาลาของพวกยิว ยอห์นก็อยู่ช่วยด้วย
- 6 เมื่อได้เดินตลอดเกาะนั้นไปถึงเมืองปาโฟสแล้ว ก็ได้พบคนหนึ่งเป็นคนทำเวทมนตร์ เป็นผู้ทำนายเท็จ เป็นพวกยิว ชื่อว่าบารเยซุ
- 7 อยู่กับผู้ว่าราชการเมืองชื่อเซอร์จีอัสเปาโล เป็นคนฉลาดรอบรู้ ผู้ว่าราชการเมืองจึงเชิญบารนาบัสกับเขาโลมาปรารภจะฟังพระวามะของพระเจ้า
- 8 แต่เอลีมาสคนทำเวทมนตร์ (เพราะชื่อของเขามีความหมายอย่างนั้น) ได้คัดค้านขัดขวางบารนาบัสกับเขาโล หวังจะไม่ให้ผู้ว่าราชการเมืองเชื่อ
- 9 แต่เขาโล (ที่มีชื่ออีกว่าเปาโล) ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เข้มขันดูเอลีมาส
- 10 และพูดว่า "โอ เจ้าเป็นคนเต็มไปด้วยอุบายและใจร้ายทุกอย่าง ลูกของพญามาร เป็นศัตรูต่อบรรดาความชอบธรรม เจ้าจะไม่หยุดพยายามทำทางตรงขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้เขาไปหรือ"
- 11 ดุเถิด บัดนี้พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็อยู่บนเจ้า เจ้าจะเป็นคนตาบอดไม่เห็นดวงอาทิตย์จนถึงเวลากำหนด" ทันใดนั้นความมืดมัวก็บังเกิดแก่เอลีมาส เอลีมาสจึงคล่าหาคนให้จูงมือไป
- 12 ครั้นผู้ว่าราชการเมืองได้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นจึงเชื่อถือ และอัศจรรย์ใจด้วยพระดำรัสสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า
- 13 แล้วเปาโลกับพวกของท่านก็เล่นเรือออกจากเมืองปาโฟสไปยังเมืองเปอร์กาในแคว้นปัมฟีเลีย ยอห์นได้ละพวกนั้นไว้แล้วกลับมายังกรุงเยรูซาเล็ม
- 14 แต่พวกนั้นเดินทางต่อไปจากเมืองเปอร์กาถึงเมืองอันท็อกในแคว้นปิสิดีย แล้วได้เข้าไปนั่งลงในธรรมศาลาใน

วันสะบาโต

15 เมื่ออ่านพระราชบัญญัติกับคำของศาสดาพยากรณ์แล้ว บรรดานายธรรมศาลาจึงใช้คนไปบอกเปาโลกับบาร์นาบัส ว่า "พี่น้องเอ๋ย ถ้าท่านมีคำกล่าวเตือนสติแก่คนทั้งปวงก็เชิญกล่าวเถิด"

16 ฝ่ายเปาโลจึงยืนขึ้นโบกมือแล้วกล่าวว่า "ท่านที่เป็นชนชาติอิสราเอลและท่านทั้งหลายที่เกรงกลัวพระเจ้า จงฟังเถิด

17 พระเจ้าของชนชาติอิสราเอลนี้ได้ทรงเลือกบรรพบุรุษของเราไว้ และได้ให้เขาเจริญขึ้นครั้งเมื่อยังเป็นคนต่างดาวในประเทศอียิปต์ และได้ทรงนำเขาออกจากประเทศนั้นด้วยพระกรอันทรงฤทธิ์

18 พระองค์ได้ทรงอดทนต่อความประพฤติของเขาในถิ่นทุรกันดารประมาณสี่สิบปี

19 เมื่อพระองค์ได้ทรงล้างผลาญชนเจ็ดชาติออกจากแผ่นดินคานาอันแล้ว พระองค์ก็ทรงแบ่งแผ่นดินของชนชาติเหล่านั้นให้เขาโดยการจับสลาก

20 ภายหลังพระองค์ทรงประทานพวกผู้วินิจฉัยแก่เขา เป็นเวลาประมาณสี่ร้อยห้าสิบปี จนถึงชามุเอลศาสดาพยากรณ์

21 คราวนั้นเขาทั้งหลายได้ขอให้มีกษัตริย์ พระเจ้าจึงได้ทรงประทานซาอูลบุตรชายคีชจากตระกูลเบนยามิน ให้เป็นกษัตริย์ครบสี่สิบปี

22 ครั้นถอดซาอูลแล้วพระองค์ได้ทรงตั้งดาวิดขึ้นเป็นกษัตริย์ของเขา และทรงเป็นพยานกล่าวถึงดาวิดว่า 'เราได้พบดาวิดบุตรชายของเจสซีเป็นคนที่เราชอบใจ เป็นผู้ที่ทำให้ความประสงค์ของเราสำเร็จทุกประการ'

23 จากเชื้อสายของดาวิด พระเจ้าได้ทรงโปรดให้ผู้ช่วยให้รอด คือพระเยซูเกิดขึ้นแก่ชาติอิสราเอลตามพระสัญญาของพระองค์

24 ก่อนที่พระองค์เสด็จมา ยอห์นได้ประกาศบัพติศมาอันสำแดงการกลับใจใหม่ให้แก่บรรดาชนชาติอิสราเอล

25 เวลาที่ยอห์นทำการตามหน้าที่ของตนเกือบจะสำเร็จ ท่านจึงถามว่า 'ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไรว่า ข้าพเจ้าคือผู้ใด ข้าพเจ้าเป็นพระองค์นั้นหามิได้ แต่ดูเถิด จะมีพระองค์ผู้หนึ่งมาภายหลังข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าไม่คู่ควรที่จะแก้สายรัดฉลองพระบาทของพระองค์'

26 ท่านพี่น้องทั้งหลาย ผู้สืบเชื้อสายของอับราฮัม และคนทั้งหลายในพวกท่านซึ่งเกรงกลัวพระเจ้า ข้าพเจ้าเรื่องความรอดนี้ได้ทรงประทานมาถึงท่านทั้งหลายแล้ว

27 ฝ่ายชาวกรุงเยรูซาเล็มกับพวกขุนนางมิได้รู้จักพระองค์ หรือเข้าใจคำของศาสดาพยากรณ์ทั้งหลาย ซึ่งเคยอ่านกันทุกวันสะบาโต จึงทำให้สำเร็จตามคำเหล่านั้นโดยพิพากษาลงโทษพระองค์

28 ถึงแม้ว่ามิได้พบความผิดประการใดในพระองค์ที่ควรจะให้ตาย พวกเขายังขอปีศาจให้ปลงพระชนม์พระองค์เสีย

29 ครั้นท่านสำเร็จทุกอย่างตามซึ่งมีเขียนไว้แล้วว่าด้วยพระองค์ เขาจึงเชิญพระศพของพระองค์ลงจากต้นไม้ไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์

30 แต่พระเจ้าได้ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์

31 พระองค์ทรงปรากฏแก่คนทั้งหลายที่ตามพระองค์จากแคว้นกาลิลีไปยังกรุงเยรูซาเล็มเป็นหลายวัน บัดนี้คนเหล่านั้นเป็นพยานข้างพระองค์แก่คนทั้งหลาย

32 เรานำชาวประเสริฐนี้มาแจ้งแก่ท่านทั้งหลายว่า พระสัญญาซึ่งทรงประทานแก่บรรพบุรุษของเรา

33 พระเจ้าได้ทรงให้สำเร็จตามนั้นแก่เราผู้เป็นลูกหลานของคนเหล่านั้น คือในการที่พระองค์ทรงให้พระเยซูกลับคืนพระชนม์ เหมือนมีคำเขียนไว้ในหนังสือสดุดีบทที่สองว่า 'ท่านเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดแก่ท่านแล้ว'

34 ส่วนข้อที่พระเจ้าได้ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์ มิให้กลับเปื่อยเน่าอีกเลย พระองค์จึงตรัสอย่างนี้ว่า 'เราจะให้ความเมตตาอันแน่นอนของเราซึ่งได้สัญญาไว้กับดาวิดให้แก่ท่าน'

35 เพราะพระองค์ตรัสไว้ในสดุดีอื่นว่า 'พระองค์จะไม่ทรงให้ทองคำบริสุทธิ์ของพระองค์เปื่อยเน่าไป'

36 ฝ่ายดาวิดเมื่อได้ปฏิบัติในคราวอายุของท่านตามพระทัยของพระเจ้า และได้ล่วงลับไปแล้ว และต้องฝังไว้กับบรรพบุรุษของท่าน ก็เปื่อยเน่าไป

37 แต่พระองค์ซึ่งพระเจ้าได้ทรงให้เป็นขึ้นมานั้น มิได้ประสบความเปื่อยเน่าเลย

38 เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงเข้าใจเถิดว่า โดยพระองค์นั้นแหละจึงได้ประกาศการยกความผิดแก่ท่านทั้งหลาย

39 และโดยพระองค์นั้น ทุกคนที่เชื่อจะพ้นโทษได้ทุกอย่าง ซึ่งจะพ้นไม่ได้โดยพระราชบัญญัติของโมเสส

40 เหตุฉะนั้นจงระวังให้ดี เลือกว่าคำซึ่งพวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้ นั้นจะได้แก่ท่านทั้งหลาย คือว่า

41 'ดูก่อนให้เจ้าทั้งหลายผู้ประมาทหมิ่น ประหลาดใจและถึงพินาศ ด้วยว่าเรากระทำการในกาลสมัยของเจ้า เป็นการที่แม้แต่มีผู้มาบอกแล้ว เจ้าก็จะไม่เชื่อเลย'"

- 42 เมื่อพวกยิวได้ออกไปจากธรรมศาลาแล้ว พวกคนต่างชาติก็อ่อนน้อมให้ประกาศคำเหล่านั้นให้เขาฟังในวันสะบาโตหน้า
- 43 ครั้นคนที่ประชุมกันนั้นต่างคนต่างไปจากธรรมศาลาแล้ว พวกยิวหลายคนกับคนเข้าจาริตที่เกรงกลัวพระเจ้าได้ตามเปาโลและบารนาบัสไป ท่านทั้งสองจึงพูดกับเขา ชวนให้เขาตั้งมั่นคงอยู่ในพระคุณของพระเจ้า
- 44 ครั้นถึงวันสะบาโตหน้า คนเกือบสิ้นทั้งเมืองได้ประชุมกันฟังพระวาจาของพระเจ้า
- 45 แต่เมื่อพวกยิวเห็นคนมากมายก็มีใจอิจฉาอย่างยิ่ง ได้พูดคัดค้านคำของเปาโลถึงโต้แย้งกับพูดคำสบประมาท
- 46 แล้วเปาโลกับบารนาบัสมีใจกล้า ได้กล่าวว่า "จำเป็นที่จะต้องกล่าวพระวาจาของพระเจ้าให้ท่านทั้งหลายฟังก่อน แต่เมื่อท่านทั้งหลายปดเสีย และตัดสินว่าตนไม่สมควรที่จะได้ชีวิตนิรันดร์ ดูเถิด พวกเราจะพาหน้าไปหาคนต่างชาติ
- 47 ด้วยองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสสั่งเราอย่างนี้ว่า `เราได้ตั้งเจ้าไว้ให้เป็นความสว่างของคนต่างชาติ เพื่อเจ้าจะเป็นเหตุให้คนทั้งหลายรอด ถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก'"
- 48 ฝ่ายคนต่างชาติเมื่อได้ยินอย่างนั้นก็มีความยินดี และได้สรรเสริญพระวาจาขององค์พระผู้เป็นเจ้า และคนทั้งหลายที่ทรงหมายไว้แล้วเพื่อให้ได้ชีวิตนิรันดร์ก็ได้เชื่อถือ
- 49 พระวาจาขององค์พระผู้เป็นเจ้าจึงแพร่ไปตลอดทั่วเขตแดนนั้น
- 50 แต่พวกยิวได้ยุยงพวกสตรีมีศักดิ์ที่ถือพระเจ้า กับทั้งผู้ชายที่เป็นใหญ่ในเมืองนั้นให้เคียดแค้น และใส่เปาโลกับบารนาบัสออกจากเมืองของเขา
- 51 ฝ่ายเปาโลกับบารนาบัสจึงสะบัดผงคลีดินจากเท้าของท่านออกเพื่อต่อว่าพวกเขา แล้วก็ไปยังเขตเมืองอีโคเนียม
- 52 แต่พวกสาวกก็เต็มไปด้วยความชื่นชมยินดี และด้วยพระวิญญูณบริสุทธิ์

บท 14

- ต่อมาที่เมืองอีโคเนียม เปาโลกับบารนาบัสได้เข้าไปในธรรมศาลาของพวกยิว กล่าวสั่งสอนเป็นที่จับใจจนพวกยิวและชนชาติกรีกเป็นอันมากได้เชื่อถือ
- 2 แต่พวกยิวที่ไม่เชื่อก็ยุยงคนต่างชาติให้มีใจคิดร้ายต่อพวกพี่น้อง
- 3 เหตุฉะนั้นฝ่ายท่านทั้งสองคอยอยู่ที่นั่นนาน มีใจกล้ากล่าวในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์ได้ทรงรับรองพระคำแห่งพระคุณของพระองค์ โดยทรงโปรดให้ท่านทั้งสองทำหน้าที่สำคัญและการมหัศจรรย์ได้
- 4 แต่พลเมืองส่วนใหญ่แตกเป็นสองพวก พวกหนึ่งอยู่ฝ่ายพวกยิว และอีกพวกหนึ่งอยู่ฝ่ายอัครสาวก
- 5 เมื่อทั้งคนต่างชาติและพวกยิวพร้อมกับพวกผู้ปกครอง ได้รวมคิดกันจะทำการอภัยศ และเอาก่อนหินขว้างเปาโลกับบารนาบัส
- 6 ท่านทั้งสองทราบแล้วจึงหนีไปยังเมืองที่อยู่ในแคว้นลิกาโอเนีย คือเมืองลิสตรา เมืองเดอร์บี กับชนบทที่อยู่ล้อมรอบ
- 7 และได้ประกาศข่าวประเสริฐที่นั่น
- 8 ที่เมืองลิสตรามีชายคนหนึ่งนั่งอยู่ใช้เท้าไม่ได้ เขาพิการตั้งแต่ครรภ์มารดา ยังไม่เคยเดินเลย
- 9 คนนั้นได้ฟังเปาโลพูดอยู่ เปาโลจึงเข้มนดูเขา เห็นว่ามีความเชื่อพอจะหายโรคได้
- 10 จึงร้องสั่งด้วยเสียงอันดังว่า "จงลุกขึ้นยืนเถิด" คนนั้นก็กระโดดขึ้นเดินไป
- 11 เมื่อหมู่ชนเห็นการซึ่งเปาโลได้กระทำนั้น จึงพากันร้องเป็นภาษาลิกาโอเนียว่า "พวกพระแปลงเป็นมนุษย์ลงมาหาเราแล้ว"
- 12 เขาจึงเรียกบารนาบัสว่า พระซุส และเรียกเปาโลว่า พระเฮอร์เมส เพราะเปาโลเป็นผู้นำในการพูด
- 13 ปุโรหิตประจำรูปพระซุส ซึ่งตั้งอยู่หน้าเมืองได้จุ่งวัวและถือพวงมาลัยมายังประตูเมือง หมายจะถวายเครื่องบูชาด้วยกันกับประชาชน
- 14 แต่เมื่ออัครสาวกบารนาบัสกับเปาโลได้ยินดังนั้น จึงฉีกเสื้อผ้าของตนเสีย รุ่งเข้าไปท่ามกลางคนทั้งหลายร้องเสียงดัง
- 15 ว่า "ท่านทั้งหลาย เหตุไฉนท่านจึงทำการอย่างนี้ เราเป็นคนธรรมดาเช่นเดียวกับท่านทั้งหลาย และมาประกาศให้ท่านกลับจากสิ่งไร้ประโยชน์เหล่านี้ ให้มาหาพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ทะเลและสิ่งสารพัดซึ่งมีอยู่ในที่เหล่านั้น
- 16 ในกาลก่อนพระองค์ได้ทรงยอมให้บรรดาประชาชาติประพฤติดังตามชอบใจ

- 17 แต่พระองค์มิได้ทรงให้ขาดพยาน คือพระองค์ได้ทรงกระทำคุณให้ฝนตกจากฟ้าและให้มีฤดูเกิดผล เราทั้งหลายจึงมีใจด้วยอาหารและความยินดี"
- 18 ถึงแม้ว่าได้กล่าวสิ่งนี้แล้วก็ดี อัครสาวกก็ยังห้ามประชาชนมิให้เขากระทำการบูชากวายนแก่ท่านทั้งสองนั้นได้โดยยาก
- 19 แต่มีพวกยิวบางคนมาจากเมืองอันทิโอกและเมืองอิโคนิอุม เมื่อได้ชักชวนประชาชนแล้ว เขาก็ได้เอาหินขว้างเปาโลและลากท่านออกไปจากเมืองคิดว่าท่านตายแล้ว
- 20 แต่พวกสาวกได้ล่อมท่านไว้แล้วท่านก็ลุกขึ้นเข้าไปในเมือง วันรุ่งขึ้นท่านจึงเลยไปยังเมืองเดอร์บีกับบาร์นาบัส
- 21 และเมื่อท่านทั้งสองได้ประกาศข่าวประเสริฐในเมืองนั้น และได้สั่งสอนคนเป็นอันมาก จึงกลับไปยังเมืองลิสตราเมืองอิโคนิอุม และเมืองอันทิโอกอีก
- 22 กระทำให้ใจของสาวกทั้งหลายถึมมั่นขึ้น เตือนเขาให้ดำรงอยู่ในความเชื่อ และสอนว่า เราทั้งหลายจำต้องทนความยากลำบากมากจนกว่าจะได้เข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้า
- 23 เมื่อท่านทั้งสองได้เลือกตั้งผู้ปกครองสาวกไว้ทุกคริสตจักร และได้อธิษฐานและถืออดอาหารฝากสาวกไว้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าที่เขาเชื่อถือนั้น
- 24 และหลังจากท่านทั้งสองได้ข้ามแคว้นปิสิดียก็มายังแคว้นปัมฟีเลีย
- 25 เมื่อได้กล่าวพระวจนะในเมืองเปอร์กาแล้ว จึงลงไปยังเมืองฮาทาเลีย
- 26 และแล่นจากที่นั่นไปยังเมืองอันทิโอก คือเมืองที่ท่านทั้งสองได้รับการฝากไว้ในพระคุณของพระเจ้า ให้กระทำการซึ่งท่านทั้งสองได้กระทำสำเร็จมาแล้วนั้น
- 27 เมื่อมาถึง ท่านทั้งสองได้เรียกประชุมคริสตจักร และได้เล่าให้เขาฟังถึงพระราชกิจทั้งปวงซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำร่วมกับเขา กับซึ่งพระองค์ได้ทรงเปิดประตูให้คนต่างชาติเชื่อ
- 28 แล้วท่านทั้งสองจึงอยู่กับพวกสาวกที่นั่นช้านาน

บท 15

- 1 มีบางคนลงมาจากแคว้นยูเดียได้สั่งสอนพวกพี่น้องว่า "ถ้าไม่เข้าสู่หนัตามจาริตของโมเสส ท่านจะรอดไม่ได้"
- 2 เหตุฉะนั้นเมื่อเกิดการโต้แย้งและโต้เถียงกันระหว่างเปาโลและบาร์นาบัสกับคนเหล่านั้นมากมายแล้ว เขาทั้งหลายได้ตั้งเปาโลและบาร์นาบัสกับคนอื่นๆในพวกนั้นให้ขึ้นไปหารือกับอัครสาวกและผู้ปกครองในกรุงเยรูซาเล็มในเรื่องที่เถียงกันนั้น
- 3 คริสตจักรได้จัดส่งท่านเหล่านั้นไป และขณะที่ท่านกำลังข้ามแคว้นฟินิเซียกับแคว้นสะมาเรีย ท่านได้กล่าวถึงเรื่องที่คนต่างชาติได้กลับใจใหม่ ทำให้พวกพี่น้องมีความยินดีอย่างยิ่ง
- 4 ครั้นมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม คริสตจักรและอัครสาวกและผู้ปกครองทั้งหลายได้ต้อนรับท่าน แล้วท่านเหล่านั้นจึงเล่าให้เขาฟังถึงเหตุการณ์ทั้งปวงที่พระเจ้าได้ทรงกระทำร่วมกับเขา
- 5 แต่มีบางคนในพวกฟาริสีที่มีความเชื่อได้ยืนขึ้นกล่าวว่า คนต่างชาตินั้นควรต้องให้เขาเข้าสู่หนัตามจาริต และสั่งให้เขาถือตามพระราชบัญญัติของโมเสส
- 6 ฝ่ายอัครสาวกกับผู้ปกครองทั้งหลายจึงได้ประชุมปรึกษากันในเรื่องนั้น
- 7 เมื่อโต้แย้งกันมากแล้ว เปโตรจึงยืนขึ้นกล่าวแก่เขาว่า "พี่น้องเอ๋ย ท่านทั้งหลายทราบอยู่ว่า คราวก่อนนั้นพระเจ้าได้ทรงเลือกข้าพเจ้าเองจากพวกท่านทั้งหลาย ให้เป็นผู้ประกาศพระวจนะแห่งข่าวประเสริฐให้คนต่างชาติฟังและเชื่อ
- 8 พระเจ้าผู้ทรงทราบจิตใจมนุษย์ได้ทรงรับรองคนต่างชาติ และทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่เขาเหมือนได้ทรงประทานแก่พวกเรา
- 9 พระองค์ไม่ทรงถือว่าเรากับเขาต่างกัน แต่ทรงชำระใจเขาให้บริสุทธิ์ด้วยความเชื่อ
- 10 ถ้าอย่างนั้นทำไมท่านทั้งหลายจึงทดลองพระเจ้า โดยวางแอกบนคอของพวกสาวกซึ่งบรรพบุรุษของเราหรือตัวเราเองก็ตีแบกไม่ไหว
- 11 แต่เราเชื่อว่า เราเองก็รอดโดยพระคุณของพระเยซูคริสต์เจ้าเหมือนอย่างเขา"
- 12 ฝ่ายคนทั้งหลายก็นั่งฟังบาร์นาบัสกับเปาโลเล่าเรื่องการอัศจรรย์และการมหัศจรรย์ต่างๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำโดยเขาในหมู่พวกต่างชาติ
- 13 ครั้นจบแล้วและนั่งอยู่ ยากอบจึงกล่าวว่า "พี่น้องทั้งหลาย จงฟังข้าพเจ้า

- 14 ซิโมนได้บอกแล้วว่า พระเจ้าได้ทรงเยี่ยมเยียนคนต่างชาติครั้งแรก เพื่อจะทรงเลือกชนกลุ่มหนึ่งออกจากเขาทั้งหลายเพื่อพระนามของพระองค์
- 15 คำของศาสดาพยากรณ์ก็สอดคล้องกับเรื่องนี้ ดังที่ได้เขียนไว้แล้วว่า
- 16 `ภายหลังเราจะกลับมา และจะสร้างพลับพลาของดาวิดซึ่งพังลงแล้วขึ้นใหม่ ที่ร้างหักพังนั้นเราจะก่อสร้างขึ้นอีก และจะตั้งขึ้นใหม่
- 17 เพื่อคนอื่นจะได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า คือบรรดาคนต่างชาติซึ่งเขาเรียกด้วยนามของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงกระทำสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ได้ตรัสไว้
- 18 พระเจ้าทรงทราบถึงกิจการทั้งปวงของพระองค์ตั้งแต่แรกสร้างโลกมาแล้ว'
- 19 เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าตัดสินใจว่า อย่าให้เราวางเครื่องขัดขวางกีดกันคนต่างชาติซึ่งกลับมาหาพระเจ้า
- 20 แต่เราจงเขียนหนังสือฝากไปถึงเขาว่า ให้งดเว้นเสียจากสิ่งที่มีมลทินเนื่องด้วยรูปเคารพ จากการล่วงประเวณี จากการรับประทานเนื้อสัตว์ที่รัดคอตาย และจากการรับประทานเลือด
- 21 เพราะว่าตั้งแต่โบราณมาในทุกเมืองมีคนประกาศเรื่องของโมเสส เพราะคนได้อ่านพระราชบัญญัติของท่านในธรรมศาลาทุกวันสะบาโต"
- 22 ขณะนั้น อัครสาวกและผู้ปกครองทั้งหลายกับทุกคนในคริสตจักร เห็นชอบที่จะเลือกบางคนในพวกเขาให้ไปยังเมืองอันติโอก ด้วยกันกับเปาโลและบารนาบัส คือ ยูดาส ผู้ที่มีชื่ออีกว่า บารซิมบาส และสิลาส ทั้งสองคนนี้เป็นคนสำคัญในพวกพี่น้อง
- 23 เขาได้เขียนจดหมายมอบให้ท่านถือไปว่า "อัครสาวกและผู้ปกครองและพวกพี่น้องของท่าน คำนับมายังท่าน ผู้เป็นพวกพี่น้องซึ่งเป็นคนต่างชาติ ซึ่งอยู่ในเมืองอันติโอก แคว้นซีเรีย และแคว้นซีลีเชียทราบ
- 24 ด้วยพวกข้าพเจ้าได้ยินว่า มีบางคนในพวกข้าพเจ้าได้พูดให้ท่านทั้งหลายเกิดความไม่สบายใจ และทำให้ใจของท่านปั่นป่วนไป ด้วยสอนว่า `ท่านต้องเข้าสู่หนัดและประพฤติตามพระราชบัญญัติ' แม้ว่าเรามีได้รับคำสั่งจากพวกข้าพเจ้า
- 25 พวกข้าพเจ้าจึงพร้อมใจกันเห็นชอบที่จะเลือกคน และใช้เขามายังท่านทั้งหลายพร้อมกับบารนาบัสและเปาโล ผู้เป็นที่รักของเรา
- 26 และเป็นผู้อุทิศชีวิตของตน เพื่อพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
- 27 เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าทั้งหลายจึงใช้ยูดาสกับสิลาสมาเป็นผู้ซึ่งจะเล่าข้อความนี้แก่ท่านทั้งหลายด้วยปากของเขาเอง
- 28 เพราะว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์และข้าพเจ้าทั้งหลายก็เห็นชอบที่จะไม่วางภาระบนท่านทั้งหลาย เว้นไว้แต่สิ่งเหล่านั้นที่จำเป็น
- 29 ถือว่าให้ท่านทั้งหลายงดการรับประทานสิ่งของซึ่งเขาได้บูชาแก่รูปเคารพ และการรับประทานเลือด และการรับประทานเนื้อสัตว์ซึ่งถูกรัดคอตาย และการล่วงประเวณี ถ้าท่านทั้งหลายงดการเหล่านี้ก็จะเป็นการดี ขอให้ท่านสุขเถิด"
- 30 เมื่อลาจากกันแล้ว ท่านเหล่านั้นก็ไปยังเมืองอันติโอก และเมื่อได้เรียกคนทั้งปวงประชุมกันแล้ว จึงมอบจดหมายฉบับนั้นให้
- 31 ครั้นอ่านแล้วต่างก็มีความชื่นชมยินดีในคำหนุนใจนั้น
- 32 ฝ่ายยูดาสกับสิลาสเป็นผู้พยากรณ์ด้วย จึงได้กล่าวหนุนใจพวกพี่น้องหลายประการให้มีกำลังใจขึ้น
- 33 ครั้นพักอยู่ที่นั่นหนอยหนึ่งแล้ว ก็ลาจากพวกพี่น้องไปถึงอัครสาวกโดยสันติภาพ
- 34 ฝ่ายสิลาสเห็นชอบที่จะอยู่ต่อไปที่นั่น
- 35 แต่เปาโลกับบารนาบัสยังอยู่ต่อไปในเมืองอันติโอก สั่งสอนประกาศพระวาทะขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยกันกับคนอื่นอีกหลายคน
- 36 ครั้นล่วงไปได้หลายวัน เปาโลจึงพูดกับบารนาบัสว่า "ให้เรากลับไปเยี่ยมพวกพี่น้องในทุกเมือง ที่เราได้ประกาศพระวาทะขององค์พระผู้เป็นเจ้าไว้ ดูว่าเขาเป็นอย่างไรกันบ้าง"
- 37 ฝ่ายบารนาบัสได้ตั้งใจว่าจะพายອ่หนผู้มีอีกชื่อหนึ่งว่ามาระโกไปด้วย
- 38 แต่เปาโลไม่เห็นควรที่จะพายອ่หนไปด้วย เพราะครั้งก่อนยອ่หนได้ละท่านทั้งสองเสียที่แคว้นบิซัเลีย และมีได้ไปทำการด้วยกัน

- 39 แล้วได้เกิดการขัดแย้งกันจนต้องแยกกัน บารนาบัสจึงพามาระโกลงเรือไปยังเกาะไซปรัส
- 40 แต่เปาโลได้เลือกสิลาส และเมื่อพวกพี่น้องได้ฝากท่านทั้งสองไว้ในพระคุณของพระเจ้าแล้วท่านก็ไป
- 41 ท่านจึงไปตลอดแคว้นซีเรียกับแคว้นซีลีเชียหนุนใจคริสตจักรให้แข็งแรงขึ้น

บท 16

- 1 แล้วเปาโลไปยังเมืองเดอร์บีกับเมืองลิสตรา และดูเถิด ที่นั่นมีสาวกคนหนึ่งชื่อทิโมธี เป็นบุตรชายของหญิงชาติยิวคนหนึ่งที่เคยเชื่อแล้ว แต่บิดาเป็นชาตกรีก
- 2 ทิโมธีมีชื่อเสียงดีในหมู่พวกพี่น้องที่อยู่ในเมืองลิสตรา และเมืองอีโคเนียม
- 3 เปาโลจะใคร่พาทิโมธีไปด้วยกัน จึงให้เข้าสุหนัตเพราะเห็นแก่พวกยิวที่อยู่ในเมืองนั้นๆ เพราะคนเหล่านั้นทุกคนรู้ว่าบิดาของเขาเป็นชาตกรีก
- 4 เมื่อท่านเหล่านั้นได้เที่ยวไปตามเมืองต่างๆก็ได้ส่งหนังสือคัดลงของอัครสาวก และผู้ปกครองในกรุงเยรูซาเล็มมอบให้คนทั้งหลายทุกเมืองเพื่อให้ประพฤติตาม
- 5 คริสตจักรทั้งปวงจึงเข้มแข็งในความเชื่อ และคริสตศาสนาได้ทวีขึ้นทุกๆวัน
- 6 ครั้นท่านเหล่านั้นไปทั่วแคว้นฟรีเจียกับกาลาเทียแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ห้ามมิให้กล่าวพระวจนะในแคว้นเอเซีย
- 7 เมื่อไปยังแคว้นมิเซียแล้ว ก็พยายามจะไปยังแคว้นบิธีเนีย แต่พระวิญญาณไม่ทรงโปรดให้ไป
- 8 แล้วท่านเหล่านั้นได้เดินทางผ่านแคว้นมิเซียลงมายังเมืองโตรอัส
- 9 ในเวลากลางคืนเปาโลได้มีนิมิตเห็นผู้ชายชาวมาซิโดเนียคนหนึ่งยืนอ้อนวอนว่า "ขอโปรดมาช่วยพวกข้าพเจ้าในแคว้นมาซิโดเนียเถิด"
- 10 ครั้นท่านเห็นนิมิตนั้นแล้ว เราจึงหาโอกาสทันทีที่จะไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ด้วยเห็นแน่ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเรียกเราให้ไปประกาศข่าวประเสริฐแก่ชาวแคว้นนั้น
- 11 เหตุฉะนั้น เมื่อออกจากเมืองโตรอัสแล้ว ก็ตรงไปยังเกาะซาโมทรัสเซียและรุ่งขึ้นก็ถึงเมืองเนอapolis
- 12 เมื่อออกจากที่นั่นแล้ว ก็ได้ไปยังเมืองฟิลิปปีซึ่งเป็นเมืองเอกในเขตแคว้นมาซิโดเนีย และเป็นเมืองขึ้น เราจึงพักอยู่ในเมืองนั้นหลายวัน
- 13 ในวันสะบาโตเราได้ออกจากเมืองไปยังฝั่งแม่น้ำ เข้าใจว่ามีที่สำหรับอธิษฐาน จึงได้นั่งสนทนากับพวกผู้หญิงที่ประชุมกันที่นั่น
- 14 มีหญิงคนหนึ่งชื่อลิเดียมาจากเมืองธียาทிர่าเป็นคนขายผ้าสีม่วง เป็นผู้มัสการพระเจ้า หญิงนั้นได้ฟังเรา และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเปิดใจของเธอสอนใจในถ้อยคำซึ่งเปาโลได้กล่าว
- 15 เมื่อหญิงคนนั้นกับทั้งครอบครัวของเธอได้รับบัพติศมาแล้วจึงอ้อนวอนเราว่า "ถ้าท่านเห็นว่าข้าพเจ้าเป็นคนสัตย์ซื่อต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า เชิญเข้ามาพักอาศัยในบ้านของข้าพเจ้าเถิด" และเขาได้วิงวอนจนเราขัดไม่ได้
- 16 ต่อมาเมื่อเรากำลังออกไปยังที่สำหรับอธิษฐาน มีหญิงสาวคนหนึ่งที่มีผีหมอเข้าได้มาพบกับเรา เขาทำการทายให้พวกเจ้านายของเขาได้เงินเป็นอันมาก
- 17 หญิงนั้นตามเปาโลกับพวกเราไปร้องว่า "คนเหล่านี้เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้สูงสุด มากล่าวประกาศทางรอดแก่เราทั้งหลาย"
- 18 เขาทำอย่างนั้นหลายวัน ฝ่ายเปาโลเป็นทุกข์มาก หันหน้าสั่งผิ้นั้นว่า "เราสั่งเจ้าว่า ในพระนามของพระเยซูคริสต์เจ้าจงออกมาจากเขา" ผิ้นั้นก็ออกมาในเวลานั้น
- 19 ส่วนพวกนายของเขาเมื่อเห็นว่าหมดหวังที่จะได้เงินแล้ว เขาจึงจับเปาโลและสิลาสลากมาถึงพวกเจ้าหน้าที่ยังที่ว่าการเมือง
- 20 เมื่อนำมาถึงเจ้าเมืองแล้วจึงกล่าวว่า "คนเหล่านี้เป็นพวกยิว ก่อการวุ่นวายมากในเมืองของเรา
- 21 และสั่งสอนธรรมเนียม ซึ่งเราชาวโรมตามกฎหมายไม่ควรจะรับหรือถือเลย"
- 22 ประชาชนก็ได้ถือกันขึ้นต่อสู้อุปาโลและสิลาส เจ้าเมืองได้กระชากเสื้อของท่านทั้งสองออก แล้วสั่งให้โบยด้วยไม้เรียว
- 23 ครั้นโบยหลายทีแล้วจึงให้จำไว้ในคุก และกำชับนายคุกให้รักษาไว้ให้มั่นคง
- 24 นายคุกเมื่อรับคำสั่งอย่างนั้นแล้วจึงพาเปาโลกับสิลาสไปจำไว้ในห้องชั้นใน เอาเท้าใส่ข้อไว้แน่นหนา

- 25 ประมาณเที่ยงคืนเปาโลกับสิลาสก็อธิษฐานและร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า นักโทษทั้งหลายก็ฟังอยู่
- 26 ในทันใดนั้นเกิดแผ่นดินไหวใหญ่จนรากคูกสะเทือนสะท้าน และประตูคุกเปิดหมดทุกบาน เครื่องจำจองก็หลุดจากเขาสั้นทุกคนทันที
- 27 ฝ่ายนายคุกตื่นขึ้นเห็นประตูคุกเปิดอยู่ คาดว่านักโทษทั้งหลายหนีไปหมดแล้ว จึงชักดาบออกมาหมายว่าจะฆ่าตัวเสีย
- 28 แต่เปาโลได้ร้องเสียงดังว่า "อย่าทำร้ายตัวเองเลย เราทั้งหลายอยู่พร้อมด้วยกันทุกคน"
- 29 นายคุกจึงสั่งให้จูดโฟมา แล้ววิ่งเข้าไปตัวสั่นกราบลงที่เท้าของเปาโลกับสิลาส
- 30 และพาท่านทั้งสองออกมาแล้วว่า "ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำอย่างไรจึงจะรอดได้"
- 31 เปาโลกับสิลาสจึงกล่าวว่า "จงเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอดได้ทั้งครอบครัวของท่านด้วย"
- 32 ท่านทั้งสองจึงกล่าวสั่งสอนพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้นายคุก และคนทั้งปวงที่อยู่ในบ้านของเขาฟัง
- 33 ในกลางคืนชั่วโมงเดียวกันนั้นเอง นายคุกจึงพาเปาโลกับสิลาสไปล้างแผลที่ถูกเฆี่ยน และในขณะนั้นนายคุกก็ได้รับบัพติศมาพร้อมทั้งครัวเรือนของเขา
- 34 แล้วได้พาท่านทั้งสองเข้าไปในบ้านของเขา จัดโต๊ะเลี้ยงท่านแสดงความยินดีอย่างยิ่ง เพราะได้เชื่อถือพระเจ้าพร้อมกับทั้งครอบครัวแล้ว
- 35 ครั้นเวลาเช้าเจ้าเมืองจึงใช้พวกนักการไป สั่งว่า "จงปล่อยคนทั้งสองนั้นเสีย"
- 36 นายคุกจึงบอกเปาโลว่า "เจ้าเมืองได้ใช้คนมาบอกให้ปล่อยท่านทั้งสอง ฉะนั้นเชิญท่านออกไปตามสบายเถิด"
- 37 แต่เปาโลกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า "เราได้เฆี่ยนเราผู้เป็นคนสัญชาติโรมต่อหน้าคนทั้งหลายก่อนได้ตัดสินความ และได้จำเราไว้ในคุก บัดนี้เขาจะเลือกใส่ให้เราออกไปเป็นการลับหรือ ทำอย่างนั้นไม่ได้ ให้เขาเองมาพาเราออกไปเถิด"
- 38 พวกนักการจึงนำความไปแจ้งแก่เจ้าเมือง เมื่อเจ้าเมืองได้ยินว่าท่านทั้งสองเป็นคนสัญชาติโรมก็ตกใจกลัว
- 39 จึงมาวิงวอนท่านทั้งสอง ครั้นพาออกไปแล้วจึงขอให้ออกไปเสียจากเมือง
- 40 ท่านทั้งสองจึงออกจากคุก แล้วได้เข้าไปในบ้านของนางลิเดีย เมื่อพบพวกพี่น้องก็พูดจาหนุนใจเขาแล้วก็ลาไป

บท 17

- 1 ครั้นเปาโลกับสิลาสข้ามเมืองอัมฟิบุรีและเมืองอปอลโลเนียแล้ว จึงมายังเมืองเธสะโลนิกา ที่นั้นมีธรรมศาลาของพวกยิว
- 2 เปาโลจึงเข้าไปรวมกับพวกเขาตามเคย และท่านได้อ้างข้อความในพระคัมภีร์โต้ตอบกับเขาทั้งสามวันสะบาโต
- 3 และไขข้อความชี้แจงให้เห็นว่าจำเป็นที่พระคริสต์ต้องทนทุกข์ทรมาน แล้วทรงคืนพระชนม์และกล่าวต่อไปว่า "พระเยซูของคณีนี่ที่เราประกาศแก่ท่านทั้งหลายคือพระคริสต์"
- 4 บางคนในพวกเขาก็เชื่อ และสมัครเข้าเป็นพรรคพวกกับเปาโลและสิลาส รวมทั้งชาวกรีกเป็นจำนวนมากที่เกรงกลัวพระเจ้าและสุภาพสตรีที่เป็นคนสำคัญๆก็ไม่น้อย
- 5 แต่พวกยิวที่ไม่เชื่อก็อิจฉา ไปคบคิดกับคนพาลตามตลาดรวบรวมกันมาเป็นอันมาก ก่อการจลาจลในบ้านเมือง เข้าบุกบ้านของยาโสน ตั้งใจจะพาท่านทั้งสองออกมาให้คนทั้งปวง
- 6 ครั้นไม่พบจึงจู่ดลากยาโสนกับพวกพี่น้องบางคนไปหาเจ้าหน้าที่ผู้ครองเมืองร้องว่า "คนเหล่านั้นที่เป็นพวกคว่ำแผ่นดินได้มาที่นี่ด้วย
- 7 ยาโสนรับรองเขาไว้ และบรรดาคนเหล่านี้ได้กระทำความผิดคำสั่งของซีซาร์ โดยเขาสอนว่ามีกษัตริย์อีกองค์หนึ่งคือพระเยซู"
- 8 เมื่อประชาชนและเจ้าหน้าที่ผู้ครองเมืองได้ยินดังนั้นก็ร้อนใจ
- 9 จึงเรียกประกันตัวยาโสนกับคนอื่นๆแล้วก็ปล่อยไป
- 10 พอต่ำลงพวกพี่น้องจึงส่งเปาโลกับสิลาสไปยังเมืองเบโรอา ครั้นถึงแล้วท่านจึงเข้าไปในธรรมศาลาของพวกยิว
- 11 ชาวเมืองนั้นสุภาพกว่าชาวเมืองเธสะโลนิกา ด้วยเขาได้รับพระวจนะด้วยความเต็มใจ และค้นดูพระคัมภีร์ทุกวันหวังจะรู้ว่า ข้อความเหล่านั้นจะจริงดังกล่าวหรือไม่
- 12 เหตุฉะนั้น มีหลายคนในพวกเขาได้เชื่อถือ กับสตรีผู้มีศักดิ์ชาติกรีก ทั้งผู้ชายไม่น้อย
- 13 แต่เมื่อพวกยิวที่อยู่ในเมืองเธสะโลนิกาทราบ ว่า เปาโลได้กล่าวสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้าในเมืองเบโรอา

เหมือนกัน เขาก็มาขอร้องประชาชนที่นั่นด้วย

14 ขณะนั้นพวกพี่น้องจึงส่งเปาโลออกไปตามทางที่จะไปทะเล แต่สืลัสกับทิโมธียังอยู่ที่นั่น

15 คนที่ไปส่งเปาโลนั้นได้ไปส่งท่านถึงกรุงเอเธนส์ และเมื่อได้รับคำสั่งของท่านให้บอกสืลัสกับทิโมธีให้รีบไปหาท่านแล้วเขาก็จากไป

16 เมื่อเปาโลกำลังคอยสืลัสกับทิโมธีอยู่ในกรุงเอเธนส์นั้น ท่านมีความเดือดร้อนวุ่นวายใจเพราะได้เห็นรูปเคารพเต็มไปทั้งเมือง

17 เหตุฉะนั้น ท่านจึงได้ตอบในธรรมศาลากับพวกยิว และกับคนที่เกรงกลัวพระเจ้า และกับคนทั้งหลายซึ่งมาพบท่านที่ตลาดทุกวัน

18 นักปรัชญาบางคนในพวกเอพิคูเรียและในพวกสโตอิกได้มาพบท่าน บางคนกล่าวว่า "คนพูดเพ้อเจ้ออย่างนี้จะใครมาพูดอะไรให้เราฟังอีกเล่า" คนอื่นกล่าวว่า "ดูเหมือนเขาเป็นคณนาพระต่างประเทศเข้ามาเผยแพร่" เพราะเปาโลได้ประกาศเรื่องพระเยซูและเรื่องความเป็นขึ้นมาจากความตาย

19 เขาจึงจับเปาโลพาไปยังสภาอารีโอปากัสแล้วถามว่า "เราขอรู้ได้หรือไม่ว่าคำสอนอย่างใหม่ที่ท่านกล่าวนั้นเป็นอย่างไร

20 เพราะว่าท่านนำเรื่องแปลกประหลาดมาถึงหูของเรา เหตุฉะนั้นเราอยากทราบว่าคุณเหล่านั้นมีความหมายว่าอย่างไร"

21 (เพราะชาวเอเธนส์กับชาวต่างประเทศซึ่งอาศัยอยู่ที่นั่น ไม่ได้ใช้เวลาว่างในการอื่นนอกจากจะกล่าวหรือฟังสิ่งใหม่ๆ)

22 ฝ่ายเปาโลจึงยืนขึ้นกลางเขาอารีโอแล้วกล่าวว่า "ท่านชาวกรุงเอเธนส์ ข้าพเจ้าเห็นได้ว่าท่านทั้งหลายเป็นนักศาสนาในทุกเรื่อง

23 เพราะว่าเมื่อข้าพเจ้าเดินทางมาสังเกตเห็นสิ่งที่ท่านนมัสการนั้น ข้าพเจ้าได้พบแท่นแท่นหนึ่งมีคำจารึกไว้ว่า `แต่พระเจ้าที่ไม่รู้จัก' เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมาประกาศ และแสดงให้ท่านทั้งหลายทราบถึงพระเจ้าที่ท่านไม่รู้จักแต่นมัสการอยู่

24 พระเจ้าผู้ทรงสร้างโลกกับสิ่งทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้น พระองค์ทรงเป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก มิได้ทรงสถิตในปูชนียสถานซึ่งมีมนุษย์ได้กระทำไว้

25 การที่มีมนุษย์ปฏิบัตินมัสการพระองค์นั้นจะหมายความว่า พระเจ้าต้องประสงค์สิ่งหนึ่งสิ่งใดจากเขาก็หาไม่ได้ เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานชีวิตและลมหายใจและสิ่งสารพัดแก่คนทั้งปวงต่างหาก

26 พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์ทุกชาติสืบสายโลหิตอันเดียวกันให้อยู่ทั่วพื้นพิภพโลก และได้ทรงกำหนดเวลาและเขตแดนให้เขาอยู่

27 เพื่อเขาจะได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า และหากเขาจะคลำหาก็จะได้พบพระองค์ ด้วยพระองค์มีทรงอยู่ห่างไกลจากเราทุกคนเลย

28 ด้วยว่า `เรามีชีวิตและไหวตัวและเป็นอยู่ในพระองค์' ตามที่กวีบางคนในพวกท่านได้กล่าวว่า `เราทั้งหลายเป็นเชื้อสายของพระองค์'

29 เหตุฉะนั้นเมื่อเราเป็นเชื้อสายของพระเจ้าแล้ว เราก็ไม่ควรถือว่าพระเจ้าทรงเป็นเหมือนทอง เงิน หรือหิน ซึ่งได้แกะสลักด้วยศิลปะและความคิดของมนุษย์

30 ในเวลาเมื่อมนุษย์ยังโง่เขลาอยู่พระเจ้าทรงมองข้ามไปเสีย แต่เดี๋ยวนี้พระองค์ได้ตรัสสั่งแก่มนุษย์ทั้งปวงทั่วทุกแห่งให้กลับใจใหม่

31 เพราะพระองค์ได้ทรงกำหนดวันหนึ่งไว้ ในวันนั้นพระองค์จะทรงพิพากษาโลกตามความชอบธรรม โดยให้ท่านองค์นั้นซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกไว้เป็นผู้พิพากษา และพระองค์ได้ให้พยานหลักฐานแก่คนทั้งปวงแล้วว่า ได้ทรงโปรดให้ท่านองค์นั้นคืนพระชนม์"

32 ครั้นคนทั้งหลายได้ยินถึงเรื่องการซึ่งเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว บางคนก็เยาะเย้ย แต่คนอื่นๆว่า "เราจะฟังท่านกล่าวเรื่องนี้อีกต่อไป"

33 แล้วเปาโลจึงออกไปจากเขา

34 แต่มีชายบางคนติดตามเปาโลไปและได้เชื่อถือ ในคนเหล่านั้นมีดิโอนิสิอัสผู้เป็นสมาชิกสภาอารีโอปากัส กับหญิงคนหนึ่งชื่อดามาริส และคนอื่นๆด้วย

ปายหลังเหตุการณ์เหล่านี้เปาโลจึงออกจากกรุงเอเธนส์ไปยังเมืองโครินธ์

2 ท่านได้พบยิวคนหนึ่งชื่ออาควิลลา ซึ่งเกิดในแคว้นปอนทัส แต่เพิ่งมาจากประเทศอิตาลีกับภรรยาชื่อปริสซิลลา (เพราะคลาวดิอุสมีรับสั่งให้พวกยิวทิ้งปวงออกไปจากกรุงโรม) เปาโลจึงไปหาคนทั้งสองนั้น

3 และเพราะเขามีอาชีพอย่างเดียวกันจึงได้อาศัยทำการอยู่กับเขา (เพราะว่าทั้งสองฝ่ายเป็นช่างทำเต็นท์ด้วยกัน)

4 เปาโลได้โต้เถียงในธรรมศาลาทุกวันสะบาโต ได้ชักชวนทั้งพวกยิวและพวกกรีก

5 พอสื่าสงกับทิโมธีมาจากแคว้นมาซิโดเนีย เปาโลก็ได้รับการดลใจ และเป็นพยานแก่พวกยิวว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์

6 แต่เมื่อพวกเหล่านั้นขัดขวางตัวเองและกล่าวคำหมิ่นประมาท เปาโลจึงได้สะบัดเสื้อผ้ากล่าวแก่เขาว่า "ให้เลือดของท่านทั้งหลายตกบนศีรษะของท่านเองเถิด ข้าพเจ้าก็ปราศจากเลือดนั้นแล้ว ตั้งแต่นี้ไปข้าพเจ้าจะไปหาคนต่างชาติ"

7 ท่านจึงออกจากที่นั่น แล้วเข้าไปในบ้านของชายคนหนึ่งชื่ออุสทัส ซึ่งเป็นผู้มัสการพระเจ้า บ้านของเขาอยู่ติดกับธรรมศาลา

8 ฝ่ายคริสตีสนาथธรรมศาลากับทั้งครัวเรือนของท่านได้เชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า และชาวโครินธ์หลายคนเมื่อได้ฟังแล้วก็ได้เชื่อถือนับปบพิตสมา

9 และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับเปาโลทางนิมิตในคืนวันหนึ่งว่า "อย่ากลัวเลย แต่จงกล่าวต่อไป อย่านิ่งเสีย

10 เพราะว่าเราอยู่กับเจ้าและจะไม่ให้มีผู้หนึ่งผู้ใดอาจต่อสู้ทำร้ายเจ้า ด้วยว่าคนของเราในนครนี้มีมาก"

11 เปาโลจึงยับยั้งอยู่กับเขาและสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้าตลอดหนึ่งปีกับหกเดือน

12 แต่คราวเมื่อกลลิโอเป็นผู้สำเร็จราชการแคว้นอาคาญา พวกยิวได้อื้อกันขึ้นต่อสู้เปาโล และพาท่านไปบัลลังก์พิพากษา

13 ฟ้องว่า "คนนี้ชักชวนคนทั้งหลายให้หันมัสการพระเจ้าตามทางที่ผิดกฎหมาย"

14 เมื่อเปาโลจะอ้าปากพูด กลลิโอก็กล่าวแก่พวกยิวว่า "โอ พวกยิว ถ้าเป็นเรื่องความชั่วหรือเป็นเรื่องอาชญากรรมสมควรเราจะฟังท่านทั้งหลาย

15 แต่เมื่อเป็นการโต้แย้งกันถึงเรื่องถ้อยคำกับข้อและพระราชบัญญัติของพวกท่านแล้ว ท่านทั้งหลายจงวินิจฉัยกันเอาเองเถิด เราไม่อยากจะพิพากษาคัดสินข้อความเหล่านั้น"

16 ท่านจึงไล่พวกนั้นไปจากบัลลังก์พิพากษา

17 บรรดาชาตกรีกจึงจับโบสเธเนสนายธรรมศาลา มาเขียนข้างหน้าบัลลังก์พิพากษา แต่กลลิโอไม่เอาธุระเลย

18 ต่อมาเปาโลได้พักอยู่ที่นั่นอีกหลายวัน แล้วท่านจึงลาพวกพี่น้องแล่นเรือไปยังแคว้นซีเรีย และปริสซิลลากับอาควิลลาก็ไปด้วย เปาโลได้โกนศีรษะที่เมืองเจนเครีย เพราะท่านได้ปฎิญาณตัวไว้

19 ครั้นมาถึงเมืองเอเฟซัส เปาโลได้ละปริสซิลลากับอาควิลลาไว้ที่นั่น แต่ท่านเองได้เข้าไปโต้เถียงกับพวกยิวในธรรมศาลา

20 เมื่อคนเหล่านั้นขอให้ท่านอยู่กับเขาต่อไป ท่านก็ไม่ยอม

21 แต่ได้ลาเขาไปกล่าวว่า "ข้าพเจ้าจะพยายามรักษาเทศกาลเลี้ยงที่จะถึงในกรุงเยรูซาเล็มโดยทุกวิถีทาง แต่ถ้าเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ข้าพเจ้าจะกลับมากหาท่านทั้งหลายอีก" แล้วเปาโลได้ลงเรือแล่นออกจากเมืองเอเฟซัส

22 ครั้นมาถึงเมืองซีซารียา ท่านได้ขึ้นไปคำนับคริสตจักรแล้วลงไปยังเมืองอันท็อก

23 ครั้นยับยั้งอยู่ที่นั่นหนอยหนึ่ง ท่านจึงไปตลอดแคว้นกาลาเทียและฟรีเจียตามลำดับกันไปเรื่อยๆ เพื่อจะช่วยชูกำลังใจพวกสาวก

24 มียิวคนหนึ่งชื่อปอลโล เกิดในเมืองอเล็กซานเดรีย เป็นคนมีไวยาหารดี และชำนาญมากในทางพระคัมภีร์ ท่านมายังเมืองเอเฟซัส

25 ปอลโลคนนี้ได้รับการอบรมในทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า และมีใจร้อนรนกล่าวสั่งสอนโดยละเอียดถึงเรื่ององค์พระผู้เป็นเจ้า ถึงแม้ว่าท่านรู้แต่เพียงบัญญัติสมาของยอห์นเท่านั้น

26 ท่านได้ตั้งต้นสั่งสอนโดยใจกล้าในธรรมศาลา แต่เมื่ออาควิลลากับปริสซิลลาได้ฟังท่านแล้ว เขาจึงรับท่านมาสั่งสอนให้รู้ทางของพระเจ้าให้ถูกต้องยิ่งขึ้น

27 ครั้นปอลโลจะใคร่ไปยังแคว้นอาคาญา พวกพี่น้องก็เขียนจดหมายฝากไปถึงสาวกที่นั่นให้เขารับรองท่านไว้ ครั้นท่านไปถึงแล้ว ท่านได้ช่วยเหลือคนทั้งหลายที่ได้เชื่อโดยพระคุณนั้นอย่างมากมาย

28 เพราะท่านโต้แย้งกับพวกยิวอย่างแข็งแรงต่อหน้าคนทั้งปวง และชี้แจงยกหลักในพระคัมภีร์อ้างให้เห็นว่า พระเยซูคือพระคริสต์

- 1 **ท**่อมาขณะที่อยู่ปอลโลยังอยู่ในเมืองโครินธ์นั้น เปาโลได้ไปตามแวนแคว้นฝ่ายเหนือ แล้วมายังเมืองเอเฟซัส และพบสาวกบางคน
- 2 จึงถามเขาว่า "ตั้งแต่ท่านทั้งหลายเชื่อนั้น ท่านได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือเปล่า" เขาตอบเปาโลว่า "เปล่า เรื่องพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นเรายังไม่เคยได้ยินเลย"
- 3 เปาโลจึงถามเขาว่า "ถ้าอย่างนั้นท่านได้รับบัพติศมาอันใดเล่า" เขาตอบว่า "บัพติศมาของยอห์น"
- 4 เปาโลจึงว่า "ยอห์นให้รับบัพติศมาสำแดงถึงการกลับใจใหม่ก็จริง แล้วบอกคนทั้งปวงให้เชื่อในพระองค์ผู้จะเสด็จมาภายหลังคือพระเยซูคริสต์"
- 5 เมื่อเขาได้ยินอย่างนั้น เขาจึงรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูเจ้า
- 6 เมื่อเปาโลได้วางมือบนเขาแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาบนเขา เขาจึงพูดภาษาแปลกๆ และได้พยากรณ์ด้วย
- 7 คนเหล่านั้นมีผู้ชายประมาณสิบสองคน
- 8 เปาโลเข้าไปกล่าวโต้แย้งในธรรมศาลาด้วยใจกล้าสามเดือน ชักชวนให้เชื่อในสิ่งที่กล่าวถึงอาณาจักรของพระเจ้า
- 9 แต่บางคนมีใจแข็งกระด้างไม่เชื่อและพูดหยาบช้าเรื่องทางนั้นต่อหน้าชุมนุมชน เปาโลจึงแยกไปจากเขาและพาพวกสาวกไปด้วย แล้วท่านได้ไปโต้แย้งกันทุกวันในท้องประชุมของท่านผู้หนึ่งชื่อ ที่รินัส
- 10 ท่านได้กระทำอย่างนั้นสิ้นสองปี จนชาวแคว้นเอเชียทั้งพวกยิวและพวกกรีกได้ยินพระวจนะของพระเยซูเจ้า
- 11 พระเจ้าได้ทรงกระทำการอัศจรรย์อันพิสดารด้วยมือของเปาโล
- 12 จนเขานำเอาผ้าเช็ดหน้ากับผ้ากันเปื้อนจากตัวเปาโลไปวางที่ตัวคนป่วยใช้ โรคนั้นก็หายและวิญญาณชั่วก็ออกจากคน
- 13 แต่พวกยิวบางคนที่ยะเยาะไปเป็นหมอผีพยายามใช้พระนามของพระเยซูเจ้าขับวิญญาณชั่วว่า "เราสั่งเจ้าโดยพระเยซูซึ่งเปาโลได้ประกาศนั้น"
- 14 พวกยิวคนหนึ่งชื่อเสวาเป็นปุโรหิตใหญ่มีบุตรชายเจ็ดคนซึ่งได้กระทำอย่างนั้น
- 15 ฝ่ายวิญญาณชั่วจึงตอบเขาว่า "พระเยซู ช่างรู้จัก และเปาโล ช่างรู้จัก แต่พวกเจ้าเป็นผู้ใดเล่า"
- 16 คนที่มีวิญญาณชั่วสิงอยู่จึงกระโดดใส่คนเหล่านั้นและเอาชนะเขา และปราบเขาลงได้ จนคนเหล่านั้นต้องหนีออกไปจากเรือนทั้งเปลือยกายและบาดเจ็บ
- 17 เรื่องนั้นได้ลือกันไปถึงหูคนทั้งปวงที่อยู่ในเมืองเอเฟซัสทั้งพวกยิวกับพวกกรีก และคนทั้งปวงก็พากันมีความเกรงกลัว และพระนามของพระเยซูเจ้าก็เป็นที่ยกย่องสรรเสริญ
- 18 มีหลายคน que เชื่อแล้วได้มาสารภาพ และเล่าเรื่องการซึ่งเขาได้กระทำไปนั้น
- 19 และหลายคนที่ใช้เวทมนตร์ได้เอาตำราของตนมาเผาเสียต่อหน้าคนทั้งปวง ตำราเหล่านั้นคิดเป็นราคาลงถึงห้าหมื่นเหรียญเงิน
- 20 พระวจนะของพระเจ้าก็บังเกิดผลอย่างมากและมีชัย
- 21 ครั้นสิ้นเหตุการณ์เหล่านี้แล้วเปาโลได้ตั้งใจว่า เมื่อไปทั่วแคว้นมาซิโดเนียกับแคว้นอาคาญาแล้วจะเลยไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพูดว่า "เมื่อข้าพเจ้าไปที่นั่นแล้ว ข้าพเจ้าจะต้องไปเห็นกรุงโรมด้วย"
- 22 ท่านจึงใช้ผู้ช่วยของท่านสองคน คือทิโมธีกับเอร์สตัสไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ฝ่ายท่านก็พักอยู่หน่อหนึ่งโนแคว้นเอเชีย
- 23 คราวนั้นเกิดการวุ่นวายมากเพราะเหตุทางนั้น
- 24 ด้วยมีชายคนหนึ่งชื่อเดเมตรีอัส เป็นช่างเงินได้เอาเงินทำเป็นรูปพระอาร์เทมิสทำให้พวกช่างเงินนั้นได้กำไรมาก
- 25 เดเมตรีอัสจึงประชุมช่างเหล่านั้นที่ทำการคล้ายกันแล้วว่า "ท่านทั้งหลาย ท่านทราบอยู่ว่าพวกเราได้ทรัพย์สินเงินทองมาก็เพราะทำการอันนี้
- 26 และท่านทั้งหลายได้ยินและได้เห็นอยู่ว่า ไม่ใช่เฉพาะในเมืองเอเฟซัสเมืองเดียว แต่เกือบทั่วแคว้นเอเชีย เปาโลคนนี้ได้ชักชวนคนเป็นอันมากให้เลิกทางเก่าเสีย โดยได้กล่าวว่าสิ่งที่ผู้มีมนุษย์ทำนั้นไม่ใช่พระ
- 27 นักกล่าวว่าไม่ใช่แต่อาชัพของเราระงับเสียไปอย่างเดียว แต่พระวิหารของพระอาร์เทมิสซึ่งเป็นใหญ่จะเป็นที่หมิ่นประมาทด้วย และสง่าราศีแห่งรูปของพระแม่เจ้านั้นซึ่งเป็นที่นับถือของบรรดาชาวแคว้นเอเชียกับสิ้นทั้งโลก จะเสื่อมลงไป"

- 28 ครั้นคนทั้งหลายได้ยินดังนั้น ต่างก็โกรธแค้นและร้องว่า "พระอารเทมิสของชาวเอเฟซัสเป็นใหญ่"
- 29 แล้วก็เกิดการวุ่นวายใหญ่โตทั่วทั้งเมือง เขาจึงได้จับกายอัสกับอาริสทาร์คัสชาวมาซิโดเนียผู้เป็นเพื่อนเดินทางของเปาโล ลากวิ่งเข้าไปในโรงมหรสพ
- 30 ฝ่ายเปาโลใคร่จะเข้าไปในหมู่คนด้วย แต่พวกสาวกไม่ยอมให้ท่านเข้าไป
- 31 มีบางคนในพวกเจ้านายที่ประจำแคว้นเอเชียซึ่งเป็นสหราชอาณาจักรของเปาโล ได้ใช้คนไปวิงวอนขอเปาโลมิให้เข้าไปในโรงมหรสพ
- 32 บางคนจึงได้ร้องว่อย่างนี้ บางคนได้ร้องว่อย่างนั้น เพราะว่าที่ประชุมวุ่นวายมาก และคนโดยมากไม่รู้ว่เขาประชุมกันด้วยเรื่องอะไร
- 33 พวกเหล่านั้นบางคนได้ด้นอเล็กซานเดอร์ ซึ่งเป็นคนทีพวกยิวให้ออกมาข้างหน้า อเล็กซานเดอร์จึงโบกมือหมายจะกล่าวแก้แค้นต่อหน้าคนทั้งปวง
- 34 แต่เมื่อคนทั้งหลายรู้ว่ท่านเป็นคนยิว เขาก็ยังส่งเสียงร้องพร้อมกันอยู่ประมาณสักสองชั่วโมงว่ "พระอารเทมิสของชาวเอเฟซัสเป็นใหญ่"
- 35 ฝ่ายนายอำเภอเมื่อบังค้บให้ประชาชนเงียบลงแล้วจึงกล่าวว่า "ท่านชาวเอเฟซัสทั้งปวง มีผู้ใดบ้างซึ่งไม่ทราบว่ชาวเมืองเอเฟซัสนี้เป็นผู้รักษาพระวิหารของพระแม่เจ้าอารเทมิสทีเป็นใหญ่ และเป็นผู้รักษาอุปติลาซึ่งตกลงมาจากฟ้า
- 36 เมื่อชื่อนั้นกล่าวโต้แย้งไม่ได้แล้ว ท่านทั้งหลายควรจะนิ่งสงบสติอารมณ์ อย่าทำอะไรว่วามไป
- 37 ท่านทั้งหลายได้พาคคนเหล่านี้มา ซึ่งมีใช้เป็นคนปล้นพระวิหารหรือพุดหมิ่นประมาทพระแม่เจ้าของพวกท่าน
- 38 เหตุฉะนั้น ถ้าแม่เดเมตรีอัสกับพวกช่างทีมีอาชีพอย่างเดียวกันเป็นความกับผู้ใด วันกำหนดทีจะว่ความก็มี ผู้พิพากษาก็มี ให้เขามาฟ้องกันเถิด
- 39 แต่ถ้าแม่ท่านมีข้อหาอะไรอีก ก็ให้ชำระกันในที่ประชุมตามกฎหมาย
- 40 ด้วยว่เวลานักกล่าวเราจะต้องถูกฟ้องว่เป็นผู้ก่อการจลาจลวันนี เพราะเราทั้งหลายไม่อาจยกข้อใดขึ้นอ้างเป็นมูลเหตุพองแ่การจลาจลคราวนี้ได้"
- 41 ครั้นกล่าวอย่างนั้นแล้วท่านจึงให้เลิกชุมนุม

บท 20

- ครั้นการวุ่นวายนั้นสงบแล้ว เปาโลจึงให้ไปตามพวกสาวกมากอดกันแล้วก็ลาเขาไปยังแคว้นมาซิโดเนีย
- 2 เมื่อได้ข้ามที่นั่นไปแล้วและได้ส่งเตือนสติเขามาก ท่านก็มายังประเทศกรีก
- 3 พักอยู่ที่นั่นสามเดือน และเมื่อท่านจวนจะลงเรือไปยังแคว้นซีเรีย พวกยิวก็คิดร้ายต่อท่าน ท่านจึงตั้งใจกลับไปทางแคว้นมาซิโดเนีย
- 4 คนทีไปยังแคว้นเอเชียกับเปาโลคือโสปาเทอรัสชาวเมืองเบโรอา อาริสทาร์คัสกับเสคุนดัสชาวเมืองเธสะโลนิกา กายอัสชาวเมืองเดอร์บี และทิโมธี ทีลิกัสกับโตรฟีมัสชาวแคว้นเอเชีย
- 5 แต่คนเหล่านั้นได้เดินทางล่วงหน้าไปคอยพวกเรายุทีเมืองโตรอัสก่อน
- 6 ครั้นวันเทศกาลขนมปังไร้เชื้อล่วงไปแล้ว เราทั้งหลายจึงลงเรือออกจากเมืองฟิลิปปี และต่อมาห้าวันก็มาถึงพวกนั้นทีเมืองโตรอัส และยับยั้งอยู่ทีนั่นเจ็ดวัน
- 7 ในวันต้นสัปดาห์เมื่อพวกสาวกประชุมกันทำพิธีหักขนมปัง เปาโลก็กล่าวสั่งสอนเขา เพราะว่วันรุ่งขึ้นจะลาไปจากเขาแล้ว ท่านได้กล่าวยืดยาวไปจนเที่ยงคืน
- 8 มีตะเกียงหลายดวงในห้องชั้นบนทีเขาประชุมกันนั้น
- 9 ชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อยูทีกัสนั่งอยู่ทีหน้าต่างงว่นนอนเต็มที และเมื่อเปาโลสั่งสอนช้านานไปอีก คนนั้นก็เืองพลัดตกจากหน้าต่างชั้นทีสาม เมื่อยกขึ้นก็เห็นว่าตายเสียแล้ว
- 10 ฝ่ายเปาโลจึงลงไป ก้มตัวกอดผู้นั้นไว้ แล้วว่ "อย่าตกใจเลย ด้วยว่ชีวิตยังอยู่ในตัวเขา"
- 11 ครั้นเปาโลขึ้นไปห้องชั้นบนหักขนมปังและรับประทานแล้ว ก็สนทนากับอีกช้านานจนสว่าง ท่านก็ลาเขาไป
- 12 คนทั้งหลายจึงพาคคนหนุ่มผู้ยังเป็นอยู่ไป และก้ปลื้มใจยินดีไม่น้อยเลย
- 13 ฝ่ายพวกเราก้ลงเรือแล่นไปยังเมืองฮัสโสสก่อน ตั้งใจว่จะรับเปาโลทีนั่น ด้วยท่านสั่งไว้ว่อย่างนั้น เพราะท่านหมายว่จะไปทางบก

- 14 ครั้นท่านพบกับเราที่เมืองอัสโสส เราก็รับท่าน แล้วมายังเมืองมิทเลนี
- 15 ครั้นแล่นเรือออกจากที่นั่นได้วันหนึ่งก็มายังที่ตรงข้ามเกาะคีโอส วันที่สองก็มาถึงเกาะสามอส และหยุดพักที่โตรกิเลียม และอีกวันหนึ่งก็มาถึงเมืองมิลเลทัส
- 16 ด้วยว่าเปาโลได้ตั้งใจว่า จะแล่นเลยเมืองเอเฟซัสไป เพื่อจะไม่ต้องค้างอยู่นานในแคว้นเอเชีย เพราะท่านรีบให้ถึงกรุงเยรูซาเล็ม ถ้าเป็นไปได้ให้ทันวันเทศกาลเพ็นเทคอสเต
- 17 เปาโลจึงใช้คนจากเมืองมิลเลทัสไปยังเมืองเอเฟซัส ให้เชิญพวกผู้ปกครองในคริสตจักรนั้นมา
- 18 ครั้นเขาทั้งหลายมาถึงเปาโลแล้ว เปาโลจึงกล่าวแก่เขาว่า "ท่านทั้งหลายยอมทราบอยู่เองว่า ข้าพเจ้าได้ประพฤติต่อท่านอย่างไรทุกเวลา ตั้งแต่วันแรกที่ข้าพเจ้าเข้ามาในแคว้นเอเชีย
- 19 ข้าพเจ้าได้ปรนนิบัติต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความสละใจ ด้วยน้ำตาไหลเป็นอันมาก และด้วยการถูกทดลอง ซึ่งมาถึงข้าพเจ้าเพราะพวกยิวคิดร้ายต่อข้าพเจ้า
- 20 และสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งเป็นคุณประโยชน์แก่ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้ามิได้ปิดซ่อนไว้ แต่ได้ชี้แจงให้ท่านเห็นกับได้สั่งสอนท่านต่อหน้าคนทั้งปวงและตามบ้านเรือน
- 21 ทั้งเป็นพยานแก่พวกยิวและพวกกรีก ถึงเรื่องการกลับใจใหม่เฉพาะพระเจ้า และความเชื่อในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
- 22 ดูเถิด บัดนี้พระวิญญาณพันธูกข้าพเจ้า จึงจำเป็นต้องไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ไม่ทราบว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าที่นั่นบ้าง
- 23 เว้นไว้แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพยานในทุกบ้านทุกเมืองว่า เครื่องจำจองและความยากลำบากคอยท่าข้าพเจ้าอยู่
- 24 แต่สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เปลี่ยนแปลงข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้ามิได้ถือว่าชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งประเสริฐแก่ข้าพเจ้า แต่ในชีวิตของข้าพเจ้าขอทำหน้าที่ให้สำเร็จด้วยความปิตินดี และทำการปรนนิบัติที่ได้รับมอบหมายจากพระเจ้า คือที่จะเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้านั้น
- 25 ดูเถิด ข้าพเจ้าเที่ยวป่าวประกาศอาณาจักรของพระเจ้าในหมู่พวกท่าน บัดนี้ ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านทั้งหลายจะไม่เห็นหน้าข้าพเจ้าอีก
- 26 เหตุฉะนั้น วันนี้ข้าพเจ้ายืนขึ้นต่อท่านทั้งหลายว่า ข้าพเจ้าหมดราศีจากโลหิตของทุกคน
- 27 เพราะว่า ข้าพเจ้ามิได้ย่อท้อในการกล่าวเรื่องพระดำริของพระเจ้าทั้งสิ้น ให้ท่านทั้งหลายฟัง
- 28 เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี และจงรักษาฝูงแกะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงตั้งท่านไว้ให้เป็นผู้ดูแล และเพื่อจะได้บำรุงเลี้ยงคริสตจักรของพระเจ้า ที่พระองค์ทรงไถ่ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง
- 29 ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่า เมื่อข้าพเจ้าไปแล้ว จะมีสุนัขป่าอันร้ายเข้ามาในหมู่พวกท่าน และจะไม่ละเว้นฝูงแกะไว้เลย
- 30 จะมีบางคนในหมู่พวกท่านเองขึ้นกล่าวบิดเบือนความจริง เพื่อจะชักชวนพวกสาวกให้หลงตามเขาไป
- 31 เหตุฉะนั้นจงตื่นตัวอยู่และจำไว้ว่า ข้าพเจ้าได้สั่งสอนเตือนสติท่านทุกคนด้วยน้ำตาไหล ทั้งกลางวันกลางคืนตลอดสามปีมิได้หยุดหย่อน
- 32 พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าฝากท่านไว้กับพระเจ้าและกับพระคำแห่งพระคุณของพระองค์ ซึ่งมีฤทธิ์ก่อสร้างท่านขึ้นได้ และให้ท่านมีมรดกด้วยกันกับบรรดาผู้ที่ทรงแยกตั้งไว้
- 33 ข้าพเจ้ามิได้โลกเงินหรือทองหรือเสื้อผ้าของผู้ใด
- 34 แล้วท่านทั้งหลายทราบ ว่า มือของข้าพเจ้าเองนี้ ได้จัดหาสิ่งที่เป็นสำหรับตัวข้าพเจ้ากับคนที่อยู่กับข้าพเจ้า
- 35 ข้าพเจ้าได้วางแบบอย่างไว้ให้ท่านทุกอย่างแล้ว ให้เห็นว่าโดยทำงานเช่นนี้ควรจะช่วยคนที่มีความกำลั้งน้อย และให้ระลึกถึงพระวจนะของพระเยซูเจ้า ซึ่งพระองค์ตรัสว่า "การให้เป็นเหตุให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ"
- 36 ครั้นเปาโลกล่าวอย่างนั้นแล้วจึงคุกเข่าลงอธิษฐานกับคนเหล่านั้น
- 37 เขาทั้งหลายจึงร้องไห้มากมาย และกอดคอของเปาโล จูบท่าน
- 38 เขาเป็นทุกข์มากที่สุดเพราะเหตุถ้อยคำที่ท่านกล่าวว่า เขาจะไม่เห็นหน้าท่านอีก แล้วเขาก็พาท่านไปส่งที่เรือ

๑ ่อมาเมื่อพวกเขาเราลาเขาเหล่านั้นแล้วก็แล่นเรือตรงไปยังเกาะไซส อีกวันหนึ่งก็มาถึงเกาะโรดส์ เมื่อออกจากที่นั่นก็มายังเมืองปาหารา

๒ เราพบเรือสำเภาหนึ่งทีไปเมืองฟินิเซีย จึงลงเรือสำเภานั้นแล่นต่อไป

๓ ครั้นแลเห็นเกาะไซปรัสแล้ว เราก็ก่อนเกาะนั้นไปข้างขวา แล่นไปยังแคว้นซีเรีย จอดเรือที่ท่าเมืองไทระ เพราะจะเอาของบรรทุกขึ้นท่าที่นั่น

๔ เมื่อไปหาพวกสาวกพบแล้ว เราจึงพักอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน สาวกได้เตือนเปาโลโดยพระวิญญาณ มิให้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

๕ แต่เมื่อวันเหล่านั้นล่วงไปแล้วพวกเรา ก็ลาไป สาวกทั้งหลายกับทั้งภรรยาและบุตรได้ส่งพวกเราออกจากเมือง แล้วเราทั้งหลายก็ได้คุกเขาลงอธิษฐานที่ชายหาด

๖ และคำนั้นปล้ำซึ่งกันและกัน พวกเราก็กงเรือและเขาก็กลับไปบ้านของเขา

๗ ครั้นพวกเราแล่นเรือมาจากเมืองไทระถึงเมืองทอลเลมอัสแล้ว ก็สิ้นทางทะเล เราจึงคำนับพวกพี่น้องและพักอยู่กับเขาหนึ่งวัน

๘ ครั้นรุ่งขึ้นพวกเราที่เป็นเพื่อนเดินทางกับเปาโลก็ลาไป และมาถึงเมืองซีซารียา เราก็ก้าวเข้าไปในบ้านของฟิลิป ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ ซึ่งเป็นคนหนึ่งในจำพวกเจ็ดคนนั้น เราก็กักอาศัยอยู่กับท่าน

๙ ฟิลิปมีบุตรสาวพรหมจารีสี่คนซึ่งได้พยากรณ์

๑๐ ครั้นเราอยู่ที่นั่นหลายวันแล้ว มีผู้พยากรณ์คนหนึ่งลงมาจากแคว้นยูเดียชื่ออากาบัส

๑๑ ครั้นมาถึงเราเขาก็เอาเครื่องคาดเอวของเปาโลผูกมือและเท้าของตนกล่าวว่า "พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสตั้งนี้ว่า พวกยิวในกรุงเยรูซาเล็มจะผูกมัดคนที่เปาโลผูกมัดคนนี้เป็นเจ้าของเครื่องคาดเอวนี้ และจะมอบเขาไว้ในมือของคนต่างชาติ"

๑๒ ครั้นเราได้ยินดังนั้น เรากับคนทั้งหลายที่อยู่ที่นี่ จึงอ้อนวอนเปาโลมิให้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

๑๓ ฝ่ายเปาโลตอบว่า "เหตุใดท่านทั้งหลายจึงร้องให้และทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจ ด้วยข้าพเจ้าเต็มใจพร้อมที่จะไปให้เขาผูกมัดไว้อย่างเดียวก็ตามมิได้ แต่เต็มใจพร้อมจะตายที่ในกรุงเยรูซาเล็มด้วยเพราะเห็นแก่พระนามของพระเยซูเจ้า"

๑๔ เมื่อท่านไม่ยอมฟังตามคำชักชวน เราก็ก่อกองและกล่าวว่า "ขอให้ไปตามพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด"

๑๕ ภายหลังวันเหล่านั้นเราก็ก่อกองข้าพเจ้า และขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

๑๖ สาวกบางคนที่มาจากเมืองซีซารียาก็ได้ไปกับเราด้วย เขาพาเราไปหาคนหนึ่งชื่อมนาสันชาวเกาะไซปรัส เป็นสาวกเก่าแก่ ให้เราอาศัยอยู่กับคนนั้น

๑๗ เมื่อเรามาถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พวกพี่น้องก็รับรองเราไว้ด้วยความยินดี

๑๘ ครั้นรุ่งขึ้น เปาโลกับเราทั้งหลายจึงเข้าไปหายากอบ และพวกผู้ปกครองก็อยู่พร้อมกันที่นั่น

๑๙ เมื่อเปาโลคำนับท่านเหล่านั้นแล้ว จึงได้กล่าวถึงเหตุการณ์ทั้งปวงตามลำดับ ซึ่งพระเจ้าทรงโปรดกระทำให้ในหมู่คนต่างชาติโดยการปรณินิบัติของท่าน

๒๐ ครั้นคนทั้งหลายได้ยินจึงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า และกล่าวแก่เปาโลว่า "ที่เอ๋ย ท่านเห็นว่ามีพวกยิวสักกี่พันคนที่เชื่อถือ และทุกคนยังมีใจร้อนรนในการถือพระราชบัญญัติ

๒๑ เขาทั้งหลายได้ยินถึงท่านว่า ท่านได้สั่งสอนพวกยิวทั้งปวงที่อยู่ในหมู่ชนต่างชาติให้ละทิ้งโมเสส และว่าไม่ต้องให้บุตรของตนเข้าสู่หนัดหรือประพฤติตามธรรมเนียมเก่า

๒๒ เรื่องนั้นเป็นอย่างไร คนเป็นอันมากจะต้องมาประชุมกัน เพราะเขาทั้งหลายจะได้ยินว่าท่านมาแล้ว

๒๓ เหตุฉะนั้นจงทำอย่างนี้ตามที่เราจะบอกแก่ท่าน คือว่าเรามีชายสี่คนที่ได้ปฏิญาณตัวไว้

๒๔ ท่านจงพาคนเหล่านั้นไปชำระตัวด้วยกันกับเขาและเสียเงินแทนเขา เพื่อเขาจะได้ไถ่ถอน คนทั้งหลายจึงจะรู้ว่าความที่เขาได้ยินถึงท่านนั้นเป็นความเท็จ แต่ท่านเองเป็นผู้ยึดถือและปฏิบัติตามพระราชบัญญัติอยู่

๒๕ แต่ฝ่ายคนต่างชาติที่เชื่อนั้น เราได้เขียนจดหมายตัดสินมิให้เขาถือเช่นนั้น แต่ให้เขาทั้งหลายงดไม่รับประทานของซึ่งบูชาแก่รูปเคารพ ไม่รับประทานเลือด ไม่รับประทานเนื้อสัตว์ที่รัดคอตาย และไม่ล่วงประเวณี"

๒๖ เปาโลจึงพาสี่คนนั้นไป และวันรุ่งขึ้นได้ชำระตัวด้วยกันกับเขา แล้วจึงเข้าไปในพระวิหารประกาศวันว่าการชำระนั้นจะสำเร็จ จนถึงวันที่จะนำเครื่องบูชาถวายเพื่อคนเหล่านั้นทุกคน

๒๗ ครั้นเกือบจะสิ้นเจ็ดวันแล้ว พวกยิวที่มาจากแคว้นเอเชีย เมื่อเห็นเปาโลในพระวิหารจึงยุยงประชาชน แล้วจับเปาโล

๒๘ ร้องว่า "ชนชาติอิสราเอลเอ๋ย จงช่วยกันเถิด คนนี้เป็นผู้ที่ได้สอนคนทั้งปวงทุกตาบให้เป็นศัตรูต่อชนชาติของเราต่อพระราชบัญญัติและต่อสถานที่นี้ และยิ่งกว่านั้นอีก เขาได้พาคนชาวกรีกเข้ามาในพระวิหารด้วย จึงทำให้ที่บริสุทธิ์

นี่เป็นมลทิน"

29 (เพราะแต่ก่อน คนเหล่านั้นเห็นโตรฟีมีสชาวเมืองเอเฟซัสอยู่กับเปาโลในเมือง เขาจึงคิดว่าเปาโลได้พาคนนั้นเข้ามาในพระวิหาร)

30 แล้วคนทั้งเมืองก็ถือกันขึ้น คนทั้งหลายก็วิ่งเข้าไปรวมกัน และจับเปาโลลากออกจากพระวิหาร แล้วก็ปิดประตูเสียทันที

31 เมื่อเขากำลังหาช่องจะฆ่าเปาโล ชาวนั้นลื้อไปยังนายพันกองทัพอ่า กรุงเยรูซาเล็มเกิดการวุ่นวายขึ้นทั้งเมือง

32 ในทันใดนั้น นายพันจึงคุมพวกทหารกับพวกนายร้อยวิ่งลงไปยังคนทั้งปวง เมื่อเขาทั้งหลายเห็นนายพันกับพวกทหารมาจึงหยุดตีเปาโล

33 นายพันจึงเข้าไปใกล้แล้วจับเปาโลสั่งให้เอาโซ่สองเส้นล่ามไว้ แล้วถามว่า ท่านเป็นใครและได้ทำอะไรบ้าง

34 บางคนในหมู่คนเหล่านั้นร้องว่าอย่างนี้ บางคนว่าอย่างนั้น เมื่อนายพันเอาความแน่นอนอะไรไม่ได้เพราะวุ่นวายมาก จึงสั่งให้พาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร

35 ครั้นมาถึงบันไดแล้ว พวกทหารจึงยกเปาโลขึ้น เพราะคนทั้งปวงกำลังคอยทำร้าย

36 ด้วยคนทั้งปวงเหล่านั้นตามไปร้องว่า "จงเอาเขาไปฆ่าเสีย"

37 เมื่อพวกทหารจะพาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร เปาโลจึงกล่าวแก่นายพันว่า "ข้าพเจ้าจะพูดกับท่านสักหน่อยได้หรือไม่" นายพันจึงถามว่า "เจ้าพูดภาษากรีกเป็นหรือไม่"

38 เจ้าเป็นชาวอียิปต์ซึ่งได้ก่อการกบฏแต่ก่อน และพาพวกมีมิดสี่พันคนเข้าไปในถิ่นทุรกันดารมิใช่หรือไม่"

39 แต่เปาโลตอบว่า "ข้าพเจ้าเป็นคนยิวซึ่งเกิดในเมืองทาร์ซัสแคว้นซีลีเซีย ไม่ใช่พลเมืองของเมืองยอมาฯ ข้าพเจ้าขอท่านอนุญาตให้พูดกับคนทั้งปวงสักหน่อย"

40 ครั้นนายพันอนุญาตแล้ว เปาโลจึงยืนอยู่ที่บันไดโบกมือให้คนทั้งปวง เมื่อคนทั้งปวงนิ่งเงียบลงแล้ว ท่านจึงกล่าวแก่เขาเป็นภาษาฮีบรูว่า

บท 22

"พี่น้องและท่านผู้อาวุโสทั้งหลาย ขอฟังคำให้การซึ่งข้าพเจ้าจะแก้คดีให้ท่านฟัง ณ บัดนี้"

2 (ครั้นเขาทั้งหลายได้ยินท่านพูดภาษาฮีบรู เขาก็ยิ่งเงียบลงกว่าก่อน เปาโลจึงกล่าวว่า)

3 "ที่จริงข้าพเจ้าเป็นยิว เกิดในเมืองทาร์ซัสแคว้นซีลีเซีย แต่ได้เติบโตขึ้นในเมืองนี้ และได้เล่าเรียนกับท่านอาจารย์กามาเลียล ตามพระราชบัญญัติของบรรพบุรุษของเราโดยที่ถ้วนทุกประการ จึงมีใจร่อนรนในการปรนนิบัติพระเจ้าเหมือนอย่างท่านทั้งหลายในทุกวันนี้

4 ข้าพเจ้าได้ชมเห็นคนทั้งหลายที่ถือในทางนี้จนถึงตาย และได้ผูกมัดเขาจำไว้ในคุกทั้งชายและหญิง

5 ตามที่มหาปุโรหิตกับสภาอาจเป็นพยานให้ข้าพเจ้าได้ เพราะข้าพเจ้าได้ถือหนังสือจากท่านผู้นั้นไปยังพวกที่นั่น และได้เดินทางไปเมืองดามัสกัส เพื่อจับมัดคนทั้งหลายพามายังกรุงเยรูซาเล็มให้ทำโทษเสีย

6 ต่อมาเมื่อข้าพเจ้ากำลังเดินทางไปใกล้จะถึงเมืองดามัสกัส ประมาณเวลาเที่ยง ในทันใดนั้นมิแสงสว่างกล้ำมาจากฟ้าล้อมข้าพเจ้าไว้

7 ข้าพเจ้าจึงล้มลงที่ดินและได้ยินพระสุรเสียงตรัสกับข้าพเจ้าว่า `เฮโล เฮโลเอ๋ย เจ้าชมเห็นเราทำไม'

8 ข้าพเจ้าจึงทูลตอบว่า `พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด' พระองค์จึงตรัสกับข้าพเจ้าว่า `เราคือเยซูชานาซาเรธ ซึ่งเจ้าชมเห็นนั้น'

9 ฝ่ายคนทั้งหลายที่อยู่กับข้าพเจ้าได้เห็นแสงสว่างนั้นและตกใจกลัว แต่พระสุรเสียงที่ตรัสกับข้าพเจ้านั้นเขาหาได้ยินไม่

10 ข้าพเจ้าจึงทูลถามว่า `พระองค์เจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำประการใด' องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า `เจ้าจงลุกขึ้นเข้าไปในเมืองดามัสกัส และที่นั่นเขาจะบอกเจ้าให้รู้ถึงการทุกสิ่งซึ่งได้กำหนดไว้ให้เจ้าทำนั้น'

11 เมื่อข้าพเจ้าเห็นอะไรไม่ได้เนื่องจากพระรัศมีอันแรงกล้ำนั้น คนที่มาด้วยกันกับข้าพเจ้าก็วิ่งมือพาข้าพเจ้าเข้าไปในเมืองดามัสกัส

12 มีคนหนึ่งชื่ออานาเนีย เป็นคนมีศรัทธามากตามพระราชบัญญัติ และมีชื่อเสียงดีท่ามกลางพวกยิวทั้งปวงที่อยู่ที่นั่น

13 ได้มาหาข้าพเจ้าและยืนอยู่ใกล้กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า `พี่เฮโลเอ๋ย จงเห็นได้อีกเถิด' ข้าพเจ้าจึงเห็นท่านได้ในเวลานั้น

- 14 ท่านจึงกล่าวว่า `พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเราได้ทรงเลือกท่านไว้ ประสงค์จะให้ท่านรู้จักน้ำพระทัยของพระองค์ ให้ท่านเห็นพระองค์ผู้ชอบธรรมและให้ได้ยินพระสุรเสียงจากพระโอษฐ์ของพระองค์
- 15 เพราะว่าท่านจะเป็นพยานฝ่ายพระองค์ให้คนทั้งปวงทราบถึงเหตุการณ์ซึ่งท่านเห็นและได้ยินนั้น
- 16 เดียวนี้ท่านจะรอช้าอยู่ทำไม จงลุกขึ้นรับบัพติศมา ด้วยออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ลบล้างความผิดบาปของท่านเสีย'
- 17 ต่อมาเมื่อข้าพเจ้ากลับมายังกรุงเยรูซาเล็มและกำลังอธิษฐานอยู่ในพระวิหาร ข้าพเจ้าก็เคลิ้มไป
- 18 และได้เห็นพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า `จงรีบออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มโดยเร็ว ด้วยว่าเราจะไม่รับค่าของเจ้าซึ่งอ้างพยานถึงเรา'
- 19 ข้าพเจ้าจึงทูลว่า `พระองค์เจ้าข้า คนเหล่านั้นทราบอยู่ว่า ข้าพระองค์ได้จับคนทั้งหลายที่เชื่อในพระองค์ไปใส่คุก และเขียนตีตามธรรมศาลาทุกแห่ง
- 20 และเมื่อเขาทำให้โลหิตของสเทเฟนพยานผู้ยอมตายเพื่อพระองค์ตกนั้น ข้าพระองค์ได้ยืนอยู่ใกล้และเห็นชอบในการประหารเขาเสียด้วย และข้าพระองค์เป็นคนเฝ้าเสื้อผ้าของคนที่มาสเทเฟนนั้น'
- 21 แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า `จงไปเถิด เราจะใช้ให้เจ้าไปไกล ไปหาคนต่างชาติ''
- 22 เขาทั้งหลายได้ฟังเปาโลกล่าวแค่นี้ แล้วก็ร้องเสียงดังว่า "เอาคนเช่นนี้ไปจากแผ่นดินโลก ไม่ควรจะให้เขามีชีวิตอยู่"
- 23 เมื่อเขาทั้งหลายกำลังโห่ร้องและถอดเสื้อเอาผงคลีดินขีดขึ้นไปในอากาศ
- 24 นายพันจึงสั่งให้พาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร และสั่งให้ไต่สวนโดยการเขียน เพื่อจะได้รู้ว่าเขาร้องปรักปรำท่านด้วยเหตุประการใด
- 25 ครั้นเอาเชือกหนังมัดเปาโล ท่านจึงถามนายร้อยซึ่งยืนอยู่ที่นั่นว่า "การที่จะเขียนคนสัญชาติโรมก่อนพิพากษาปรับโทษนั้นถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่"
- 26 เมื่อนายร้อยได้ยินแล้วจึงไปบอกนายพันว่า "ท่านจะทำอะไรนั้น คนนั้นเป็นคนสัญชาติโรม"
- 27 ฝ่ายนายพันจึงไปหาเปาโลถามว่า "ท่านเป็นคนสัญชาติโรมหรือไม่ จงบอกเราเถิด" เปาโลจึงตอบว่า "ใช่แล้ว"
- 28 นายพันจึงตอบว่า "ซึ่งเราเป็นคนสัญชาติโรมได้นั้น เราต้องเสียเงินมาก" เปาโลจึงตอบว่า "ข้าพเจ้าเป็นคนสัญชาติโรมโดยกำเนิด"
- 29 ขณะนั้นคนทั้งหลายที่จะไต่สวนเปาโลก็ได้ละท่านไปทันที และนายพันเมื่อทราบว่า เปาโลเป็นคนสัญชาติโรมก็ตกใจกลัวเพราะได้มัดท่านไว้
- 30 ครั้นวันรุ่งขึ้นนายพันอยากรู้นว่าพวกยิวได้กล่าวหาเปาโลด้วยเหตุใด จึงได้ถอดเครื่องจำเปาโล สั่งให้พวกปุโรหิตใหญ่กับบรรดาสมาชิกสภาประชุมกัน แล้วพาเปาโลลงไปให้นิยมนั่งต่อหน้าเขาทั้งหลาย

บท 23

ฝ่ายเปาโลจึงฟังดูพวกสมาชิกสภาแล้วกล่าวว่า "ท่านพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าได้ประพติดต่อพระพักตร์พระเจ้าล้วนแต่ตามใจวินิจฉัยผิดชอบอันดีจนถึงทุกวันนี้"

- 2 อานาเนียผู้เป็นมหาปุโรหิตจึงสั่งคนที่ยืนอยู่ใกล้ให้ตบปากเปาโล
- 3 เปาโลจึงกล่าวแก่ท่านว่า "พระเจ้าจะทรงตบเจ้า ผู้เป็นผนังที่ฉาบด้วยปูนขาว เจ้านั่งพิพากษาข้าตามพระราชบัญญัติ และยังสั่งให้เขาตบข้าซึ่งเป็นการผิดพระราชบัญญัติหรือไม่"
- 4 คนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่นจึงถามว่า "เจ้าพูดหยาบคายต่อมหาปุโรหิตของพระเจ้าหรือไม่"
- 5 เปาโลจึงตอบว่า "พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ทราบที่ท่านเป็นมหาปุโรหิต ด้วยมีคำเขียนไว้แล้วว่า `อย่าพูดหยาบซ้ำต่อผู้ปกครองชนชาติของเจ้าเลย''
- 6 ครั้นเปาโลเห็นว่า ผู้ที่อยู่ในประชุมสถานนั้นเป็นพวกสะดูสีส่วนหนึ่งและพวกฟาริสีส่วนหนึ่ง ท่านจึงร้องขึ้นต่อหน้าที่ประชุมว่า "ท่านพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าเป็นพวกฟาริสีและเป็นบุตรชายของพวกฟาริสี ที่ข้าพเจ้าถูกพิจารณาพิพากษานี้ก็เพราะเรื่องความหวังว่า มีการเป็นขึ้นมาจากความตาย"
- 7 เมื่อท่านกล่าวอย่างนั้นแล้ว พวกฟาริสีกับพวกสะดูสีก็เกิดเถียงกันขึ้น และที่ประชุมก็แตกเป็นสองพวก
- 8 ด้วยพวกสะดูสีถือว่า การที่เป็นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มีและทูตสวรรค์หรือวิญญาณก็ไม่มี แต่พวกฟาริสีถือว่า มีทั้งนั้น

- 9 แล้วก็อึ้งเกิดโกลาหล และพวกธรรมาจารย์บางคนที่อยู่ฝ่ายพวกฟาริสีก็ลุกขึ้นเถียงว่า "เราไม่เห็นว่าคุณมีความผิดอะไร ถ้าวิญญาณที่ดีหรือทูตสวรรค์ก็ได้พูดกับเขา พวกเราอย่าต่อสู้กับพระเจ้าเลย"
- 10 เมื่อการโต้เถียงกันรุนแรงขึ้น นายพันกล่าวว่าเขาจะอึดแอ้งจับเปาโลฉีกเสีย ท่านจึงสั่งพวกทหารให้ลงไปจับเปาโลออกจากหมู่พวกนั้นพาเข้าไปไว้ในกรมทหาร
- 11 ในเวลากลางคืนวันนั้นเอง องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยืนอยู่กับเปาโลตรัสว่า "เปาโลเอ๋ย เจ้าจะมีใจกล้าเกิด เพราะว่าเจ้าได้เป็นพยานฝ่ายเราในกรุงเยรูซาเล็มฉันใด เจ้าจะต้องเป็นพยานในกรุงโรมด้วยฉันนั้น"
- 12 ครั้นเวลารุ่งเช้าพวกยิวบางคนได้สมทบกันปฏิญาณตัวว่า เขาทั้งหลายจะไม่กินจะไม่ดื่มอะไรกว่าจะได้ฆ่าเปาโลเสีย
- 13 คนที่ร่วมกันปองร้ายนั้นมีกว่าสี่สิบคน
- 14 คนเหล่านั้นจึงไปหาพวกปุโรหิตใหญ่กับพวกผู้ใหญ่กล่าวว่า "พวกข้าพเจ้าได้ปฏิญาณตัวอย่างแข็งแรงว่าจะไม่รับประทานอาหารจนกว่าจะได้ฆ่าเปาโลเสีย
- 15 ฉะนั้น บัดนี้ท่านทั้งหลายกับพวกสมาชิกสภาจงพูดให้นายพันเข้าใจว่า พวกท่านต้องการให้พาเปาโลลงมาหาท่านทั้งหลายพຽນนี้ เพื่อจะได้ซักถามความให้ถ้วนถี่ยิ่งกว่าแต่ก่อน ฝ่ายพวกข้าพเจ้าจะได้เตรียมตัวไว้พร้อมที่จะฆ่าเปาโลเสียเมื่อยังไม่ทันจะมาถึง"
- 16 แต่บุตรชายของน้องสาวเปาโลได้ยินเรื่องซึ่งเขาคอยทำร้ายนั้น จึงเข้ามาในกรมทหารบอกแก่เปาโล
- 17 เปาโลจึงเรียกนายร้อยคนหนึ่งมากล่าวว่า "ขอพาศายหนุ่มคนนี้ไปหานายพันด้วย เพราะเขามีเรื่องที่จะแจ้งให้ทราบ"
- 18 เหตุฉะนั้นนายร้อยจึงรับตัวชายหนุ่มคนนั้นไปหานายพันกล่าวว่า "เปาโลผู้ถูกขังอยู่นั้นเรียกข้าพเจ้า ขอให้พาศายหนุ่มคนนี้มาหาท่าน เพราะเขามีเรื่องที่จะแจ้งให้ท่านทราบ"
- 19 นายพันจึงจูงมือชายนั้นไปแต่ลำพัง แล้วถามว่า "เจ้าจะแจ้งความอะไรแก่เรา"
- 20 เขาจึงตอบว่า "พวกยิวตกลงกันจะขอท่านให้พาเปาโลลงไปยังสภาเวลาพຽນนี้ ทำเสมือนว่าจะไต่สวนเรื่องเขาให้ถ้วนถี่ยิ่งกว่าแต่ก่อน
- 21 แต่ท่านอย่าฟังเขา เพราะว่าในพวกเขานั้นมีกว่าสี่สิบคนคอยปองร้ายต่อเปาโล และได้ปฏิญาณตัวว่าจะไม่กินหรือไม่ดื่มอะไรจนกว่าจะได้ฆ่าเปาโลเสีย และเดี๋ยวนี้เขาพร้อมแล้ว กำลังคอยรับคำสั่งจากท่าน"
- 22 นายพันจึงให้ชายหนุ่มนั้นไป กำชับว่า "อย่าบอกผู้ใดให้รู้ ว่า เจ้าได้แจ้งความเรื่องนี้แก่เรา"
- 23 ฝ่ายนายพันจึงเรียกนายร้อยสองคนมาสั่งว่า "จงจัดพลทหารสองร้อยกับทหารม้าเจ็ดสิบคน และทหารหอกสองร้อย ให้พร้อมในเวลาสามทุ่มคืนวันนี้จะไปยังเมืองซีซารียา
- 24 และจงจัดสัตว์ให้เปาโลขี่ จะได้ป้องกันส่งไปยังเฟลิกส์ผู้ว่าราชการเมือง"
- 25 แล้วนายพันจึงเขียนจดหมายมีใจความดังต่อไปนี้
- 26 "คลาودیอัสสี่เซียสเรียนเจ้าคุณเฟลิกส์ ท่านผู้ว่าราชการทราบ
- 27 พวกยิวได้จับคนนี้ไว้และเกือบจะฆ่าเขาเสียแล้ว แต่ข้าพเจ้าพาพวกทหารไปช่วยเขาไว้ได้ ด้วยข้าพเจ้าได้เข้าใจว่าเขาเป็นคนสัตย์ซื่อ
- 28 ข้าพเจ้าอยากจะทราบเหตุที่พวกยิวฟ้องเขา ข้าพเจ้าจึงพาเขาไปยังสภาของพวกยิว
- 29 ข้าพเจ้าเห็นว่าเขาถูกฟ้องในเรื่องอันเกี่ยวกับกฎหมายของพวกยิว แต่ไม่มีข้อหาที่เขาควรตายหรือควรจะต้องจำไว้
- 30 เมื่อมีคนบอกข้าพเจ้าให้ทราบว่าพวกยิวมีการปองร้ายคนนี้ ข้าพเจ้าจึงส่งเขามาหาท่านที่เดียว และได้สั่งให้พวกโจทก์ไปว่าความกับเขาต่อหน้าท่าน สวัสดิ์"
- 31 ดังนั้นในเวลากลางคืนพวกทหารจึงพาเปาโลไปถึงเมืองอันทิปาตริสตามคำสั่ง
- 32 ครั้นรุ่งเช้าเขาให้ทหารม้าไปส่งเปาโล แล้วเขาก็กลับไปยังกรมทหาร
- 33 ครั้นทหารม้าไปถึงเมืองซีซารียาแล้ว จึงส่งจดหมายให้แก่ผู้ว่าราชการเมืองและได้มอบเปาโลไว้ให้ท่านด้วย
- 34 เมื่อผู้ว่าราชการเมืองได้อ่านจดหมายแล้ว จึงถามว่าเปาโลมาจากแคว้นไหน เมื่อท่านทราบว่ามีมาจากซีลเซีย
- 35 ท่านจึงกล่าวว่า "เมื่อพวกโจทก์มาพร้อมกันแล้ว เราจะฟังคำให้การของเจ้า" ท่านจึงสั่งให้คุมเปาโลไปที่ศาลปริโทเรียมของเฮโรด

- 1** ครั้นล่วงไปได้ห้าวัน อานาเนียมหาปุโรหิตจึงลงไปกับพวกผู้ใหญ่ และทนายคนหนึ่งชื่อเทอร์툴ัส เขาเหล่านี้ได้ฟ้องเปาโลต่อหน้าผู้ว่าราชการเมือง
- 2** ครั้นเรียกเปาโลเข้ามาแล้ว เทอร์ทูลัสจึงเริ่มฟ้องว่า "ท่านเจ้าคุณเฟลิกซ์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายได้มีความสุขยิ่งนัก เพราะท่านให้มีการปรับปรุงอันเป็นคุณประโยชน์แก่ชาตินี้โดยการคุ้มครองของท่าน
- 3** ข้าพเจ้าทั้งหลายรับอยู่ทุกประการทุกแห่งด้วยจิตกตัญญูเป็นที่ยิ่ง
- 4** แต่เพื่อมิให้ท่านป่วยการมากไป ข้าพเจ้าขอความกรุณาโปรดฟังข้าพเจ้าสักหน่อยหนึ่ง
- 5** ด้วยข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นว่า ชายคนนี้เป็นคนพาลยุยงพวกยิวทั้งหลายให้เกิดการวุ่นวายทั่วพิภพ และเป็นตัวการของพวกนัชาเรี้นั้น
- 6** กับอีกนัยหนึ่งเขาหมายจะทำให้พระวิหารเป็นมลทิน ข้าพเจ้าทั้งหลายจึงจับเขาไว้ และก็คงจะได้พิพากษาเขาตามกฎหมายของพวกข้าพเจ้า
- 7** แต่นายพันลีเซียได้มาใช้อำนาจแย่งตัวเขาไปเสียจากมือของเรา
- 8** และสั่งให้โจทก์มาฟ้องเขาต่อหน้าท่าน ถ้าท่านเองจะได้ตามเขา ท่านจะทราบได้ว่า ข้อกล่าวหาของพวกข้าพเจ้าจริงหรือไม่"
- 9** ฝ่ายพวกยิวจึงสนับสนุนคำกล่าวหาด้วยยืนยันว่าเป็นจริงอย่างนั้น
- 10** เมื่อผู้ว่าราชการเมืองทำสำคัญให้เปาโลพูด ท่านจึงเรียนว่า "เนื่องจากที่ข้าพเจ้าได้ทราบว่าท่านเป็นผู้พิพากษาแก่ชาตินี้หลายปีแล้ว ข้าพเจ้าก็จะขอแก้คดีของข้าพเจ้าด้วยความเบาใจ
- 11** ท่านสืบทราบได้ว่า ตั้งแต่ข้าพเจ้าขึ้นไปนมัสการในกรุงเยรูซาเล็มนั้นยังไม่เกินสิบสองวัน
- 12** เขาไม่ได้เห็นข้าพเจ้าเถียงกันกับผู้หนึ่งผู้ใด หรือยุยงประชาชนให้วุ่นวาย ไม่ว่าในพระวิหาร ในธรรมศาลาหรือในเมือง
- 13** เหตุการณ์ทั้งปวงที่เขากล่าวฟ้องข้าพเจ้านี้ เขาพิสูจน์ไม่ได้
- 14** แต่ว่าข้าพเจ้าขอรับต่อหน้าท่านอย่างหนึ่ง คือตามทางนั้นที่เขาถือว่าเป็นลัทธินอกกริต ข้าพเจ้าปฏิบัติพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษทั้งหลายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้เชื่อถ้อยคำซึ่งมีเขียนไว้ในพระราชบัญญัติและในคัมภีร์ของศาสตพยากรณ์ทั้งหมด
- 15** ข้าพเจ้ามีความหวังใจในพระเจ้าตามซึ่งเขาเองก็มีความหวังใจด้วย คือหวังใจว่าคนทั้งปวงทั้งคนที่ชอบธรรมและคนที่ไม่ชอบธรรมจะเป็นขึ้นมาจากความตาย
- 16** ในข้อนี้ ข้าพเจ้าอุตสาหะประพฤติตามใจวินัยนัยผิดชอบที่ปราศจากผิดต่อพระเจ้าและต่อมนุษย์
- 17** ครั้นล่วงมาหลายปีแล้ว ข้าพเจ้านำท่านและเครื่องบูชามายังชนชาติของข้าพเจ้า
- 18** คราวนั้นมีพวกยิวบางคนที่มาจากแคว้นเอเชียได้พบข้าพเจ้าในพระวิหาร เมื่อข้าพเจ้าชำระตัวแล้ว เขามิได้พบข้าพเจ้าอยู่กับหมู่คนหรือทำวุ่นวาย
- 19** ถ้าคนเหล่านั้นมีเรื่องอะไรที่จะฟ้องข้าพเจ้า เขาควรจะมาฟ้องต่อหน้าท่านที่นี้แล้ว
- 20** หรือขอให้คนเหล่านั้นเองกล่าวเรื่องความผิดที่เขาเห็น เมื่อข้าพเจ้ายืนอยู่ต่อหน้าสภา
- 21** เว้นไว้แต่ข้อเดียวซึ่งข้าพเจ้าได้ร้องขึ้นในท่ามกลางเขาว่า `วันนี้ข้าพเจ้าถูกพิจารณาพิพากษาต่อหน้าท่านทั้งหลาย เพราะเหตุเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย"
- 22** เมื่อเฟลิกซ์ได้ยินสิ่งเหล่านี้ ท่านก็เลื่อนการพิจารณาไว้ก่อน เพราะท่านได้รู้เรื่องของทางนั้นถี่ถ้วนแล้ว ท่านจึงกล่าวว่า "เมื่อลีเซียสนายพันลงมา เราจะชำระความของเจ้า"
- 23** เฟลิกซ์ส่งนายร้อยให้คุมตัวเปาโลไว้ แต่ลดหย่อนการกวดขันบ้าง ไม่ให้ห้ามผู้ใดที่เป็นผู้ที่รู้จักกับท่านที่จะเข้ามาปรนนิบัติหรือเยี่ยมเยียน
- 24** เมื่อล่วงมาได้หลายวันแล้วเฟลิกซ์มากับภรรยาชื่อดรูซิลลาผู้เป็นชาตียิว ท่านให้เรียกเปาโลมา แล้วได้ฟังเปาโลกล่าวเรื่องความเชื่อในพระคริสต์
- 25** ขณะเมื่อเปาโลอ้างถึงความชอบธรรม ความอดกลั้นใจทางกาม และการพิพากษาซึ่งจะมาเบื้องหน้านั้น เฟลิกซ์ก็กล่าวจนตัวสั่น จึงพูดว่า "คราวนี้จงไปก่อนเถอะ เมื่อเรามีโอกาส เราจะเรียกท่านมาอีก"
- 26** อีกนัยหนึ่งเฟลิกซ์หวังใจว่า เปาโลจะให้เงินสินบนแก่ท่าน เพื่อท่านจะได้ปล่อยเปาโล เหตุฉะนั้นท่านจึงเรียกเปาโลมาสนทนากันบ่อยๆ
- 27** แต่เมื่อสองปีล่วงไปแล้ว ปอร์ซิอัสเฟสห้ามารับราชการแทนเฟลิกซ์ เฟลิกซ์อยากจะได้ความชอบจากพวกยิวจึงทิ้งเปาโลไว้ในคุก

- 1 เมื่อเฟสทัสเข้ารับตำแหน่งราชการได้สามวันแล้ว จึงออกจากเมืองซีซารียาขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
- 2 มหาปุโรหิตกับคนสำคัญในพวกยิวมาฟ้องเปาโลต่อท่าน และได้วิงวอนท่าน
- 3 ขอให้กรุณาเขาโดยสั่งให้ส่งเปาโลมายังกรุงเยรูซาเล็ม ด้วยเขาคิดจะชุมนุมยิวที่ท่านเสียดกลางทาง
- 4 ฝ่ายเฟสทัสจึงตอบว่า เปาโลนั้นควรจะถูกคุมไว้ในเมืองซีซารียา และอีกหน้อยหนึ่งท่านเองก็จะกลับไปยังเมืองนั้น
- 5 ท่านจึงว่า "ถ้าเปาโลมีความผิดอย่างหนึ่งอย่างใด ให้ผู้ใดในพวกท่านที่สามารถลงไปด้วยกันกับเรายื่นฟ้องเอาเถิด"
- 6 เมื่อท่านพักอยู่ที่นั่นเกินกว่าสิบวันแล้ว ก็ได้ลงไปยังเมืองซีซารียา ครั้นรุ่งขึ้นท่านจึงนั่งบัลลังก์พิพากษา และสั่งให้พาเปาโลเข้ามา
- 7 ครั้นเปาโลเข้ามาแล้ว พวกยิวที่ลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มก็ยืนล้อมไว้รอบ และกล่าวความอุกฉกรรจ์ใส่เปาโลหลายข้อ แต่พิสูจน์ไม่ได้
- 8 เปาโลจึงแก้คดีเองว่า "ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำอะไรผิดกฎหมายของพวกยิว หรือต่อพระวิหาร หรือต่อซีซาร์"
- 9 ฝ่ายเฟสทัสอยากได้ความชอบจากพวกยิวจึงถามเปาโลว่า "เจ้าจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มให้เราชำระความเรื่องนี้นะที่นั่นหรือ"
- 10 เปาโลตอบว่า "ข้าพเจ้าก็กำลังยืนอยู่ต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของซีซาร์อยู่แล้ว ก็สมควรจะพิพากษาคข้าพเจ้าเสียที่นี่ตามที่ท่านทราบดีอยู่แล้วว่า ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำความผิดต่อพวกยิว
- 11 ถ้าข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำความผิด หรือได้กระทำอะไรที่ควรจะมีโทษถึงตาย ข้าพเจ้าก็ยอมตายไม่ขัดขืน แต่ถ้าเรื่องที่เขาส่งฟ้องข้าพเจ้านั้นไม่จริงแล้ว ไม่มีผู้ใดมีอำนาจจะมอบข้าพเจ้าให้เขาได้ ข้าพเจ้าขออุทธรณ์ถึงซีซาร์"
- 12 ฝ่ายเฟสทัสเมื่อพูดกับที่ปรึกษาแล้วจึงตอบว่า "เจ้าได้ขออุทธรณ์ถึงซีซาร์แล้วหรือ เจ้าก็ต้องไปเฝ้าซีซาร์"
- 13 ครั้นล่วงไปหลายวัน กษัตริย์อากริปปากับพระนางเบอรินิสก็เสด็จมาเยี่ยมท่านที่นั่นที่เมืองซีซารียา
- 14 ขณะที่ท่านค้างอยู่ที่นั่นหลายวัน เฟสทัสก็เล่าเรื่องคดีของเปาโลให้กษัตริย์ฟังว่า "มีชายคนหนึ่งซึ่งเพิกขี้ได้ซึ่งทั้งไว้
- 15 เมื่อข้าพเจ้าไปกรุงเยรูซาเล็ม พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกผู้ใหญ่ของพวกยิวมาฟ้องขอให้ข้าพเจ้าตัดสินลงโทษเขา
- 16 ข้าพเจ้าจึงตอบพวกเขาว่า ไม่ใช่ธรรมเนียมของชาวโรมที่จะมอบตัวจำเลยให้ตายก่อนที่โจทก์กับจำเลยมาพร้อมหน้ากัน และให้จำเลยมีโอกาสดำเนินคดีในข้อหา
- 17 ครั้นพวกเขามาถึงที่นี่แล้ว ข้าพเจ้าจึงมิได้รอช้า ในวันรุ่งขึ้นข้าพเจ้าได้นั่งบัลลังก์พิพากษาและสั่งให้พาจำเลยเข้ามา
- 18 เมื่อพวกโจทก์ยืนขึ้น เขาก็ได้กล่าวหาจำเลยเหมือนที่ข้าพเจ้าคาดไว้นั้น
- 19 เป็นแต่เพียงปัญหาเถียงกันด้วยเรื่องลัทธิศาสนาของเขาเอง และด้วยเรื่องคนหนึ่งที่ชื่อเยชูซึ่งตายแล้ว แต่เปาโลยืนยันว่าเป็นอยู่
- 20 เมื่อข้าพเจ้ายังงงงวยอยู่ว่าจะพิจารณาปัญหานี้อย่างไรดี จึงถามเปาโลว่า จะยอมขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มให้ชำระความนั้นที่นั่นหรือไม่
- 21 แต่เมื่อเปาโลได้อุทธรณ์ขอให้ซึ่งไว้เพื่อให้ออกัสตัสตัดสิน ข้าพเจ้าจึงสั่งให้คุมขังเขาไว้จนกว่าจะส่งตัวไปถึงซีซาร์ได้"
- 22 อากริปปาจึงกล่าวแก่เฟสทัสว่า "ข้าพเจ้าจะใคร่ฟังคนนั้นด้วย" เฟสทัสจึงกล่าวว่า "พรุ่งนี้ท่านจะได้ฟังเขา"
- 23 ครั้นวันรุ่งขึ้นอากริปปากับเบอรินิสเสด็จมาพร้อมด้วยราชบริพารเป็นที่สง่าผ่าเผยมาก จึงเข้าไปประทับในห้องพิจารณาพร้อมกับนายพันและคนสำคัญทั้งหลายในนครนั้น แล้วเฟสทัสจึงสั่งให้พาเปาโลเข้ามา
- 24 เฟสทัสจึงกล่าวว่า "ท่านกษัตริย์อากริปปา และท่านทั้งหลายที่อยู่ด้วยกันที่นี่ ท่านทั้งหลายเห็นชายคนหนึ่งที่บรรดาพวกยิวได้วิงวอนข้าพเจ้าทั้งในกรุงเยรูซาเล็มและที่นี่ด้วยรื่องว่าเขาไม่ควรจะมีชีวิตอยู่ต่อไป
- 25 แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าเขาไม่ได้ทำผิดสิ่งใดที่ควรจะต้องตาย และเพราะเขาเองได้อุทธรณ์ถึงออกัสตัส ข้าพเจ้าตกลงใจว่าจะส่งเขาไป
- 26 ข้าพเจ้าไม่มีรายงานอะไรแน่ชัดเรื่องคนนี้จะถวายเจ้านายของข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงพาเขาออกมาต่อหน้า

ท่านทั้งหลาย และโดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อพระพักตร์ของพระองค์ กษัตริย์อากริปปา หวังว่าเมื่อไต่สวนแล้วข้าพเจ้าจะมีเรื่องพอที่จะถวายรายงานไปได้บ้าง

27 เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า ที่จะส่งแต่จำเลยไป และมีได้ส่งข้อหาไปด้วย ก็เป็นการเหลวไหลไม่ได้เรื่อง"

บท 26

ฟลายอากริปปาจึงตรัสกับเปาโลว่า "เราอนุญาตให้เจ้าให้การแก้ข้อหาเองได้" เปาโลจึงยื่นมือออกกล่าวแก้คดีว่า

2 "ท่านกษัตริย์อากริปปาเจ้าข้า ข้าพระองค์ถือว่าเป็นโอกาสดีที่ได้แก้คดีต่อพระพักตร์พระองค์วันนี้ ในเรื่องข้อคดีทั้งปวงซึ่งพวกยิวกล่าวหาข้าพระองค์นั้น

3 โดยเฉพาะเพราะพระองค์มีความรู้ชำนาญยิ่งในบรรดาขนบธรรมเนียมและปัญหาต่างๆของพวกยิวแล้ว เหตุฉะนั้นขอพระองค์ได้โปรดทบทวนฟังข้าพระองค์

4 พวกยิวทั้งหลายก็รู้จักความเป็นอยู่ของข้าพระองค์ตั้งแต่เป็นเด็กมาแล้ว ก็นับตั้งแต่แรกข้าพระองค์ได้อยู่ท่ามกลางชนชาติของข้าพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็ม

5 เขารู้จักข้าพระองค์แต่เดิมมา ถ้าเขาจะยอมเป็นพยานก็เป็นได้ว่าข้าพระองค์ดำรงชีวิตตามพวกที่ถือเคร่งครัดที่สุดคือเป็นพวกฟาริสี

6 บัดนี้ข้าพระองค์ต้องมายืนให้พิจารณาพิพากษา ก็เนื่องด้วยเรื่องมีความหวังใจในพระสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ตรัสแก่บรรพบุรุษของพวกข้าพระองค์นั้น

7 พวกข้าพระองค์สืบสองตระกูลได้อุตสาหะปรนนิบัติพระเจ้าทั้งกลางวันกลางคืน ด้วยหวังใจว่าจะบรรลุถึงความสำเร็จตามพระสัญญานั้น ข้าแต่กษัตริย์อากริปปา เพราะความหวังใจอันนี้พวกยิวจึงฟ้องข้าพระองค์

8 เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงพากันถือว่า การที่พระเจ้าจะทรงให้คนตายเป็นขึ้นมาเป็นการที่เชื่อไม่ได้

9 ข้าพระองค์เคยได้คิดในใจของตนเองว่า สมควรจะทำหลายสิ่งซึ่งขัดขวางพระนามของพระเยซูชื่อนาซาเร็ธนั้น

10 สิ่งเหล่านั้นข้าพระองค์ได้กระทำในกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อข้าพระองค์รับอำนาจจากพวกปุโรหิตใหญ่แล้ว ข้าพระองค์ได้ชิงวิสุทธิชนหลายคนไว้ในคุก และครั้งเขาถูกลงโทษถึงตาย ข้าพระองค์ก็เห็นดีด้วย

11 ข้าพระองค์ได้ทำโทษเขาบ่อยๆในธรรมศาลาทุกแห่ง และบังคับเขาให้กล่าวคำหมิ่นประมาท และเพราะข้าพระองค์โกรธเขายิ่งนัก ข้าพระองค์ได้ตามไปข่มเหงถึงเมืองในต่างประเทศ

12 ดังนั้นเมื่อข้าพระองค์กำลังไปยังเมืองดามัสกัส ได้ถืออำนาจและงานที่ได้รับมอบหมายจากพวกปุโรหิตใหญ่

13 ข้าแต่กษัตริย์ ในเวลาเที่ยงวันเมื่อกำลังเดินทางไป ข้าพระองค์ได้เห็นแสงสว่างกล้ายิ่งกว่าแสงอาทิตย์ส่องลงมาจากท้องฟ้า ล้อมรอบข้าพระองค์กับคนทั้งหลายที่ไปกับข้าพระองค์

14 ครั้นข้าพระองค์กับคนทั้งหลายล้มคะมำลงที่ดิน ข้าพระองค์ได้ยินพระสุรเสียงตรัสแก่ข้าพระองค์เป็นภาษาฮีบรูว่า 'เฮโล เฮโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม ซึ่งเจ้าถึงประตักก็ยากนัก'

15 ข้าพระองค์ทูลถามว่า 'พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด' พระองค์จึงตรัสว่า 'เราคือเยซูซึ่งเจ้าข่มเหง'

16 แต่เราจงลุกขึ้นยืนเถิด ด้วยว่าเราได้ปรกฏแก่เจ้าเพื่อจะตั้งเจ้าไว้ให้เป็นผู้รับใช้และเป็นพยานถึงเหตุการณ์ซึ่งเจ้าเห็น และถึงเหตุการณ์ที่เราจะแสดงตัวเราเองแก่เจ้าในเวลาภายหลัง

17 เราจะช่วยเจ้าให้พ้นจากชนชาตินี้และจากคนต่างชาติที่เราจะใช้เจ้าไปหา

18 เพื่อจะให้เจ้าเปิดตาของเขา เพื่อเขาจะกลับจากความมืดมาถึงความสว่าง และจากอำนาจของซาตานมาถึงพระเจ้า เพื่อเขาจะได้รับการยกโทษความผิดบาปของเขา และให้ได้รับมรดกด้วยกันกับคนทั้งหลายซึ่งถูกแยกตั้งไว้แล้วโดยความเชื่อในเรา'

19 ข้าแต่กษัตริย์อากริปปา เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ข้าพระองค์จึงเชื่อฟังนิมิตซึ่งมาจากสวรรค์นั้น

20 แต่ข้าพระองค์ได้กล่าวสั่งสอนเขา ตั้งต้นที่เมืองดามัสกัสและในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นแคว้นยูเดีย และแก่ชาวต่างประเทศ ให้เขากลับใจใหม่ ให้หันมาหาพระเจ้าและกระทำการซึ่งสมกับที่กลับใจใหม่แล้ว

21 เพราะเหตุนี้พวกยิวจึงจับข้าพระองค์ที่พระวิหาร และพยายามหาช่องที่จะฆ่าข้าพระองค์เสีย

22 เป็นเพราะพระเจ้าได้ทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงมีชีวิตอยู่จนถึงทุกวันนี้และเป็นพยานได้ต่อหน้าผู้น้อยผู้ใหญ่ ข้าพระองค์ไม่พูดเรื่องอื่นนอกจากเรื่องซึ่งบรรดาสาสดาพยากรณ์กับโมเสสได้กล่าวไว้ว่าจะมีขึ้น

23 คือว่าพระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมาน และพระองค์จะทรงแสดงความสว่างแก่ชนอิสราเอลและแก่คนต่างชาติ โดยที่ทรงเป็นผู้แรกซึ่งคืนพระชนม์"

- 24 ครั้นเปาโลกำลังพูดแก้คดีอย่างนั้น เฟสทัสจึงร้องเสียงดังว่า "เปาโลเอ๋ย เจ้าคลั่งไปเสียแล้ว เจ้าเรียนรู้วิชามากจึงทำให้เจ้าคลั่งไป"
- 25 แต่เปาโลกล่าวว่า "ท่านเฟสทัสเจ้าข้า ข้าพระองค์ไม่คลั่งเลย แต่ว่าได้พูดคำแห่งความจริงและคำที่ปกตินั้นจะพูด
- 26 ด้วยว่าท่านกษัตริย์ทรงทราบข้อความเหล่านี้ดีแล้ว ข้าพระองค์จึงกล้ากล่าวต่อพระพักตร์ของพระองค์ เพราะข้าพระองค์เชื่อมั่นว่า ไม่มีสักอย่างหนึ่งในบรรดาเหตุการณ์เหล่านั้นที่ได้พ้นพระเนตรของพระองค์ เพราะการเหล่านั้นมิได้กระทำกันในที่ลับ
- 27 ข้าแต่กษัตริย์อากริปา พระองค์เชื่อพวกศาสนาพยากรณ์หรือไม่พระเจ้าข้า ข้าพระองค์ทราบว่าคุณพระองค์เชื่อ"
- 28 อากริปาจึงตรัสกับเปาโลว่า "เราเกือบจะเป็นคริสเตียนโดยคำชักชวนของเจ้า"
- 29 เปาโลจึงทูลว่า "จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า ข้าพระองค์มีความปรารถนายิ่งนักที่จะให้เป็นเหมือนอย่างข้าพระองค์ มิใช่พระองค์องค์เดียว แต่คนทั้งปวงที่ฟังข้าพระองค์วันนี้ด้วย เว้นเสียแต่เครื่องจำจองนี้"
- 30 และเมื่อเปาโลกล่าวสิ่งเหล่านี้แล้ว กษัตริย์กับผู้ว่าราชการเมืองและพระนางเบอร์นิส และคนทั้งปวงที่นั่งอยู่ด้วยกันจึงลุกขึ้น
- 31 ครั้นออกไปแล้วจึงพากันพูดว่า "คนนี้มีได้ทำสิ่งใดที่สมควรจะถูกลงโทษถึงตายหรือจำจองไว้"
- 32 ฝ่ายอากริปาจึงตรัสกับเฟสทัสว่า "ถ้าคนนี้มีได้อุทธรณ์ถึงซีซาร์แล้วจะปล่อยเขาก็ได้"

บท 27

- ครั้นตั้งใจว่าพวกเราจะต้องแล่นเรือไปยังประเทศอิตาลี เขาจึงมอบเปาโลกับนักโทษอื่นบางคนไว้กับนายร้อยคนหนึ่งชื่อยูเลียส เป็นนายทหารในกองของออกัสตัส
- 2 เราทั้งหลายจึงลงเรือลำหนึ่งมาจากเมืองอัตรามิททิยม ซึ่งจะออกไปยังตำบลที่อยู่ตามฝั่งแคว้นเอเชีย เรือก็ออกทะเล มีคนหนึ่งอยู่กับเราชื่ออาริสทาร์ค ชาวมาซิโดเนียซึ่งมาจากเมืองเธสะโลนิกา
- 3 วันรุ่งขึ้นเราได้แวะที่เมืองไซดอน ฝ่ายยูเลียสมีใจเมตตาปรานีแก่เปาโล ยอมให้เปาโลไปหามิตรสหายทั้งหลายเพื่อจะได้บรรเทาใจ
- 4 ครั้นเรือออกจากที่นั่นแล้ว จึงแล่นไปทางด้านปลอดลมของเกาะไซปรัสเพราะทวนลม
- 5 เมื่อแล่นข้ามทะเลที่อยู่ตรงแคว้นซีลีเชียกับแคว้นปัมฟีเลีย ก็มาถึงเมืองมิราที่อยู่ในแคว้นลิเชีย
- 6 ที่เมืองนั้นนายร้อยได้พบเรือลำหนึ่งมาจากเมืองอเล็กซานเดรียจะไปยังประเทศอิตาลี ท่านจึงให้พวกเราลงเรือลำนั้น
- 7 เราแล่นไปช้าๆหลายวันและได้มาถึงเมืองคินิด้สโดยยาก เมื่อแล่นทวนลมต่อไปไม่ไหว เราจึงแล่นไปทางด้านปลอดลมของเกาะครีตตรงเมืองสัลโมเน
- 8 เมื่อเรือแล่นเลียบฝั่งเกาะนั้นอย่างยากเย็น เราจึงมายังตำบลหนึ่งชื่อว่า ท่างาม เมืองลาเซียอยู่ใกล้ที่นั่น
- 9 ครั้นเสียเวลาไปมากแล้วและการที่จะเดินเรือก็มีอันตราย เพราะเทศกาลอดอาหารผ่านไปแล้ว เปาโลจึงเตือนสติเขาทั้งหลาย
- 10 ว่า "ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าเห็นว่าซึ่งเราจะแล่นไปคราวนี้จะมีอันตรายและเสียหายมาก มิใช่แต่ของบรรทุทุกกับเรือกำปั่นเท่านั้นแต่ชีวิตของเราทั้งหลายด้วย"
- 11 แต่นายร้อยเชื่อกัปตันและเจ้าของกำปั่นมากกว่าเชื่อคำที่เปาโลกล่าวนั้น
- 12 และเพราะว่าท่างามนั้นไม่เหมาะพอที่จะจอดในฤดูหนาว คนส่วนมากจึงตกลงให้ออกทะเลไปจากที่นั่น เพื่อถ้าเป็นไปได้จะได้ไปถึงเมืองฟีนิกส์ แล้วจะจอดอยู่ที่นั่นตลอดฤดูหนาว เมืองฟีนิกส์นั้นเป็นท่าเรือแห่งเกาะครีต หันหน้าไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือกับเฉียงใต้
- 13 เมื่อลมทิศใต้พัดมาเบาๆ เขาก็คิดว่าสมควรจะจอดแล้ว จึงถอนสมอแล่นเลียบฝั่งไปตามเกาะครีต
- 14 แต่แล่นไปไม่ช้าเรือกำปั่นก็ถูกลมพายุกล้าที่เขาเรียกว่า ยูเรกิโล
- 15 ครั้นเรือกำปั่นถูกพายุและต้านลมไม่ไหว เราจึงปล่อยไปตามลม
- 16 เมื่อแล่นไปทางด้านปลอดลมของเกาะเล็กแห่งหนึ่งชื่อว่าคลาดดา เราจึงยกเรือเล็กขึ้นผูกไว้ได้แต่มีความลำบากมาก
- 17 เมื่อยกเรือขึ้นแล้ว เราก็ก็นำเชือกผูกโอบรอบเรือกำปั่นไว้ และเพราะกลัวว่าจะเกยสันดอนทราย จึงลดใบลงแล้วก็ปล่อยให้ไปตามกระแสลม

- 18 ครั้นรุ่งขึ้นเราก็นอนหลับทุกทั้งเสีย เพราะถูกพายุใหญ่
- 19 พอถึงวันที่สามเราก็นั่งเรือในเรือกำปั่นออกเสียด้วยมือของเราเอง
- 20 และเมื่อไม่เห็นดวงอาทิตย์หรือดวงดาวตั้งหลายวันแล้ว และยังถูกพายุใหญ่อยู่ ความหวังที่เราทั้งหลายจะรอดนั้นก็ล้มละลายไป
- 21 ครั้นเขาได้อุดอาหารมานานแล้ว เปาโลจึงยืนอยู่ในหมู่เขากล่าวว่า "ท่านทั้งหลาย ท่านควรได้ฟังข้าพเจ้าและไม่ควรออกจากเกาะคริตเลย จะได้พ้นจากอันตรายนี้และไม่เสียสิ่งของ
- 22 บัดนี้ข้าพเจ้าขอเตือนท่านทั้งหลายให้ทำใจดีไว้ ด้วยว่าในพวกท่านจะไม่มีผู้ใดเสียชีวิต จะเสียก็แต่เรือเท่านั้น
- 23 เพราะว่า เมื่อคืนนี้เองทูตสวรรค์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้ปรณนิบัตินั้นได้มายืนอยู่ใกล้ข้าพเจ้า
- 24 ทูตนั้นกล่าวว่า `เปาโลเอ๋ย อย่ากลัวเลย ท่านจะต้องเข้าเฝ้าซีซาร์ ส่วนคนทั้งปวงที่อยู่ในเรือกับท่านนั้น ดูเถิดพระเจ้าจะทรงโปรดให้รอดตายเพราะเห็นแก่ท่าน'
- 25 เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงทำใจดีไว้ เพราะข้าพเจ้าเชื่อพระเจ้าว่า การณ์จะเป็นไปเหมือนอย่างที่เราองค์ได้ทรงกล่าวแก่ข้าพเจ้านั้น
- 26 แต่ว่าเราจะต้องเกาะเกาะแห่งหนึ่ง"
- 27 จนถึงคืนที่สิบสี่แล้ว เราก็นั่งเรือเข้าไปจอดอยู่ในทะเลอาเดรีย ประมาณเที่ยงคืนพวกกะลาสีก็สำคัญว่ามาถึงแผ่นดินแล้ว
- 28 ครั้นหยั่งน้ำดูก็วัดได้ลึกสี่สิบเมตร เมื่อไปอีกหน่อยหนึ่งก็หยั่งน้ำวัดอีกได้สามสิบเมตร
- 29 เขาก็กลัวว่าจะโดนฝั่งที่มีหิน จึงทอดสมอท้ายสี่ตัว แล้วตั้งหน้าคอยเวลารุ่งเช้า
- 30 เมื่อพวกกะลาสีหาช่องจะหนีจากกำปั่นและได้หย่อนเรือเล็กลงที่ทะเลแล้วทำทีว่าจะทอดสมอจากหัวเรือ
- 31 เปาโลจึงกล่าวแก่นายร้อยและพวกทหารว่า "ถ้าคนเหล่านั้นไม่คงอยู่ในกำปั่น ท่านทั้งหลายจะรอดตายไม่ได้เลย"
- 32 พวกทหารจึงตัดเชือกที่ผูกเรือเล็กให้เรือตกลงไป
- 33 เมื่อจวนรุ่งเช้าเปาโลจึงวิงวอนคนทั้งปวงให้รับประทานอาหารและกล่าวว่า "วันนี้เป็นวันที่สิบสี่ที่ท่านทั้งหลายต้องค้างอยู่ในเรือและอดอาหารมิได้รับประทานอะไรเลย
- 34 ฉะนั้นข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านทั้งหลายให้รับประทานอาหารเสียบ้าง เพื่อจะดำรงชีวิตอยู่ได้ เพราะเส้นผมของผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่านจะไม่เสียไปสักเส้นเดียว"
- 35 ครั้นกล่าวอย่างนั้นแล้ว ท่านจึงหยิบขนมปังขอบพระเดชพระคุณพระเจ้าต่อหน้าคนทั้งปวง เมื่อหักแล้วก็เริ่มรับประทาน
- 36 คนทั้งปวงก็มีกำลังใจขึ้นจึงรับประทานอาหารด้วย
- 37 เราทั้งหลายที่อยู่ในกำปั่นนั้นรวมสองร้อยเจ็ดสิบหกคน
- 38 เมื่อรับประทานอาหารอิ่มแล้ว จึงขนข้าวสาลีในกำปั่นทิ้งเสียในทะเลเพื่อให้กำปั่นเบาขึ้น
- 39 ครั้นสว่างแล้วเขาก็ไม่รู้ว่าเป็นแผ่นดินอะไร แต่เขาเห็นอ่าวแห่งหนึ่งที่มีหาด จึงตกลงกันว่า ถ้าเป็นไปได้จะให้เรือเข้าเกยหาดนั้น
- 40 เขาจึงตัดสายสมอทิ้งเสียในทะเล แล้วก็แกะเชือกที่มัดหางเสือ และชักใบหัวเรือขึ้นให้กินลมแล่นตรงเข้าไปหาฝั่ง
- 41 ครั้นมาถึงตำบลหนึ่งที่ทะเลสองข้างบรรจบกัน กำปั่นก็เกยดิน หัวเรือติดแน่นออกไม่ได้ แต่ท้ายเรื่อนั้นก็แตกออกด้วยกำลังคลื่น
- 42 พวกทหารคิดจะฆ่านักโทษทั้งหลายเสีย กล่าวว่าจะมีผู้ใดว่ายน้ำหนีไปได้
- 43 แต่นายร้อยปรารภจะให้เปาโลรอดตาย จึงห้ามพวกทหารมิให้ทำตามความคิดนั้น แล้วสั่งคนทั้งหลายที่ว่ายน้ำเป็นให้กระโดดน้ำว่ายน้ำไปหาฝั่งก่อน
- 44 ฝ่ายคนทั้งหลายที่เหลือนั้นก็เกาะกระดานไปบ้าง เกาะไม้กำปั่นที่หักไปบ้าง ดังนั้นเราทั้งหลายก็ถึงฝั่งรอดตายหมดทุกคน

ครีนรอดพ้นภัยแล้ว พวกเขาจึงรู้ว่าเกาะนั้นชื่อมอลตา

2 ฝ่ายชาวป่านั้นมีความกรุณาแก่พวกเราเป็นอันมาก เขาก่อไฟรับรองเราทุกคนเพราะฝนตกและหนาว

3 เปาโลเก็บกิ่งไม้แห้งมัดหนึ่งมาใส่ไฟ มิงูพิษตัวหนึ่งออกมาเพราะถูกความร้อนกัดมือของเปาโลติดอยู่

4 เมื่อพวกชาวป่านั้นเห็นงูติดห้อยอยู่ที่มือของเปาโล จึงพูดกันว่า "คนนี่คงเป็นผู้สาคนแน่นอน ถึงแม้ว่ารอดพ้นจากทะเลแล้ว พระผู้ทรงธรรมก็ยังไมยอมให้รอดตายไปได้"

5 แต่เปาโลได้สะบัดมือให้งูตกลงไปในไฟ และหาเป็นอันตรายประการใดไม่

6 ฝ่ายเขาทั้งหลายคอยดูอยู่ คิดว่าท่านจะบวมขึ้นหรือจะล้มลงตายทันที แต่ครั้นเขาคอยดูอยู่ช้านานมิได้เห็นท่านเป็นอะไร เขาจึงกลับถือว่าท่านเป็นพระ

7 เจ้าแห่งเกาะนั้นชื่อปุลลิส มีไรนาอยู่ใกล้ตำบลนั้น ท่านได้ต้อนรับเลี้ยงดูพวกเราไว้อย่างดีสามวัน

8 ต่อมาบิดาของปุลลิสนั้นนอนป่วยอยู่ เป็นไข้และเป็นบิด เปาโลจึงเข้าไปหาท่านอธิษฐานแล้ววางมือบนท่านรักษาให้หาย

9 ครั้นทำอย่างนั้นแล้ว คนอื่นๆ ที่เกาะนั้นซึ่งมีโรคต่างๆ ก็มาหา และเขาก็หายด้วย

10 เขาทั้งหลายจึงให้เกียรติพวกเราหลายประการ เมื่อเราจะแล่นเรือไปจากที่นั่น เขาจึงนำสิ่งของที่เรากำลังต้องการมาใส่เรือ

11 ครั้นล่องไปสามเดือน พวกเราจึงลงในเรือกำปั่นซึ่งมาจากเมืองอเล็กซานเดรียและค้างอยู่ที่เกาะนั้นในฤดูหนาว กำปั่นลำนั้นมีรูปลูกแพด ชื่อแคสเตอร์และพอลลักซ์ เป็นเครื่องหมาย

12 พวกเราแวะที่เมืองไซราคิวส์จอดอยู่ที่นั่นสามวัน

13 เราออกจากที่นั่นอ้อมไปยังเมืองเรย์อุม ครั้นรุ่งขึ้นลมทิศใต้ก็พัดมา วันที่สองจึงมาถึงเมืองปัททิโอลี

14 เราพบพวกพี่น้องที่นั่น และเขาเชิญเราให้หยุดพักอาศัยอยู่กับเขาเจ็ดวัน แล้วเราจึงไปถึงกรุงโรม

15 ครั้นพวกพี่น้องในกรุงโรมได้ยินข่าวพวกเรา เขาจึงออกมาพบเราที่บ้านตลาดอัปปีอุสและที่บ้านสามร้าน เมื่อเปาโลเห็นเขาแล้ว จึงขอบพระเดชพระคุณพระเจ้าและมีกำลังใจขึ้น

16 ครั้นพวกเรามาถึงกรุงโรม นายร้อยได้มอบพวกนักโทษให้กับผู้บัญชาการของค่ายนั้น แต่เขายอมให้เปาโลอยู่คนเดียวต่างหาก ให้ทหารคนหนึ่งคุมไว้

17 ต่อมาครั้นล่องไปสามวันแล้ว เปาโลจึงเชิญพวกผู้ใหญ่ในพวกยิวมาประชุมกัน เมื่อมาพร้อมหน้ากันแล้วท่านจึงกล่าวแก่ข้าว่า "ท่านพี่น้องทั้งหลาย ถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามิได้กระทำการผิดสิ่งหนึ่งสิ่งใดต่อชนชาติ หรือผิดธรรมเนียมของบรรพบุรุษ ข้าพเจ้ายังต้องถูกมอบเป็นนักโทษมาจากกรุงเยรูซาเล็ม เป็นนักโทษให้อยู่ในมือของพวกโรม"

18 ครั้นพวกนั้นได้ไต่สวนข้าพเจ้าแล้วก็ประสงค์จะปล่อยข้าพเจ้าเสีย เพราะไม่มีเหตุอะไรที่ข้าพเจ้าควรจะต้องตาย

19 แต่ว่าเมื่อพวกยิวพูดคัดค้าน ข้าพเจ้าจึงจำต้องอุทธรณ์ถึงซีซาร์ แต่มิใช่ว่าข้าพเจ้ามีอะไรจะฟ้องชนร่วมชาติของข้าพเจ้า

20 เหตุฉะนั้นเพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงเชิญท่านทั้งหลายมา เพื่อจะได้เห็นหน้าและพูดกับท่าน เพราะที่ข้าพเจ้าถูกล่ามโซ่นี้ก็เนื่องด้วยความหวังของชนชาติอิสราเอล"

21 เขาทั้งหลายจึงตอบท่านว่า "พวกเราหาได้รับจดหมายจากแคว้นยูเดียกล่าวถึงท่าน หรือหาว่ามีพวกพี่น้องผู้หนึ่งผู้ใดมารายงานหรือกล่าวร้ายถึงท่านไม

22 แต่ข้าพเจ้าทั้งหลายปรารถนาจะฟังท่านกล่าวว่าท่านคิดเห็นอย่างไร เพราะพวกข้าพเจ้าทราบ ว่า พวกที่ถือสิทธินี้ ก็ถูกติเตียนทุกแห่ง"

23 เมื่อเขาเห็นวันพบกับท่าน คนเป็นอันมากก็พากันมาหาอยู่ที่อาศัยของท่าน ท่านจึงกล่าวแก่เขาตั้งแต่เช้าจนเย็น เป็นพยานถึงอาณาจักรของพระเจ้า และชักชวนให้เขาเชื่อถือในพระเยซู โดยใช้ข้อความจากพระราชาบัญญัติของโมเสส และจากคัมภีร์ศาสดาพยากรณ์

24 คำที่ท่านกล่าวนั้นบางคนก็เชื่อ บางคนก็ไม่เชื่อ

25 และเมื่อเขาไม่เห็นพ้องกันจึงลาไป เมื่อเปาโลได้กล่าวข้อความแถมว่า "พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสกับบรรพบุรุษของเราทั้งหลาย โดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ถูกต้องดีแล้ว

26 ว่า 'จงไปหาชนชาตินี้และกล่าวว่า พวกเจ้าจะได้ยินก็จริง แต่จะไม่เข้าใจ จะดูก็จริง แต่จะไม่สังเกต

27 เพราะว่าจิตใจของชนชาตินี้ก็เหนียวหู ทุ้กติง และตาเขาเขาก็ปิด เกรงว่าเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และได้ยินด้วยหูของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และจะหันกลับมา และเราจะรักษาเขาให้หาย'

28 เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงรู้ว่า ความรอดของพระเจ้าได้ไปถึงคนต่างชาติแล้ว และเขาจะฟังด้วย"

- 29 เมื่อเปาโลได้กล่าวคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พวกยิวก็ได้จากไป และได้เลียงกันเป็นการใหญ่
- 30 เปาโลจึงได้อาศัยอยู่ครบสองปีในบ้านที่ท่านเช่า และได้ต้อนรับคนทั้งปวงที่มาหาท่าน
- 31 ทั้งประกาศอาณาจักรของพระเจ้า และสั่งสอนเรื่องพระเยซูคริสต์เจ้าโดยใจกล้า ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดขัดขวาง

For other languages please go to www.wordproject.org